

การสร้างชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

24 ส.ย. 2542

ปริญญาณิพนธ์

ของ

พิมล แจ่มแจ้ง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการประถมศึกษา

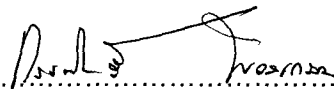
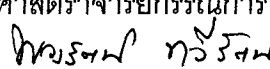
มกราคม 2542

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

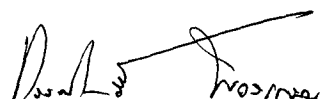
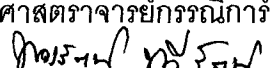

191070

คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปฏิญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษิตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกการประถมศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

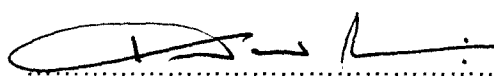
คณะกรรมการควบคุม

 ประธาน
(รองศาสตราจารย์กรรณิการ์ พวงเกษม)
 กรรมการ
(รองศาสตราจารย์พวงรัตน์ ทวีรัตน์)

คณะกรรมการสอบ

 ประธาน
(รองศาสตราจารย์กรรณิการ์ พวงเกษม)
 กรรมการ
(รองศาสตราจารย์พวงรัตน์ ทวีรัตน์)
 กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวณีย์ สีغبานิต)
 กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสี เกษมสุข)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปฏิญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการประถมศึกษา ของมหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ

 คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร. เสริมศักดิ์ วิศาลาภรณ์)

วันที่ 16 เดือน มกราคม พ.ศ. 2542

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความอนุเคราะห์และปรารถนาดีเป็นอย่างสูง จากรองศาสตราจารย์กรรณิการ์ พวงเกษม ประธานที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์พวงรัตน์ ทวีรัตน์ กรรมการที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต และผู้ช่วยศาสตราจารย์รังสี เกษมสุข กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม ที่ได้กรุณาให้คำปรึกษา คำแนะนำ ข้อคิด ข้อเสนอแนะ ตลอดจนตรวจแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการทำวิจัยด้วยความเอาใจใส่โดยตลอดมา ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณา จึงขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์เซาวนา ขวลิขิตอำรง อาจารย์มาสวิมล รักรบ้านเกิด อาจารย์พงษ์จันทร์ อยู่เป็นสุข และอาจารย์ศุภมาส ด้านพานิช ที่ได้กรุณารับเป็นผู้เชี่ยวชาญ ในการตรวจสอบเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ขอขอบพระคุณ ผู้อำนวยการ ผู้ช่วยผู้อำนวยการและคณาจารย์ โรงเรียนแจ่มจันทร์ โรงเรียนกิ่งเพชร และโรงเรียนวัดดิสหงสารามที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ อำนวยความสะดวก เป็นอย่างดีในการเก็บข้อมูล และทดลองเครื่องมือในการทำวิจัย

ขอขอบคุณ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ของโรงเรียนแจ่มจันทร์ โรงเรียนกิ่งเพชร และโรงเรียนวัดดิสหงสารามทุกคนที่ได้ตั้งใจทำงาน และให้ความร่วมมือเป็นอย่างดีในการทำวิจัย

ขอขอบคุณพี่ เพื่อน น้อง และทุกคนที่มีส่วนช่วยเหลือให้กำลังใจในการทำวิจัยมาตลอด ขอขอบคุณเจ้าของเอกสารและงานวิจัยทุกท่าน ที่ผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาใช้ศึกษาและอ้างอิงไว้ในปริญญานิพนธ์

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของบิดา มารดา ผู้ซึ่งเป็นบุพการีแห่งชีวิต และคณาจารย์ทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อบรมสั่งสอนและให้การศึกษามาจนผู้วิจัยประสบความสำเร็จในชีวิต

พิมล แจ่มแจ้ง

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	บทนำ 1
	ภูมิหลัง 1
	ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า 6
	ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า 6
	ขอบเขตในการศึกษาค้นคว้า 6
	นิยามศัพท์เฉพาะ 7
2	เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 9
	เอกสารที่เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำและแบบฝึกการเขียนสะกดคำ 9
	งานวิจัยที่เกี่ยวกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ 28
	เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริม 31
	งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริม 40
	เอกสารที่เกี่ยวกับชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ 42
	งานวิจัยที่เกี่ยวกับชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ 56
3	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า 60
	การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง 60
	เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา 60
	การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ 60
	วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า 64
	สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล 65
4	การวิเคราะห์ข้อมูล 68

บทที่	หน้า
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	78
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	78
วิธีดำเนินการทดลอง	79
การวิเคราะห์ข้อมูล	79
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	79
อภิปรายผล	80
ข้อเสนอแนะ	84
 บรรณานุกรม	 85
 ภาคผนวก	 95
 ประวัติย่อผู้วิจัย	 134

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 1 - 5	69
2 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 1 - 5	72
3 แสดงค่าประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ	75
4 แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและหลังการใช้ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ	76
5 แสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าความยากมาตรฐาน (D) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ	97
6 แสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าความยากมาตรฐาน (D) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ	99
7 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ	103
8 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำทั้ง 5 ชุดย่อย	105
9 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ	107

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้นเพื่อสื่อความหมาย เพื่อให้เกิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน ชนกลุ่มหนึ่ง ๆ จึงทำความตกลงกันที่จะสร้างภาษาของตน ชาติแต่ละชาติจึงมีภาษาของตน แตกต่างกันไป เมื่อภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น ก็ย่อมมีการเปลี่ยนแปลงไปตามสภาพของสังคม (ผะอบ โปษะกฤษณะ. 2526 : 26) นอกจากนี้ภาษายังนับเป็นมรดกที่สำคัญของชาติ เป็นเครื่องแสดงถึงความเจริญของทางวัฒนธรรม เป็นเอกลักษณ์ที่บ่งบอกความเป็นเอกราชที่มีความเจริญรุ่งเรืองแห่งอารยธรรม และเป็นสิ่งที่น่าภาคภูมิใจมาช้านาน ดังนั้น ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย นอกจากจะต้องคำนึงถึงการธำรงรักษาสิ่งที่ดีงามดังกล่าวข้างต้นนี้ให้คงอยู่แล้ว ยังต้องตระหนักถึงเป้าหมายหลักสูตรที่ต้องการให้วิชาภาษาไทยเป็นวิชาทักษะที่เป็นเครื่องมือในการเรียนรู้เพื่อการติดต่อสื่อสารในการดำรงชีวิตประจำวัน และเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ในวิชาการต่าง ๆ ให้กว้างขวางลึกซึ้งได้อย่างมีประสิทธิภาพ ช่วยให้ ผู้เรียนประสบความสำเร็จในการเรียนและสามารถนำไปพัฒนาตนเองสังคมและประเทศชาติให้เจริญรุ่งเรืองสืบไป (เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. 2536 : 13)

หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533) กรมวิชาการ (2534 : 7) ได้กำหนดโครงสร้างเนื้อหาและกิจกรรมในแต่ละทักษะอย่างชัดเจน การสอนภาษาควรสอนให้สัมพันธ์ทักษะทั้ง 4 ด้าน และมุ่งให้ผู้เรียนมีพัฒนาการทางภาษา ทั้งในด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียน ตามควรแก่วัย เห็นคุณค่าของภาษา สามารถใช้เป็นเครื่องมือสื่อความคิด ความเข้าใจ รักการอ่าน แสวงหาความรู้และมีเหตุผล นอกจากนี้ ยังได้กำหนดคุณลักษณะที่ควรปลูกฝังให้แก่ผู้เรียนว่ามีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียน โดยมีความรู้ความเข้าใจ หลักเกณฑ์อันเป็นพื้นฐานของการเรียนภาษาและสามารถใช้ภาษาติดต่อสื่อสาร ทั้งการรับรู้ และถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดได้อย่างมีประสิทธิภาพและสัมฤทธิ์ผล

ผลการวิจัยสภาพการจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ในโรงเรียนระดับประถมศึกษา ของกองวิจัยทางการศึกษา กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ พบว่า การจัดการเรียนการสอน ไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร ปัจจัยสำคัญที่เกี่ยวข้องกับปัญหาดังกล่าวคือ ครูมีชั่วโมงการสอนมาก มีภาระหน้าที่อื่น ๆ ต้องรับผิดชอบ สมรรถภาพที่มีปัญหา ได้แก่ ทักษะการอ่านและการเขียน ปัญหาของการใช้ภาษาไทย คือ การออกเสียงพยัญชนะ สระ และคำควบกล้ำไม่ชัด การใช้คำไม่ถูกต้อง จึงเป็นเหตุให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ย

อยู่ในระดับค่อนข้างต่ำ หลักการและแนวคิดในการจัดการเรียนการสอนที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน ได้แก่ การมุ่งเน้นให้นักเรียนได้มีการแสดงออกและมีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรม โดยเน้นการฝึกและพัฒนาทักษะทั้ง 4 ให้สัมพันธ์กัน (พันธณี วิหคโต. 2538 : 6) ซึ่งในบรรดาทักษะทางภาษาทั้ง 4 ด้านนั้น ทักษะการเขียนถือเป็นทักษะที่สำคัญทักษะหนึ่ง ดังที่ วรรณิโสภณประยูร (2539 : 139) ได้ให้เหตุผลว่าการเขียนเป็นหลักฐานที่ช่วยให้คนรุ่นหลังทราบความเป็นมาของอดีตจนถึงปัจจุบัน ดังนั้น การเขียนจึงเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่ช่วยให้โลกเจริญก้าวหน้า คักดา ปันเหม่งเพ็ชร (2529 : 4) กล่าวว่า การเขียน เป็นทักษะทางภาษา ใช้สำหรับสื่อสารซึ่งพัฒนาได้ โดยการเอาใจใส่ฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ... และความสำคัญอีกประการหนึ่งของการเขียนก็คือ การเขียนให้กระจ่าง กระชับแจ่มแจ้ง เพื่อให้คนอื่นเข้าใจได้นั้นถือว่าเป็นสิ่งที่คนในโลกปัจจุบันต้องสามารถกระทำได้นอกจากนี้ อัจฉรา ชิวพันธ์ (2538 : 78) ให้ข้อคิดว่าการเขียนเป็นทักษะการสื่อสารที่สามารถถ่ายทอดความคิด ความรู้สึกและความเข้าใจของผู้เขียนโดยใช้ตัวอักษรเป็นสื่อ การเขียนเป็นสิ่งจำเป็นและสำคัญต่อการสื่อสารของบุคคลทุกวงการไม่ว่าจะเป็นงานการศึกษา หน่วยงานราชการ ตลอดจนหน่วยงานเอกชน แม้กระทั่งการบันทึกส่วนตัวของบุคคลต่าง ๆ ในปัจจุบัน โลกมีความเจริญก้าวหน้าด้านเทคโนโลยี สื่ออิเล็กทรอนิกส์ต่างๆ มากขึ้น จึงทำให้ส่งผลกระทบต่อ การเขียนและการใช้ภาษา จนเป็นที่วิพากษ์วิจารณ์กันทั่วไปว่า ในยุคโลกาภิวัตน์นี้ นักเรียน นิสิต นักศึกษา ใช้ภาษาไทยไม่ค่อยถูกต้อง นอกจากนี้ สื่อมวลชน แขนงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นวิทยุ โทรทัศน์ หรือหนังสือพิมพ์ ก็ยังมีส่วนทำให้การใช้ภาษาผิดเพี้ยนไป

การสอนเขียนไทย เป็นกิจกรรมสำคัญส่วนหนึ่งที่จะเสริมสร้างทักษะทางภาษาได้ดี เพราะหากเริ่มสอนการเขียนอย่างถูกวิธีแล้ว ย่อมช่วยให้นักเรียนนำ การเขียนไปใช้ประโยชน์ได้โดยแท้ ปัญหาสำคัญที่เด็กต้องการแสดงออกทางการเขียนก็คือไม่สามารถเขียนสะกดคำให้ได้ถูกต้องตามเจตนา จึงนับเป็นจุดเริ่มที่ควรส่งเสริมหรือแก้ไขให้เด็กสามารถเขียนสะกดคำตามที่ต้องการเขียนได้ (บันลือ พฤกษวัน. 2535 : 26) ข้อยุ่งยากก็คือ ครูไม่ทราบว่าจะสอนเขียนคำใดก่อน เพราะคำของนักเรียนที่ต้องการเขียนนั้นคงไม่เหมือนกัน แนวทางที่ครูควรดำเนินการ ก็คงจะต้องคำนึงถึงความสัมพันธ์ระหว่างคำที่จะสอนเขียนนั้นควรสัมพันธ์กับการอ่าน สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (2536 : 290) กล่าวว่า การเขียนหนังสือผิดเป็นปัญหาใหญ่ที่ควรสนใจเป็นพิเศษ เพราะการเขียนหนังสือผิดเป็นเครื่องบ่งบอกว่าผู้นั้นไม่สนใจภาษา ทุกคนย่อมจะเขียนหนังสือผิดไม่มากก็น้อย แต่ทุกคน ควรจะได้ระมัดระวังให้ผิดน้อยที่สุดเท่าที่จะน้อยได้ การเขียนตัวสะกดการันต์ควรยึดถือพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานเป็นหลักและจากการศึกษา ลักษณะความผิดพลาดในการเขียน พบว่า นักเรียนส่วนมากเขียนคำผิดหลักไวยากรณ์

ผิดความหมาย (เขมอร ชิตตะโสภณ. 2529 : 29) นอกจากนี้ นักเรียนส่วนมากเขียนคำไม่ตรงตามตัวสะกด เขียนสะกดคำควบกล้ำผิด (กรรณิการ์ พวงเกษม. 2533 : 31) เขียนผิด เพราะใช้แนวเทียบผิด มีประสบการณ์ในการเขียนผิดและเขียนผิดเพราะไม่รู้หลักภาษา (สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. 2536 : 290 - 298) ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้พบได้จากการตรวจแบบฝึกหัดและการตรวจข้อสอบวัดผลปลายภาคเรียน จึงเป็นสาเหตุให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ (อมรรัตน์ คงสมบูรณ์. 2536 : 2) และเพื่อแก้ไขการเขียนผิดของนักเรียน ครูทุกคนมีหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงในการแก้ปัญหา โดยเฉพาะครูผู้สอนภาษาไทยควรช่วยฝึกทักษะการเขียนสะกดคำของนักเรียนให้ถูกต้อง เพื่อให้นักเรียนฝึกทักษะและสามารถสื่อความหมายได้ตรงกัน (ทฤษฎี ธีระวัฒนาพันธ์. 2536 : 6)

การสะกดคำเป็นส่วนหนึ่งของการเขียนที่มีความสำคัญมากเป็นพื้นฐานของการศึกษาทุกระดับชั้นและทุกสาขาวิชา การสะกดคำนั้น ต้องให้นักเรียนรู้จักความหมาย ความหมายของคำ ให้นักเรียนเห็นความสำคัญของการสะกดคำ ช่วยให้นักเรียนสนใจเรียนและที่สำคัญสำหรับการเขียนสะกดคำคือการฝึกฝน เพราะการเขียนสะกดคำเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนเพื่อให้เกิดความคล่องแคล่วในการเขียนสะกดคำ จะต้องใช้กิจกรรมหลายรูปแบบเข้าช่วยจะทำให้นักเรียนประสบผลสำเร็จและสามารถนำไปใช้ในด้านอื่น ๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ (มยุรี เหมือนพันธ์. 2535 : 18) นอกจากนั้น การสอนเขียนสะกดคำ เป็นวิธีการช่วยให้นักเรียนรู้จักหลักเกณฑ์ของการเรียงลำดับตัวอักษรในคำหนึ่ง ๆ เพื่อให้ให้ออกเสียงให้ชัดเจนและเขียนคำได้ถูกต้อง มีกระบวนการเรียน คือเรียนรู้คำ ฝึกออกเสียงคำ เรียนรู้ความสัมพันธ์ของตัวอักษรกับเสียง จำนวนรูปร่างของคำและจำลำดับตัวอักษรในคำนั้น ๆ ได้ ในการสอนเขียนสะกดคำ ครูควรจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้น่าสนใจ น่าเรียนและน่าสนุกสนานนักเรียนจะได้ไม่เบื่อหน่ายและมีทัศนคติต่อการเรียน (สมศักดิ์ คงแก้ว. 2538 : 29)

การเขียนสะกดคำ เป็นปัญหาที่จะต้องแก้ไขด้วยการฝึกฝน โดยการฝึกทักษะการเขียนให้ถูกต้องมากยิ่งขึ้น ทฤษฎี ธีระวัฒนาพันธ์ (2536 : 7) กล่าวว่า การฝึกทักษะทางภาษาโดยอาศัยเฉพาะแบบเรียนและแบบฝึกหัดในแบบเรียนเพียงอย่างเดียว นั้น ไม่สามารถช่วยให้นักเรียนเข้าใจถึงสิ่งที่เรียนอย่างเพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับความเห็นของ อรทัย นุตรดิษฐ์ (2540 : 40) ที่ว่า การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูมีความสำคัญ ครูควรหาวิธีสอนและกิจกรรมที่เหมาะสมกับวัยของนักเรียน เลือกคำมาสอนและฝึกทักษะการเขียนตามระดับความยากง่าย การสร้างแบบฝึกทักษะ เพื่อใช้ฝึกเสริมหลังจากเรียนเนื้อหาไปแล้ว จะช่วยให้นักเรียนสามารถแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนสะกดคำของนักเรียนได้ สราวดี เพ็งศรีโคตร (2539 : 3) ได้สัมภาษณ์ครูผู้สอนภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยตรงพบว่า ในการสอนเขียนสะกดคำครูมักจะสอน

โดยเขียนตามคำบอก ไม่ค่อยใช้สื่อหรืออุปกรณ์ในการสอนและแบบฝึกหัดภาษาไทยที่มีอยู่ไม่เพียงพอที่จะใช้ฝึกเพื่อให้เกิดทักษะทางภาษาได้ดีเท่าที่ควร รวมทั้ง ด้านรูปแบบของแบบฝึกไม่น่าสนใจ และอมรรตน์ คงสมบูรณ์ (2536 : 2) มีความคิดเห็นว่าการทดสอบ ในปัจจุบันนักเรียนมีโอกาสเขียนน้อยลง แต่การเขียนเป็นวิชาทักษะ ดังนั้นจึงจำเป็นต้องฝึกบ่อย ๆ ให้มากพอจึงจะเกิดทักษะ

ในการเรียนการสอนโดยทั่วไป ปัญหาที่ครูมักจะพบอยู่เสมอ ๆ คือ ปัญหาในการเรียนของนักเรียนที่อยู่ในชั้นเรียนเดียวกัน เนื่องจากคนเราแต่ละคนมีความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) ในการเรียนการสอน นักเรียนโดยทั่วไปในห้องเรียนแต่ละห้องจะคละนักเรียนที่มีความสามารถแตกต่างกันให้มาเรียนในห้องเรียนเดียวกันและได้รับการสอนจากครูด้วยวิธีเดียวกัน ทำให้การเรียนการสอนไม่สนองต่อพัฒนาการและความสามารถของนักเรียนแต่ละคนได้ บางชั้นเรียนมีนักเรียนมาก ทำให้เกิดปัญหาตามมาคือ ครูดูแลนักเรียนได้ไม่ทั่วถึงด้วยเหตุนี้ จึงทำให้นักเรียนบางคนไม่สามารถเรียนรู้ได้ตามที่ครูสอนบ้าง เรียนรู้และทำความเข้าใจได้ช้าบ้าง ผลดังกล่าวนับว่าเป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการเรียนรู้ของนักเรียน และการสอนของครู (อัจฉรา ชีวพันธ์. 2531:58) เมื่อครูได้ทราบผลการเรียนของนักเรียนแล้วพบข้อบกพร่องด้านต่าง ๆ ครูควรให้ความช่วยเหลือด้วยการสอนซ่อมเสริม (กรมวิชาการ. 2535 : ญ) หรือส่งเสริมตามความสามารถของเด็กแต่ละคน สมศักดิ์ คงแก้ว (2538 : 3) กล่าวถึงความสำคัญของการสอนซ่อมเสริมว่า เป็นการช่วยเหลือนักเรียนที่มีปัญหาทางด้านการเรียนวิชาภาษาไทย คือ นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนสะกดคำต่ำ ได้มีโอกาสแก้ไขข้อบกพร่องของตนเองเพราะการสอนซ่อมเสริมเน้นการฝึกนักเรียน ทำให้นักเรียนได้เรียนรู้รูปแบบที่แตกต่างไปจากเดิมและเข้าใจเนื้อหา เพราะมีโอกาสได้ฝึกซ้ำบ่อย ๆ จนเกิดทักษะจากผลการสังเคราะห์งานวิจัย พบว่า ผู้เรียนมีความผิดพลาดมากในเรื่องรูปแบบการเขียน ดังนั้นนักเรียนควรได้รับการฝึกฝนทักษะการเขียนให้เกิดความชำนาญด้วยการเขียน ซึ่งนับได้ว่าการเขียนเป็นทักษะสำคัญยิ่งที่ช่วยให้นักเรียนสามารถถ่ายทอดความรู้ความคิดของตนออกมาได้ ถ้านักเรียนมีความเชี่ยวชาญในการเขียนเป็นอย่างดีแล้วย่อมส่งผลให้นักเรียนมีทักษะในการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ (กองวิจัยการศึกษา. 2538 : 95)

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ครูจึงควรศึกษาวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ตลอดจนค้นคว้าสื่อต่าง ๆ ที่มากระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจในการเรียนและพัฒนาวิธีสอนของตน ด้วยการนำสื่อที่น่าสนใจมาใช้ประกอบการเรียนการสอน การนำสื่อมาใช้ในการเรียนการสอนนี้ ประหยัด จีระวรพงษ์ (2527 : 255) เสนอว่า สื่อแต่ละอย่างนั้นมีคุณประโยชน์แตกต่างกันในด้านต่าง ๆ และไม่สามารถสนองจุดมุ่งหมายการเรียนการสอนได้

สมบูรณ์ทุกด้าน สื่อหลาย ๆ อย่างที่นำมาเพื่อสนองจุดมุ่งหมายของกิจกรรมการเรียนการสอน เรียกว่าสื่อประสม บุญเกื้อ ควรหาเวช (2530 : 67) กล่าวว่าการจัดสื่อการเรียนการสอน ในลักษณะสื่อประสมนี้เป็นการใช้สื่อตั้งแต่สองชนิดขึ้นไปรวมกัน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับความรู้ ตามต้องการ สื่อที่นำมาใช้ร่วมกันนี้จะช่วยเสริมประสบการณ์ซึ่งกันและกัน ตามลำดับขั้นที่จัดไว้ เป็นชุด ๆ โดยรวม เรียกว่า ชุดการสอนหรือชุดการเรียนการสอน วิชัย วงษ์ใหญ่ (2525 : 185) กล่าวว่าการนำสื่อการเรียนหลาย ๆ อย่างมาสัมพันธ์กันและมีคุณค่าส่งเสริมซึ่งกันและกันดังนี้ คือ สื่อการเรียนใช้เพื่อสร้างความสนใจ ใช้อธิบายข้อเท็จจริงของเนื้อหา ก่อให้เกิดการแสวงหา นำไปสู่ความเข้าใจลึกซึ้งและป้องกันการเข้าใจความหมายผิด การนำสื่อต่าง ๆ มาประสม ให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชา ก็เพื่อช่วยให้ผู้เรียนมีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมการเรียนรู้ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ วิเชียร ประยูรชาติ (2537 : 79) เสนอแนะว่า สื่อการสอนโดยทั่วไป ได้แก่ สื่อบุคคล สื่อสิ่งของ และสื่อวิธีการ ส่วนสื่อการสอนที่นำมาจัดเป็นชุดการสอนควรเป็นสื่อเหล่านี้ คือ ชนิดที่หนึ่ง สื่อสิ่งพิมพ์ ได้แก่ ตำราหนังสือเรียน หนังสือเสริมประสบการณ์ ใบความรู้ ใบงานและเอกสารประกอบการเรียนอื่น ๆ ชนิดที่สอง สื่อโสตทัศน ได้แก่ ภาพ วัตถุทัศน แถบบันทึกเสียง สไลด์ หุ่นจำลอง เป็นต้น ชนิดที่สาม สื่อวิธีการ ได้แก่ กิจกรรม เกม บทบาท สมมุติ เป็นต้น

จากการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ พบว่า มีผู้นำชุดการสอนมาพัฒนาการเรียนการสอนแล้ว นักเรียนมีผลการเรียนสูงขึ้น ดังนี้ อรรถ เทียบปัด (2530 : 52) ทดลองศึกษาเปรียบเทียบ ความสามารถเชิงวิจารณ์วิชาภาษาไทย นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 โดยใช้ชุดการสอนกับการสอนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา พบว่า ภายหลังจากการสอนแล้ว นักเรียนมีความสามารถเชิงวิจารณ์แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วน พิริยะสุวรรณต์ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาประสิทธิภาพชุดการสอนต้นแบบ "ไทยดอย 1" และ "ไทยดอย 2" สำหรับสอนภาษาไทยนักเรียนชาวเขาเผ่าอีก็้อผลจากการวิจัย ปรากฏว่า นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นและกลุ่มนักเรียนชาวเขาที่เรียนวิชาภาษาไทยจากชุดการสอน "ไทยดอย 2" มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนชาวเขาที่เรียนวิชาภาษาไทยจากชุดการสอน "ไทยดอย 1" และเดนแมน (วิเชียร สุคันธี . 2537 : 57 ; อ้างอิงมาจาก Denman. 1974 : 7025 - A - 7026 - A) ศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอนแบบสื่อประสม (Multimedia Instruction Module) เพื่อสอนเรื่องเวลาสำหรับเด็กเรียนข้ามผลจากการวิจัยพบว่า กลุ่มทดลอง มีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ดังได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ดังนั้น ผู้วิจัยมีความเห็นว่าชุดสื่อประสมหรือชุดการสอน มีประโยชน์และเป็นเครื่องมือสำคัญที่สามารถช่วยแก้ไขปัญหาด้านการเขียนสะกดคำได้มาก ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะสร้างชุดสื่อประสมหรือชุดการสอนขึ้น เพื่อนำมาใช้สอนซ่อมเสริม และแก้ไขปัญหานักเรียนที่มีข้อบกพร่องด้านการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยได้นำแนวคิด หลักการและขั้นตอนการผลิต มาสร้างสื่อการเรียนการสอนและใช้ชื่อว่า ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ได้ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ไว้ใช้สอนซ่อมเสริมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2
2. เป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้อง ในการสร้างชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำเพื่อฝึกนักเรียนในระดับชั้นอื่น ๆ

ขอบเขตในการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนวัดดิสหงสาราม เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่สอบไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำในบทเรียนที่ 1 - 5
2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนวัดดิสหงสาราม เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ซึ่งผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในเรื่องการเขียนสะกดคำ โดยพิจารณาจากคะแนนการสอบจุดประสงค์การเรียนรู้ด้านการเขียนสะกดคำที่เรียนในบทเรียนที่ 1 - 5 จำนวน 20 คน
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง

ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลอง ดำเนินการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 ใช้เวลาในการทดลอง 13 ครั้ง

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการทดลองเป็นเนื้อหาที่นักเรียนสอบไม่ผ่านจุดประสงค์ด้านการเขียนสะกดคำในบทเรียนที่ 1 - 5 จากหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐานภาษา ของกรมวิชาการ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 1 ตามหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ หมายถึง ชุดฝึกการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเป็นชุดการสอนประกอบคำบรรยายสำหรับครู เพื่อใช้สอนซ่อมเสริมนักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำโดยใช้คำพื้นฐานที่กำหนดให้ ที่เรียนในบทเรียนที่ 1 - 5 ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำดังกล่าว ประกอบด้วยคู่มือการใช้ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สื่อต่าง ๆ กิจกรรม แบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ และแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ โดยเน้นฝึกทักษะเกี่ยวกับความเข้าใจในเรื่องการเขียนสะกดคำ ความหมายของคำและสามารถนำคำไปใช้ได้ถูกต้อง

2. ประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ หมายถึง ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่สร้างขึ้น เพื่อใช้สอนซ่อมเสริมนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในเรื่องการเขียนสะกดคำ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้คือ 80 / 80 โดยใช้สูตร E_1 / E_2

80 ตัวแรก หมายถึง คะแนนของนักเรียน ที่ได้จากการทำแบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำหรืองาน ได้ผลเฉลี่ย 80 %

80 ตัวหลัง หมายถึง คะแนนของนักเรียน ที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ได้ผลเฉลี่ย 80 %

3. การสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำโดยใช้ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ หมายถึง กิจกรรมการเรียนการสอนตามแผนการสอนซ่อมเสริม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้สอนซ่อมเสริมนักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่องการเขียนสะกดคำโดยใช้คำพื้นฐานที่กำหนดให้ ในบทเรียนที่ 1 - 5

4. แผนการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำประกอบชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ หมายถึง แผนการสอนที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ตรงกับเนื้อหาที่นักเรียนไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่องการเขียนสะกดคำจากบทเรียนที่ 1 - 5 เพื่อฝึกให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ เมื่อนักเรียนปฏิบัติกิจกรรมแล้ว ให้นักเรียนฝึกด้วยแบบฝึกซ่อมเสริม

การเขียนสะกดคำตามเนื้อมาตรฐานหลังจากฝึกแล้วให้นักเรียนทำแบบทดสอบด้วยแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และได้ผ่านการหาคุณภาพแล้ว

5. เกณฑ์การตัดสินผลการสอนซ่อมเสริม หมายถึง เกณฑ์ที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้นเพื่อใช้พิจารณาผลคะแนนของนักเรียนภายหลังการสอนซ่อมเสริมแล้วเป็นรายบุคคล โดยถือเกณฑ์การผ่านจุดประสงค์ตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนดคือ 60 % โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และได้ผ่านการหาคุณภาพแล้ว

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในเรื่องต่อไปนี้

1. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำและแบบฝึกการเขียนสะกดคำ
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริม
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวกับชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

เอกสารที่เกี่ยวกับการเขียนสะกดคำและแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

ความหมายของคำ

คำ เป็นเครื่องหมายที่ใช้สื่อสารกัน การเรียนรู้เรื่องของคำเป็นสิ่งจำเป็น เพราะคำหนึ่งอาจมีได้หลายความหมายด้วยกันตามที่นักวิชาการได้เสนอไว้ดังต่อไปนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2526 : 85) ให้ความหมายว่า คำ หมายถึง เสียงพูดหรือลายลักษณ์อักษรที่เขียนหรือพิมพ์ขึ้นเพื่อแสดงความคิด โดยปรกติถือว่าคำเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดซึ่งมีความหมายในตัว, ใช้ประกอบหน้าคำอื่น มีความหมายเช่นนั้น

นพดล จันทรพิบูล (2531 : 25) กล่าวถึงความหมายของคำโดยทั่วไปมีความหมาย 2 ลักษณะ คือ

1. ความหมายโดยตรง คือ ความหมายเดิม ซึ่งเป็นความหมายตามพจนานุกรม เช่น เสือ ในพจนานุกรมให้ความหมายว่า น. เป็นสัตว์สี่เท้ารูปร่างคล้ายแมว ดุร้าย ชอบกิน สัตว์อื่นเป็นอาหาร มีหลายชนิด

2. ความหมายโดยนัย คือ ความหมายที่ชักนำความคิดให้เกี่ยวโยงไปถึงสิ่งอื่น ซึ่งในความหมายโดยนัยจะแฝงความเกี่ยวข้องกับสิ่งต่าง ๆ ขึ้นอยู่กับความรู้สึก กาลเทศะและเจตนาในการใช้คำ เช่น เสือมีความหมายโดยนัยว่ามีเล่ห์เหลี่ยม โหดเหี้ยม หรือความฉลาด

อุปกิตศิลปสาร (2539 : 59) ได้กล่าวถึง คำในตำราไวยากรณ์ว่า มีหมายต่างกันเป็น 3 อย่าง ดังนี้คือ

1. หมายความว่า พยางค์หนึ่ง ๆ คือเสียงที่เปล่งออกมาครั้งหนึ่ง ๆ ดังที่ใช้อยู่ในตำราอักษรวิธีว่า คำเป็น คำตาย และที่ใช้ในตำราฉันทลักษณ์ว่า คำครุ คำลหุ หรือจำนวนคำที่ใช้ในวรรคหนึ่ง ๆ ของคำประพันธ์

2. หมายความว่า คำร้องท่อน หนึ่ง เป็นคำหนึ่ง ดังที่ใช้ในคำกลอนบทละคร

3. ในตำราวจีวิภาค หมายความว่า เสียงที่พูดออกมาได้ความอย่างหนึ่งตามความต้องการของผู้พูดจะเป็นก็พยางค์ก็ตามเรียกว่าคำหนึ่ง บางคำมีพยางค์เดียว บางคำมีหลายพยางค์

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่า คำโดยทั่ว ๆ ไป มีความหมายแบ่งออกได้เป็น 2 ลักษณะ คือ ความหมายของคำโดยตรงและความหมายโดยนัย เพราะฉะนั้นการนำคำมาใช้ จึงควรเข้าใจความหมายและวิธีใช้คำให้ถูกต้อง

จุดประสงค์ในการสอนคำ

วรรณ แก้วแพรง (2526 : 21) ได้กล่าวไว้ว่าการสอนคำโดยทั่ว ๆ ไปมีความหมายในการสอน 4 ประการคือ

1. เพื่อให้นักเรียนสามารถเขียนคำที่พ้องเหมาะกับวัย ระดับชั้นของนักเรียนได้ถูกต้อง รวดเร็ว และสะอาดเรียบร้อย
2. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้คำ เข้าใจความหมายของคำและสามารถใช้คำได้ถูกต้อง เหมาะสมกับวัยระดับชั้น และความสามารถของนักเรียน
3. เพื่อให้นักเรียนเรียนรู้ และเข้าใจหลักในการใช้คำ ตามสมควรกับวัยและระดับชั้นของนักเรียน
4. เพื่อให้นักเรียนมีเจตคติที่ดีในการเรียนรู้คำ สนใจที่จะแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้คำ และใช้คำได้ถูกต้องดีขึ้นตามวัยและระดับชั้นของนักเรียน

สมถวิล วิเศษสมบัติ (2528 : 81) กล่าวไว้ว่าการสะกดคำยาก ที่สอนแบบเก่าก็ คือ การให้เขียนตามคำบอก ซึ่งเป็นวิธีสอนที่นักเรียนเบื่อหน่ายจนมองไม่เห็นความสำคัญของการสะกดคำให้ถูกต้อง เช่นเดียวกับความเบื่อหน่ายในการคัดลายมือที่ซ้ำซากจำเจ ดังนั้น ครูจึงควรคิดหาวิธีการและพลิกแพลงการสอนให้น่าสนใจ

สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์ (2529 : 61) กล่าวถึงความมุ่งหมายของการสอนสะกดคำไว้ดังต่อไปนี้

1. ช่วยให้นักได้รู้จักคำต่าง ๆ ที่จำเป็นในชีวิตประจำวัน เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเขียนเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ได้
2. ช่วยให้นักได้รู้จักสะกดคำต่าง ๆ ให้ถูกต้อง
3. ช่วยส่งเสริมให้นักได้รู้จักใช้คำต่าง ๆ ได้กว้างขวางขึ้น
4. ช่วยให้นักค้นคว้าและคิดหาคำตอบใหม่ ๆ ตามที่ต้องการ

จุดประสงค์ข้างต้นดังกล่าว สรุปได้ว่า การสอนสะกดคำมีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้เห็นความสำคัญของการเขียน มีความสามารถในการเขียนสะกดคำ เรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำที่ใช้ในชีวิตประจำวันตามสมควรกับวัยและระดับชั้นและสามารถช่วยให้นักเรียนได้รู้จักค้นคว้าความรู้เพิ่มเติม เพื่อนำไปเขียนเรื่องราวได้

คำที่ต้องนำมาสอน

ในการสอนคำ วรณ แก้วแพรก (2526 : 22 - 28) ได้กล่าวถึงเกี่ยวกับคำที่ต้องนำมาสอนมีหลายประเภท เช่น

1. คำใหม่ หมายถึง คำที่มีอยู่ในแบบเรียนของแต่ละชั้น แบ่งตามความยากง่ายในการรู้ความหมายและการใช้ได้เป็น 2 พวก คือ

1.1 พวกที่นักเรียนรู้ความหมายและใช้ถูกต้องอยู่แล้ว และเป็นคำที่นักเรียนใช้อยู่ในชีวิตประจำวัน ในการสอนมุ่งให้นักเรียนอ่านออก เขียนได้ แต่ไม่ต้องเน้นเรื่องความหมายและการใช้ เพราะนักเรียนเข้าใจความหมาย และใช้ได้ถูกต้องอยู่แล้ว

1.2 พวกที่นักเรียนไม่รู้ความหมายอยู่ก่อน เป็นคำใหม่สำหรับนักเรียนจริง ๆ เช่น ประเภท อพยพ ฯลฯ การสอนคำพวกนี้ จะต้องเน้นทั้ง 4 ประการ คือ เน้นในด้านการอ่าน การเขียน การรู้ความหมาย และการใช้ได้ถูกต้องตรงตามความหมายของคำ

2. คำมาตรฐาน คือ คำที่ใช้ในการเขียน และการพูดที่เป็นแบบแผน เช่น การเขียนเรียงความ การอภิปราย ฯลฯ การพูดและการเขียนดังกล่าว ผู้พูด ผู้เขียนต้องใช้คำมาตรฐาน ห้ามใช้ภาษาต่ำกว่ามาตรฐาน แต่มิได้หมายความว่าไม่ควรใช้ภาษาต่ำกว่ามาตรฐานทุกโอกาส เพียงแต่ต้องใช้ให้เหมาะกับเวลา บุคคล และโอกาสของการเขียนหรือการพูด

3. คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน คำพวกนี้มีอยู่มากมายควรนำมาสอนให้เหมาะสมกับวัย และระดับชั้นของนักเรียน โดยถือหลักว่า หากมีคำใดอยู่ในการเรียนของนักเรียน เช่น มีคำว่า “ผิด แน่น หนา และ แทน” อยู่ในแบบเรียน ก็ควรจะนำคำ “ผลัด หนาแน่น และ ทดแทน” ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกันมาสอนด้วย

4. คำซ้อนหรือคำคู่ ได้แก่ คำสองคำที่มีความหมายคล้ายกันซ้อนกันเมื่อซ้อนกันแล้ว ความหมายของคำจะเปลี่ยนไปไม่มากนักน้อย แต่ยังมีเค้าของคำเดิมอยู่ แต่จะใช้อย่างเดิมไม่ได้ ต้องใช้ในความหมายใหม่ที่ต่างไปจากเดิม

5. กลุ่มคำซ้อนสี่พยางค์ มี 2 ชนิด คือ

5.1 พวกที่มีคำตอนกลาง 2 คำ ซึ่งเป็นคำที่มีเสียงสัมผัสกันคล้องจองกันเรียกว่า คำสัมผัสคู่กลาง เช่น นิสัยใจคอ ก่อร่างสร้างตัว ฯลฯ

5.2 คำที่มีคำนำหน้ากับคำหลัง มีความหมายซ้ำกัน เรียกว่า คำซ้ำในคู่ เช่น ก้มหน้าก้มตา เป็นหูเป็นตา ฯลฯ

6. อเนกรรถศัพท์ ได้แก่คำ ที่มีความหมายมากจะมีความหมายเปลี่ยนไปตามบริบทที่ห้อมล้อม เช่น ความหมายของคำว่า “จำ”

เขาถูกจำคุก	จำมีความหมายว่า	ขัง
พระเจ้าพรราชา	จำมีความหมายว่า	อยู่
เขาจำใจทำงาน	จำมีความหมายว่า	ฝืน

7. ถ้อยคำสำนวน มีทั้งสำนวนภาษา และสำนวนเปรียบเทียบ
8. คำพังเพยและสุภาษิต
9. คำขวัญ

การนำคำทั้งหมดดังกล่าวมาสอน มีข้อสังเกตที่ครูต้องเตรียมและทำความเข้าใจในเรื่องต่อไปนี้

1. ครูต้องรวบรวมทำบัญชีคำไว้ล่วงหน้า แล้วพิจารณากำหนดว่าคำไหน จะสอนในชั้นใดถึงจะเหมาะกับวัยและระดับชั้นของนักเรียน
2. ศึกษาความหมายของคำแต่ละคำให้เข้าใจอย่างแจ่มชัด หากคำใดมีทั้งความหมายโดยตรงและความหมายเชิงอุปมา ก็ต้องศึกษาความหมายประการหลังด้วย
3. เตรียมตัวอย่างการใช้คำที่จะสอนไว้หลาย ๆ ตัวอย่างพอที่จะทำให้ นักเรียนเข้าใจความหมายและใช้คำนั้น ๆ ได้ถูกต้อง
4. กำหนดวิธีที่จะให้นักเรียนได้เรียนรู้ความหมายของคำเหล่านี้ เป็นต้นว่า คำบางคำ ให้นักเรียนรู้ความหมายด้วยการอธิบายของครู บางคำให้รู้ความหมายด้วยการให้ทำแบบฝึก และบางคำให้เรียนรู้ด้วยการศึกษาค้นคว้าของนักเรียนเอง

สรุปได้ว่า การนำคำมาสอนนักเรียนนั้น ครูต้องคัดเลือกคำมาศึกษาความหมายและจัดประเภทของคำไว้ แล้วนำคำเหล่านั้นมาสอนด้วยกลวิธีต่าง ๆ เช่น อธิบาย ทำแบบฝึกหัด หรือให้ทำรายงานโดยการศึกษาจากพจนานุกรม

หลักการสอนและกลวิธีในการฝึกสะกดคำ

การที่คนเราจะเข้าใจในความหมายของภาษาเขียนกันได้นั้น ต้องกำหนดให้มีตัวอักษรเป็นหลักเพื่อใช้แทนคำพูด ดังนั้น การเขียนคำนับว่าเป็นความสำคัญส่วนหนึ่งในการใช้ภาษา ถ้าเขียนผิด ความหมายก็เปลี่ยนไปหรืออาจจะไม่มีความหมายเลยก็ได้ (กำชัย ทองหล่อ. 2530 : 160) วรรณิ โสมประยูร (2539 : 156) ให้ความสำคัญว่า การสะกดคำเป็นพื้นฐานที่จำเป็นของการเขียนอย่างหนึ่ง เพราะเด็กต้องรู้จักสะกดคำได้ก่อนจึงสามารถเขียนเป็นประโยคและเรื่องราวได้ ถ้าเด็กเขียนสะกดคำไม่ได้ เด็กจะไม่เข้าใจเรื่องจากผู้อื่น และไม่สามารถแสดงให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดของตนเองได้ ดังนั้น การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องนับว่าเป็นสิ่งสำคัญมากในการเขียน

การสะกดคำเป็นรากฐานของการอ่านและการเขียน ประเทิน มหาพันธ์ (2519 : 66) กล่าวว่า เพื่อให้การอ่านและเขียนเป็นไปได้อย่างถูกต้อง จึงควรดำเนินตามขั้นตอนของการสอนสะกดคำ ดังนี้

1. การสร้างความพร้อมที่จะสะกดคำ เด็กจะพร้อมเมื่อต้องการอ่าน หรือเขียนเมื่อต้องการสื่อความหมายกับผู้อื่น
2. การสอนแบบทดสอบก่อนสอน ซึ่งมีหลักดังนี้
 - 2.1 มีการทดสอบวัดระดับความสามารถทั่ว ๆ ไปของเด็กเสียก่อน แล้วจึงเริ่มสอน
 - 2.2 ต้องมีการทดสอบ โดยครูเป็นผู้เลือกเฉพาะคำที่ต้องการสอน มาทดสอบ
 - 2.3 ให้เด็กเขียนคำที่ตนสะกดผิด ลงในบัญชีคำที่สะกดผิดของตน
 - 2.4 ศึกษาคำที่ตนสะกดผิดในบัญชีนั้น ๆ ตามแบบ
 - 2.5 เด็กต้องได้รับการทดสอบคำในบัญชีทุก ๆ ปลายสัปดาห์
 - 2.6 ให้เด็กบันทึกความเจริญของงานของตน เกี่ยวกับการสะกดตัว ทั้งนี้เพื่อเป็นการเร้าเด็กให้สนใจ
 - 2.7 ให้เด็กบันทึกคำที่เขียนยากของแต่ละวัน แต่ละสัปดาห์ลงในสมุดบัญชีคำยากของตน
 - 2.8 คำที่เด็กสะกดผิด เด็กต้องรับผิดชอบที่จะศึกษาหาวิธีสะกดที่ถูกต้องเอง หรืออาจค้นหาจากพจนานุกรมก็ได้
 - 2.9 ในปลายสัปดาห์ ปลายเดือนหรือปลายภาคเรียน ครูต้องทำการวัดผลแล้วนำไปเปรียบเทียบกับ การวัดผลครั้งแรกสุด

การสอนให้นักเรียนรู้ความหมาย และสามารถใช้คำได้ถูกต้องควรดำเนินการสอนตามลำดับขั้นดังนี้ (วรรณ แก้วแพรง. 2526 : 31)

1. เขียนคำที่สอนให้นักเรียนดู เพื่อช่วยให้นักเรียนเกิดความสนใจ และการได้สัมผัสหลาย ๆ ครั้งจะช่วยให้นักเรียนจำรูปคำ ได้ดีขึ้น
2. ครูอ่านให้ฟังให้นักเรียนอ่านตาม
3. ครูอธิบายความหมายของคำโดยยกตัวอย่างการใช้คำประกอบ เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจความหมายของคำดีขึ้น เพราะมีตัวอย่างการใช้คำให้ดู และช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจในการใช้คำนั้นได้ดีขึ้น
4. ให้นักเรียนผูกประโยคโดยใช้คำนั้น ๆ เนื่องจากการสอนคำมิได้มุ่งเพียงให้นักเรียนรู้ความหมายของคำเพียงประการเดียว แต่มุ่งให้นักเรียนใช้คำได้ถูกต้องด้วยการฝึกให้นักเรียนใช้คำเข้าประโยค

ประกาศรี สีนอำไพ (2534 : 349) ได้เสนอแนะกิจกรรมที่เกี่ยวกับการสอนสะกดคำไว้ดังนี้

1. แบ่งกลุ่มให้ค้นหาคำศัพท์ในเรื่องที่เรียน
2. รวบรวมคำศัพท์ไว้ในสมุด เรียบเรียงไว้เป็นหมวดหมู่
3. ครูบอกให้เขียน และตรวจโดยใช้บัตรคำ และพจนานุกรมประกอบการสอน
4. แข่งขัน สะกดคำยาก
5. ใช้เอกสารประกอบให้เลือกคำที่สะกดถูก
6. นำกฎเกณฑ์การเขียนสะกด มาแต่งเป็นคำประพันธ์ เพื่อให้จำได้ง่ายขึ้น
7. ฝึกการเขียนเรียงความแล้ว ให้ใช้พจนานุกรมตรวจตัวสะกดการันต์ของตนเอง

หรือของเพื่อน

8. หาประโยค หรือข้อความสั้น ๆ มาให้เติมศัพท์
9. เขียนรายงาน คำที่มักสะกดผิด
10. นำเนื้อหาจากหลักภาษาไทย เช่น คำไทยที่มาจากภาษาบาลี สันสกฤต คำสมาส คำสนธิ คำควบกล้ำ ฯลฯ มาแต่งประโยครวบรวมไว้
11. กำหนดคำศัพท์ให้ แล้วนำมาเขียนเป็นประโยคหรือเรื่อง
12. ควรตรวจแก้ไขตัวสะกดในการฝึกเขียนทุกครั้ง ไม่ปล่อยให้ นักเรียนสะกดผิด โดยที่ครูไม่แก้ไข

นอกจากนี้ วรรณิ โสมประยูร (2539 : 173) ได้เสนอแนะกิจกรรมเขียนคำไว้ดังนี้คือ

1. เขียนคำจากการผสมพยัญชนะ เช่น นก กบ
2. เขียนคำจากการประสมอักษร เช่น กลาง จาน
3. เขียนคำจากการประสมคำ เช่น ไก่ขัน
4. เขียนคำจากการต่อคำ เช่น ชันน้ำ น้ำปลา
5. เขียนคำจากตารางบิงโก
6. เขียนคำต่อพยัญชนะตัวท้ายของคำ
7. เติมคำที่หายไป
8. จับคู่คำให้ได้ความหมายใหม่
9. หาคำตรงข้าม
10. เขียนคำจากของจริงหรือภาพ
11. เขียนคำจากสิ่งที่คล้ำหรือดม
12. เขียนคำจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์

13. เขียนคำคล้องจอง

การสอนสะกดคำจะได้ผลดีต่อเมื่อ ครูนำเอาวิธีสอนเป็นคำและประโยคมาเป็นบันไดขึ้นต้นเสียก่อน แล้วจึงสอนแจกลูกและผันอักษร เพราะการสอนคำให้เด็กผันอักษรจะทำให้เด็กได้ฟังเสียงคำและได้เปล่งเสียงคำพร้อมกับมองเห็นภาพตัวอักษรที่คู่กับเสียงนั้น การสอนแจกลูกและผันอักษร จึงเป็นวิธีพัฒนาทักษะการเขียนสะกดคำได้ผลดี วรรณิ โสมประยูร (2539 : 156)

พีชเจอร์วัล. (สรวาดี เฟ็งศรีโคตร. 2539 : 23 ; อ้างอิงมาจาก Fitzgerald. 1967 : 38) ได้เสนอแนะการสอนให้นักเรียนฝึกเขียนสะกดคำ ไว้ 5 ขั้นตอนดังนี้

1. ต้องให้นักเรียนรู้ความหมายของคำ โดยครูเป็นผู้บอกหรือเปิดพจนานุกรม แล้วให้นักเรียนอภิปราย สิ่งสำคัญคือต้องเป็นความหมายที่ไม่ซับซ้อน
2. ต้องให้นักเรียนอ่านออกเสียงของคำที่ถูกต้องชัดเจน ช่วยให้นักเรียนรู้คำได้แม่นยำ ทั้งรูปคำและการออกเสียง
3. ต้องให้นักเรียนมองเห็นรูปคำว่าประกอบด้วย พยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ และตัวสะกดอะไรบ้าง ถ้าเป็นคำหลายพยางค์ ครูควรแยกให้ดูเป็นคำ
4. ต้องให้นักเรียนลองเขียนคำนั้น ๆ โดยการดูแบบและไม่ดูแบบ
5. ครูสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนนำคำไปใช้ เช่น การให้นักเรียนเขียนบรรยายภาพ บรรยายเรื่องราว หรือเขียนในกิจกรรมการเรียนรู้โดยเหมาะสมกับวัย

รูบิน (Rubin. 1990 : 300) ได้แนะนำลำดับขั้นในการเรียนรู้คำโดยเฉพาะ ดังนี้

1. ให้มองดูคำ
2. ออกเสียงคำแต่ละคำอย่างถูกต้อง
3. ดูแต่ละส่วนของคำอย่างละเอียด
4. พูดย่อตัวอักษรของคำตามลำดับ
5. ปิดคำและจงพยายามนึกถึงคำนั้น ด้วยการท่องคำและสะกดคำด้วยปากเปล่า แล้วตามด้วยการเขียนคำนั้น ๆ
6. ตรวจสอบคำที่เขียนโดยดูจากคำที่ถูกต้อง

ทอมป์กินส์ (Tompkins. 1994 : 342) กล่าวว่านักเรียนไม่ชอบเกี่ยวกับการเติมคำในช่องว่างหรือเขียนสะกดคำเองในประโยค ดังนั้นเขาจึงใช้การฝึกคำง่าย ๆ แทนด้วยการใช้เวลาฝึกเขียนเพียง 5 นาทีต่อวัน โดยวิธีนี้สามารถทราบถึงความหมายได้ด้วยกิจกรรมที่ฝึกเขียนควรมีขั้นตอนดังต่อไปนี้

1. ดูคำแล้วพูดคำนั้น ๆ
2. อ่านแต่ละตัวอักษรในแต่ละคำ

3. ปิดตาและสะกดคำด้วยตัวเอง
4. ดูที่คำนั้นว่าตัวเองสะกดถูกต้องหรือไม่
5. คัดลอกคำจากรายการที่ทำไว้
6. ปิดคำไว้แล้วเขียนอีกครั้งหนึ่ง
7. ดูคำที่เขียนนั้นว่าถูกหรือไม่
8. ถ้าทำผิด ลองทำซ้ำตามขั้นตอนใหม่อีกครั้ง

จากข้อคิดเห็นในการสอนสะกดคำข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดการเรียนการสอนให้นักเรียนได้รู้ความหมายและสามารถนำคำไปใช้ได้ควรมีกิจกรรมที่หลากหลายเพื่อฝึกให้นักเรียนได้สนใจเรียนรู้คำและสามารถเขียนคำได้มากยิ่งขึ้น โดยเริ่มจากนักเรียนได้เห็นคำ อ่านออกเสียง ช่วยกันค้นหาความหมาย พร้อมทั้งฝึกให้นักเรียนเขียนคำและนำคำไปแต่งประโยคหรือเขียนเรื่องเป็นลำดับต่อไป

วิธีการวัดการเขียนสะกดคำ

สำหรับการเขียนสะกดคำ นอกจากจะแสดงถึงความพร้อมหรือไม่พร้อมเรื่องการเขียนสะกดคำของเด็กระดับประถมศึกษาแล้ว ยังนำมาใช้ประกอบการวัดด้านการเขียน ลักษณะอื่นได้ด้วย เพราะการเขียนทุกอย่างต้องอาศัยการเขียนสะกดคำให้ถูกต้องเป็นพื้นฐานสำคัญ การวัดและประเมินผลความสามารถด้านนี้จึงเป็นเรื่องที่ควรคำนึงถึงไม่แพ้ด้านอื่น เนื้อหาที่ใช้ในการวัดผลด้านการเขียนสะกดคำนั้นนอกจากเป็นคำประเภทต่าง ๆ แล้วยังรวมอักษรย่อและเครื่องหมายต่าง ๆ ที่ใช้ในการเขียนทั้งหมดไว้ด้วย

วิธีวัดการเขียนสะกดคำที่ตรงที่สุด คือ บอกให้เขียนตามคำบอกซึ่งอาจทำให้เกิดความแปรปรวนได้หลายประการโดยเฉพาะจากระบบการพูดของครูและระบบการฟังของนักเรียน เช่น ความดังค่อยของเสียงที่บอก ความไม่ชัดเจนในการออกเสียง การพูดติดสำเนียงท้องถิ่น หรือบางทีอวัยวะการรับรู้เกี่ยวกับเสียงของผู้ฟังไม่ดี ระยะเวลา - ไกลจากการได้ยินเสียง เป็นต้น ดังนั้นจึงนิยมวัดด้วยข้อสอบปรนัยแบบเลือกตอบ ซึ่งถือว่าสามารถใช้แทนกันได้ โดยคาดคะเนว่าผู้ตอบถูก จะสามารถเขียนสะกดคำได้ถูกต้องด้วย (จันทิมา พรหมโชติกุล. 2529 : 996)

ในการเขียนสะกดคำ แบรดฟิลด์ และมอร์ดอค (สมศักดิ์ สินธุระเวชญ์. 2529 : 61 ; อ้างอิงมาจาก Bradfield and Moredock. n.d.) ให้ข้อเสนอแนะการเลือกคำมาใช้สำหรับการเขียนสะกดคำดังนี้

1. ควรจะเลือกคำจากรายการคำ (List) ที่มีอยู่แล้ว คำที่ยากเกินไปมีภาวะจำกัดในการใช้ทดสอบ

2. การเลือกคำจากแบบเรียนซึ่งเราไม่ทราบว่คำเหล่านั้นมีความสำคัญในสังคมเพียงใด จึงควรหาความเที่ยงตรงตามเนื้อหาของแบบทดสอบนั้น

3. ควรเลือกคำที่มีความสำคัญในทางสังคมและเป็นคำที่ยากพอควรโดยได้ผ่านการวิเคราะห์ทางสถิติมาแล้ว

4. การเลือกคำมาสร้างแบบทดสอบในระดับชั้นประถมศึกษา อาจเลือกคำที่เด็กใช้ในโรงเรียน จากหนังสือที่เด็กอ่าน แบบเรียน หรือวัสดุที่คล้ายคลึงกันนี้ แต่ถ้ามีการสอนวิชาการเขียนสะกดคำ คำที่สอนควรนำมาทดสอบด้วย

กองวิชาการ (2536 : 280) กล่าวถึงวิธีการวัดการเขียนการสะกดคำ วลี และประโยค ว่าเป็นการวัดพฤติกรรม ด้านความรู้ความคิดซึ่งครูสามารถกระทำได้โดยจากการให้นักเรียนเขียนตามคำบอก และการใช้แบบทดสอบ

1. การวัดโดยการเขียนตามคำบอก เป็นวิธีการวัดการเขียนสะกดคำที่ตรงและสะดวกต่อครูแต่มีข้อพึงระวังคือ ครูต้องออกเสียงให้ชัดเจนและดังพอที่นักเรียนได้ยินอย่างทั่วถึง และไม่ควรให้มีเสียงอื่นรบกวน การกำหนดคำ วลี ประโยค หรือข้อความที่จะใช้ในการเขียนตามคำบอกให้พิจารณาจากขอบข่ายเนื้อหาในหลักสูตร และคำพื้นฐานที่กำหนดไว้ในแต่ละชั้น และในการเขียนแต่ละครั้งควรคำนึงถึงความเหมาะสมด้านเวลาด้วย

2. การวัดโดยใช้แบบทดสอบ แบบทดสอบที่ใช้วัดการเขียนสะกดคำมีหลายรูปแบบ เช่น แบบเลือกตอบ เต็มคำ แต่งประโยคสั้น ๆ ฯลฯ

สรุปได้ว่า วิธีการวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษา เริ่มต้นด้วยการเลือกสรรคำมาสร้างแบบทดสอบ ควรพิจารณาจากคำยากในแบบเรียน และคำที่พบเห็นในชีวิตประจำวัน หรือจากสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ เช่น หนังสือพิมพ์ วารสาร เป็นต้น วิธีการทดสอบส่วนมากวัดโดยการเขียนตามคำบอก และการวัดจากแบบทดสอบ แต่เนื่องจากการเขียนตามคำบอกมีข้อบกพร่อง เช่น มีเสียงรบกวนทำให้นักเรียนได้ยินไม่ชัดเจนหรือมีนักเรียนมากเกินไป จึงมักนิยมใช้การวัดด้วยแบบทดสอบ

สาเหตุของการเขียนผิด

นักวิชาการหลายท่านได้ศึกษาถึงปัญหา และสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิดไว้ว่า เกี่ยวเนื่องจากเรื่องต่าง ๆ ดังนี้

เอมอร ชิตตะโสภณ (2529 : 29) กล่าวถึง การเขียนข้อความที่ผิดว่าเป็นความผิดที่ต้องการแก้ไข เพื่อให้เกิดความถูกต้องและชัดเจนในการสื่อความหมาย ได้แก่ การใช้คำ

ผิดไวยากรณ์ การใช้คำผิดความหมาย การเว้นวรรคตอนผิด การใช้อักษรย่อผิดและรวมถึง การเขียนสะกดการันต์ผิด

กรณีการ พวงเกษม (2533 : 31) รวบรวมปัญหาที่เกิดจากการเขียนสะกดคำผิด หลายรูปแบบ ดังนี้

1. วางสระและวรรณยุกต์ไม่ถูกที่ เช่น

<u>ศิระ</u>	เขียนเป็น	<u>ศิระ</u>
-------------	-----------	-------------
2. คำพ้องเสียง นักเรียนเขียน คำที่สะกดง่ายตามเสียงที่ได้ยิน เช่น

เด็กคนนี้เป็นเด็ก <u>น่ารัก</u>	เขียนเป็น	เด็กคนนี้เป็นเด็ก <u>หน้ารัก</u>
เขานับถือศาสนา <u>พุทธ</u>	เขียนเป็น	เขานับถือศาสนา <u>พุทธ</u>
3. เขียนไม่ตรงตามมาตราตัวสะกด เช่น

<u>พิศดาร</u>	เขียนเป็น	<u>พิศดาร</u>
---------------	-----------	---------------
4. เขียนคำที่มีตัวการันต์ผิด เช่น

<u>พิชพันธ์</u>	เขียนเป็น	<u>พิชพันธ์</u>
-----------------	-----------	-----------------
5. คำที่มีสระเสียงสั้นและเสียงยาวสลับกัน เช่น

<u>ประณีต</u>	เขียนเป็น	<u>ปราณีต</u>
<u>หยักไย</u>	เขียนเป็น	<u>หยักไย</u>
6. เขียนคำควบกล้ำผิด เช่น

<u>ประปราย</u>	เขียนเป็น	<u>ปะปราย</u>
<u>สะพรั่ง</u>	เขียนเป็น	<u>สะพั่ง</u>
7. เขียนพยัญชนะบางตัวในคำเบียดกัน บางตัวห่างออกไป เช่น

แปรง <u>ล</u> บกระดาน	เขียนเป็น	<u>แปรง</u> <u>ล</u> บ <u>กระดาน</u>
-----------------------	-----------	--------------------------------------
8. เขียนคำที่มาจากภาษาต่างประเทศผิด เช่น

<u>ไนต์</u>	เขียนเป็น	<u>ไนต์</u>
<u>ไอศครีม</u>	เขียนเป็น	<u>ไอศครีม</u>
<u>ไอศกรีม</u>	เขียนเป็น	<u>ไอศกรีม</u>

อัศรา บุญทิพย์ (2535 : 5) กล่าวว่า การเขียนคำให้ถูกอักขรวิธีจะต้องเขียนให้ถูกต้องตามพจนานุกรม ทั้งพยัญชนะต้น สระ ตัวสะกด การันต์ และวรรณยุกต์

การเขียนหนังสือผิด คือ การเขียนตัวอักษรถ่ายทอดเสียง หรือความหมายผิดไป ประเทือง คล้ายสุบรรณ (2537 : 27) กล่าวถึงสาเหตุของการเขียนหนังสือผิดในเรื่องต่อไปนี้

1. เขียนผิดเพราะออกเสียงผิด เนื่องจาก อ่านอักษรนำ อ่านเรียงพยางค์ไม่ถูก เช่น

<u>ประเด็น</u>	เขียนผิดเป็น	<u>ปรานีต</u>
<u>สตางค์</u>	เขียนผิดเป็น	<u>สตังค์</u>

2. เขียนผิด เพราะเห็นรูปคำหรือตัวอย่างที่ผิด เช่นอาจพบเห็นตามหนังสือพิมพ์ และคำโฆษณาต่าง ๆ เช่น

<u>โอกาส</u>	เขียนเป็น	<u>โอกาศ</u>
--------------	-----------	--------------

3. เขียนผิดเพราะใช้แนวเทียบคำผิด เช่น

<u>บิณฑบาต</u>	เขียนผิดเป็น	<u>บิณฑบาตร</u>
<u>ชมพู่</u>	เขียนเป็น	<u>ชมภู</u>
<u>สังเกต</u>	เขียนเป็น	<u>สังเกตุ</u>

4. เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมายของคำ

5. เขียนผิดเพราะไม่รู้หลักเกณฑ์ทางภาษา

พันทิพา อุตยัสุข (2537 : 592) ได้ให้เหตุผลปัญหาของการสะกดคำว่าเนื่องมาจากสาเหตุต่อไปนี้

1. การสอนปกติไม่ได้สอนให้เหมาะสมกับเด็กแต่ละคน คือโดยทั่ว ๆ ไปแล้วครูจะใช้วิธีสอนแบบเดียวให้เด็กทุกคนและทุกวัน ซึ่งแต่ละคนมีความสามารถในการเขียนการสะกดคำแตกต่างกัน แล้วแต่สภาพร่างกาย สติปัญญา และอารมณ์

2. เด็กถูกบังคับให้จำและต้องสะกดคำให้ได้ภายในเวลาจำกัด ซึ่งทำให้สับสนเพราะการสะกดคำนั้นเด็กควรได้รับความเคยชินมากพอที่จะสามารถเขียนออกมาได้ทันที

3. วิธีการให้การฝึกฝนซ้ำ ๆ นั้นไม่ได้เตรียมใจให้สำหรับเด็ก ทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายและไม่สนใจการสะกดคำ การให้เด็กฝึกฝนซ้ำ ๆ กันให้เกิดความเคยชินนี้ควรมีวิธีการที่น่าสนใจ

4. เด็กมีความรู้สึกในทางที่ไม่ดีต่อการเรียน อาจมีสาเหตุเนื่องมาจากการที่นักเรียนสอบตกต้องเรียนซ้ำ และถูกครูปฏิบัติต่อตนผิดจากเด็กอื่น เพราะเหตุผลที่ตนสอบตก ทำให้เด็กไม่ยอมรับรู้อะไรทั้งนั้น

วรรณิ โสมประยูร (2539 : 157 - 158) กล่าวถึงสาเหตุของลักษณะคำยากที่นักเรียนส่วนมากเขียนผิด อาจมีสาเหตุจากเรื่องต่อไปนี้

1. มีประสบการณ์เกี่ยวกับคำผิด โดยเห็นแบบอย่างที่จะสะกดคำผิด
2. ไม่รู้หลักภาษา เช่น ไม่รู้จักการประวิสรรชนีย์ หลักการใช้ ศ ษ ส หลักสะกดการันต์ การผันวรรณยุกต์ หลักมาตราตัวสะกด และอื่น ๆ
3. ไม่ทราบความหมาย เพราะคำไทยมีคำพ้องเสียง ทำให้ความหมายสับสน เช่น

กัณฑ์ - กรรณ ชัณฑ์ - ขรรค์

4. ฟังไม่ชัดเพราะคำไทยมีคำควบกล้ำ เช่น คลอง - ครอง กลอง - กรอง
5. ไม่สามารถถ่ายถอดคำตามเสียงคำที่มาจากภาษาอังกฤษซึ่งเขียนแตกต่างจากเสียงได้ เช่น ซอลก์ แท็กซี่

6. ใช้คำที่มี รล ไม่ถูก เช่น รว - ลว ราด - ลาด

การเขียนสะกดคำที่ปรากฏทั่วไปว่ามีคำที่เขียนยาก ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่งสอดคล้องกันทั้ง 4 ระดับดังนี้ คือ

1. คำที่มีหลายพยางค์ เช่น สนุกสนาน ประเพณี
2. คำที่ประและไม่ประวิสรรชนีย์ เช่น สะอาด สะดวก สบาย
3. คำที่มีรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับการออกเสียง เช่น เหล้า หุง
4. คำที่ใช้ ไอ ไอ อัย อ่า อัม เช่น จาระไน
5. คำที่มีสระผสม เช่น เพื่อน
6. คำที่มีเครื่องหมายทัศนขนาดกำกับ เช่น ประโยชน์ วันเสาร์
7. คำพ้องเสียง เช่น โจทย์ - โจทก์
8. คำลดรูป หรือเปลี่ยนรูปสระเมื่อมีตัวสะกด เช่น ชวน พบ อินทพาล
9. คำที่มีตัวสะกดไม่ตรงมาตราเช่น รูป โทษ
10. คำที่มีอักษรนำ เช่น ตลาด ขนม
11. คำที่มี หน้า และ อ นำ เช่น หย่า ออย่า
12. การใช้ รล ว ควบกล้ำ เช่น กวาด มะพร้าว
13. คำที่ใช้ รร (รหัน) เช่น บรรทัด
14. คำที่มีความหมายเป็นนามธรรม เช่น ความซื่อสัตย์
15. คำราชาศัพท์ เช่น เชษฐา
16. คำที่ใช้ในบทประพันธ์ เช่น บทมาลัย
17. คำที่มาจากภาษาอังกฤษ เช่น เซ็ต
18. คำพิเศษ และเป็นคำที่มีกฎยกเว้น เช่น ศีรษะ

จากปัญหาและสาเหตุของการเขียนสะกดคำผิด จะเห็นได้ว่าสาเหตุของการเขียนผิดมีหลายสาเหตุซึ่งเป็นความผิดพลาดที่ควรแก้ไขปัญหาที่พบ ได้แก่ การใช้คำผิดไวยากรณ์ การเขียนคำผิดความหมาย การเว้นวรรคตอน การเขียนอักษรย่อ การเขียนสะกดการันต์ผิด การเขียนคำที่มีตัวสะกด การเขียนอักษรนำ คำควบกล้ำ อาจสรุปโดยรวมว่าเขียนผิดอักษรวิธี ทั้งนี้สืบเนื่องมาจาก วิธีการสอนของครู วิธีการฝึกฝน ความสามารถในการเขียนของนักเรียน

และเจตคติในการเรียน นอกจากนี้ อาจมีสาเหตุจากการไม่รู้จักหลักเกณฑ์ทางภาษา การใช้คำ และการได้เห็นคำที่ผิด ๆ แล้วนำมาเขียนตาม ปัญหาและสาเหตุต่าง ๆ ดังกล่าวนี้ ครูควรให้ความสำคัญและเป็นผู้แนะนำหาทางแก้ไขปัญหาเหล่านั้น เพราะปัญหาที่เกิดขึ้นเหล่านี้ย่อมมีผลต่อความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียน

ความสำคัญของแบบฝึกต่อการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย

ภาษาไทยเน้นเรื่องทักษะ เป็นเรื่องที่ใช้อยู่ตลอดเวลาในชีวิตประจำวัน จึงจำเป็นต้องมีการฝึกฝนอยู่เสมอเพื่อให้สามารถใช้ภาษาได้คล่องแคล่วและถูกต้อง ในการเรียนการสอนจำเป็นต้องฝึกทักษะด้านภาษาให้นักเรียน เพื่อให้เป็นผู้ที่มีความสามารถในการติดต่อสื่อสารความหมายกัน อันเป็นวัตถุประสงค์สำคัญของการสอนภาษา

ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ คำว่าทักษะ หมายถึง ความชำนาญคล่องแคล่วรวดเร็วและถูกต้อง ทักษะจะเกิดขึ้นได้ก็ต่อเมื่อได้ทำซ้ำ ๆ จนเกิดความชำนาญ ดังนั้นการสอนภาษาไทยเพื่อให้นักเรียนมีทักษะในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้นั้น ครูจะต้องจัดกิจกรรมการเรียนการสอน เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกซ้ำอยู่เสมอจนเกิดความชำนาญ สามารถฟัง พูด อ่าน และเขียน ได้อย่างคล่องแคล่ว รวดเร็วถูกต้อง สิ่งสำคัญอย่างหนึ่ง ที่ใช้ฝึกทักษะภาษาให้ได้ผลดี ก็คือ แบบฝึก นั่นเอง (ประสงค์ ราชณสุข. 2532 : 52)

การสอนให้นักเรียนอ่าน เขียน เข้าใจความหมาย และสามารถนำไปใช้ได้แล้วถ้าจะให้นักเรียนมีทักษะมากยิ่งขึ้น วรณ แก้วแพรง (2526 : 32) ได้ให้คำแนะนำว่าครูผู้สอนควรทราบเรื่องที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึกหัด 3 ประการ ดังนี้คือ

1. ความมุ่งหมายในการให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด
2. ลักษณะของแบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับคำ
3. ประเภทของแบบฝึกหัดเกี่ยวกับคำ

ความมุ่งหมายในการให้นักเรียนทำแบบฝึก

วรณ แก้วแพรง (2526 : 33) ได้กล่าวถึงความมุ่งหมายของการให้เด็กนักเรียนได้ทำแบบฝึกไว้ดังนี้

1. เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำที่เรียนไปแล้วจากแบบเรียน
2. เพื่อให้นักเรียนได้รู้คำที่นอกเหนือไปจากแบบเรียนซึ่งเป็นคำที่ครูเห็นว่าเหมาะกับวัย

และความสามารถของนักเรียน

3. เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับคำ ความหมาย และการใช้คำ ด้วยตัวของนักเรียนเอง นอกเหนือไปจากการสอนตามปกติของคุณครู

4. เพื่อให้นักเรียนได้รู้จักคำ เข้าใจความหมายของคำ และมีทักษะในการใช้คำสูงขึ้น ตามวัยและระดับชั้นของนักเรียน

ลักษณะของแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

แบบฝึกที่ดีควรมีลักษณะประกอบกันดังนี้ (วรรณ แก้วแพรง. 2526 : 33)

1. คำที่นำมาฝึกต้องเป็นคำที่มีอยู่ในแบบเรียน และคำอื่น ๆ ที่เหมาะกับวัยและระดับชั้นของนักเรียน
2. ต้องมีหลายแบบหลายลักษณะ ไม่ทำให้นักเรียนเบื่อหน่ายที่จะต้องทำแบบฝึกหัดเพียงแบบสองแบบซ้ำแล้วซ้ำอีก
3. แบบฝึกหัดที่ดี ต้องสอดคล้องสัมพันธ์กับการเรียนรู้คำในแต่ละบทเรียน ฉะนั้นครูต้องจัดทำแบบฝึกหัดเตรียมไว้ สำหรับแบบเรียนแต่ละบทเป็นบท ๆ ไป
4. แบบฝึกหัดที่ดี ต้องช่วยให้นักเรียนเกิดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับคำ 3 ประการ คือ รู้คำเพิ่มขึ้น เข้าใจความหมายของคำดีขึ้นและมีความสามารถในการใช้คำสูงขึ้นตามระดับชั้นของนักเรียน
5. ต้องเป็นแบบฝึกหัดที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้ใช้ความคิด โดยอาศัยความรู้ความเข้าใจเดิมเป็นพื้นฐาน ไม่ควรมุ่งวัดความรู้ ความจำ เพียงประการเดียว
6. แบบฝึกหัดต้องไม่มีลักษณะอย่างข้อทดสอบทั่ว ๆ ไปที่มุ่งวัดความรู้ความเข้าใจในสิ่งที่นักเรียนได้เรียนรู้มาแล้วเพียงประการเดียวแต่ต้องมีลักษณะที่จะเร้า ยั่วยุ จูงใจ ให้นักเรียนได้คิด ได้พิจารณา และได้ศึกษาค้นคว้า จนเกิดความรู้ความเข้าใจ มีทักษะและรวมถึงมีความสามารถในการใช้คำสูงขึ้นด้วย

รีเวอร์ (River. 1986 : 97 - 105) กล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีไว้ ดังนี้

1. ต้องมีการฝึกนักเรียนมาพอควรในเรื่องหนึ่ง ๆ ก่อนที่จะมีการฝึกในเรื่องอื่น ๆ ต่อไป ทั้งนี้ทำขึ้นเพื่อการสอน มิใช่ทำขึ้นเพื่อทดสอบ
2. แต่ละบทควรฝึกโดยใช้แบบประโยคเพียงหนึ่งเท่านั้น
3. ควรฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
4. ประโยคที่ฝึก ควรเป็นประโยคสั้น
5. ประโยคและคำศัพท์ ควรเป็นแบบที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันที่นักเรียนรู้ดีแล้ว
6. เป็นแบบฝึกที่นักเรียนได้ใช้ความคิดด้วย

7. แบบฝึกควรมีหลาย ๆ แบบ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย

8. ควรฝึกให้นักเรียนสามารถใช้สิ่งที่เรียนไปแล้วไปใช้ในชีวิตประจำวัน

กรรณิการ์ พวงเกษม (2540 : 8 - 9) กล่าวว่า แบบฝึกที่จะทำให้นักเรียนเกิดทักษะที่ดีและถูกต้อง ควรมีลักษณะดังนี้

1. แบบฝึกหัดที่ดี ควรมีความชัดเจนทั้งคำสั่งและวิธีทำ คำสั่งหรือตัวอย่างไม่ควรยาวเกินไปเพราะจะทำให้เข้าใจยาก ควรปรับให้ง่ายเหมาะสมกับผู้ใช้นี้เพื่อให้นักเรียนสามารถศึกษาได้ด้วยตนเองถ้าต้องการ

2. แบบฝึกหัดที่ดีควรมีความหมายต่อผู้เรียน และตรงตามจุดมุ่งหมายของการฝึกลงทุนน้อยใช้ได้นานและทันสมัยอยู่เสมอ

3. ภาษาและภาพที่ใช้ในแบบฝึกหัด ควรเหมาะสมกับวัยและพื้นฐานความรู้ของผู้เรียน

4. แบบฝึกหัดที่ดี ควรแยกฝึกเป็นเรื่อง ๆ แต่ละเรื่อง ไม่ควรยาวเกินไป แต่ควรจะต้องมีกิจกรรมหลายรูปแบบ เพื่อเร้าให้นักเรียนเกิดความสนใจและไม่เบื่อหน่ายในการทำ และเพื่อฝึกทักษะด้านใดด้านหนึ่งจนเกิดความชำนาญ

5. แบบฝึกหัดที่ดี ควรมีทั้งที่กำหนดคำตอบให้และแบบให้ตอบโดยเสรี การเลือกใช้คำข้อความ หรือรูปภาพในแบบฝึกหัด ควรเป็นสิ่งที่เด็กนักเรียนคุ้นเคย และตรงกับความสนใจ

6. แบบฝึกหัดที่ดี ควรเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเอง ให้รู้จักค้นคว้ารวบรวมสิ่งที่พบเห็นบ่อย ๆ หรือที่ตัวเองเคยใช้ จะทำให้นักเรียนเข้าใจในเรื่องนั้น ๆ มากยิ่งขึ้น และรู้จักนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้อย่างถูกต้องมีหลักเกณฑ์ และมองเห็นว่าสิ่งที่เขาได้รับการฝึกฝนนั้นมีความหมายต่อผู้ฝึกตลอดไป

7. แบบฝึกหัดที่มีผลตอบสนองของความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากผู้เรียนแต่ละคนมีความแตกต่างกันในหลาย ๆ ด้าน เช่น ความต้องการ ความสนใจ ความพร้อม ระดับสติปัญญา และประสบการณ์ ฉะนั้น การจัดทำแบบฝึกหัดแต่ละเรื่องควรจัดทำให้มากพอ และควรมีทุกระดับ ตั้งแต่ง่าย ปานกลาง จนถึงระดับค่อนข้างยาก เพื่อที่ว่าทั้งเด็กปานกลางและเด็กอ่อนจะได้ทำตามความสามารถ ทั้งนี้เพื่อให้เด็กนักเรียนทุกคนได้ประสบความสำเร็จ ในการทำแบบฝึกหัด

8. แบบฝึกหัดที่ดี ควรเร้าความสนใจตั้งแต่กิจกรรมแรกจนถึงกิจกรรมสุดท้าย

9. แบบฝึกหัดที่ดี ควรได้รับการปรับปรุงควบคุมไปกับหนังสือแบบเรียนอยู่เสมอและควรใช้ได้ทั้งในและนอกห้องเรียน

10. แบบฝึกหัดที่ดี ควรเป็นแบบที่ครูสร้างให้นักเรียนได้ฝึกหัดที่สามารถประเมินและจำแนกความเจริญงอกงามของเด็กได้ด้วย

จากข้อเสนอแนะของนักการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของแบบฝึกที่ดี พอสรุปได้ดังนี้

1. คำที่นำมาฝึกต้องเป็นคำที่เหมาะสมกับวัย สอดคล้องกับเรื่องที่เรียนในชีวิตประจำวัน
2. แบบฝึกมีหลายแบบหลายลักษณะ และควรเรียงลำดับจากง่ายไปยาก
3. ช่วยให้นักเรียนได้เข้าใจคำ ความหมายของคำและสามารถใช้คำได้อย่างเหมาะสม
4. ภาษาหรือคำสั่งและภาพที่ใช้ ควรให้เหมาะสมกับวัยและตรงกับความสนใจของนักเรียน
5. ให้นักเรียนมีโอกาสได้เรียนรู้ด้วยตนเอง และสามารถตรวจสอบผลการทำงานของตนเองได้ทันที

ประเภทของแบบฝึก

แบบฝึกที่แบ่งประเภทตามจุดประสงค์ในการสอนและลักษณะของเนื้อหาในการสอนเป็นหลัก วรรณ แก้วแพรง (2526 : 34) ได้แบ่งประเภทของแบบฝึกไว้ 3 ประเภท ดังนี้คือ

1. แบบฝึกหัดวัดการรู้คำ มุ่งวัดว่านักเรียนรู้คำมากน้อยเพียงใด มีคำอะไรบ้างที่นักเรียน รู้และไม่รู้ เป็นการวัดที่มุ่งเฉพาะการรู้จักคำ
2. แบบฝึกหัดวัดการรู้ความหมายของคำ แบบฝึกหัดประเภทนี้ มุ่งวัดว่านักเรียนรู้จักความหมายของคำหรือไม่ ซึ่งการวัดขั้นนี้ เป็นขั้นที่สำคัญที่สุดในการเรียนรู้คำเพราะการที่นักเรียนจะสามารถใช้คำได้ถูกต้องตรงตามความหมายและใช้ให้เหมาะกับบุคคลหรือศักดิ์ของคำนั้น ๆ ให้นักเรียนต้องรู้ความหมายของคำเป็นอย่างดีก่อน
3. แบบฝึกหัดวัดความสามารถในการใช้คำ การใช้คำหมายถึง การใช้ภาษาที่เป็นความรู้ความสามารถในการใช้คำศัพท์ คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน คำมาตรฐาน คำสันธาน คำนำหน้า คำพังเพย สุภาษิต และเครื่องหมายต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งมีส่วนประกอบที่สำคัญ 3 ส่วน คือ

- 3.1 ส่วนที่เป็นการใช้คำหรือการใช้ภาษา
- 3.2 ส่วนที่เป็นท่วงทำนองหรือลีลาในการพูดหรือเขียน
- 3.3 ส่วนที่เป็นเนื้อหาที่นำมาพูดหรือเขียน

จากคำกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่าประเภทของแบบฝึกตามลักษณะของเนื้อหา แบ่งได้เป็น 3 ประเภทด้วยกัน คือ แบบฝึกวัดการใช้คำ แบบฝึกวัดการรู้ความหมายของคำ และแบบฝึกวัดความสามารถในการใช้คำ

หลักการสร้างแบบฝึก

ละออง การอุทิศตน และคนอื่น ๆ (2517 : 137 - 138) ให้ข้อแนะนำในการฝึกฝน และฝึกหัดที่ได้ผลดังต่อไปนี้

1. ใช้หลักการเรียนรู้ เช่น เด็กต้องเข้าใจเป้าหมายที่ฝึกเพื่อให้นักเรียนฝึกด้วยความตั้งใจ และสนใจอยากทำ
2. การฝึกหัดต้องทำโดยจำเพาะเจาะจงเฉพาะอย่าง ถ้ามีแบบไว้จะทำได้ ครูต้องเป็นตัวอย่างที่ถูกต้องเสมอ
3. ไม่ควรใช้เวลานานเกินไปจนเด็กเบื่อ ถ้าใช้เกม หรืออุปกรณ์ช่วยนักเรียนจะตั้งใจฝึกอยู่ได้นาน
4. วิธีที่ให้เด็กฝึกควรใช้วิธีที่เป็นระเบียบ รวดเร็ว ย่นย่อ ครูควรตื่นตัวจับใจให้นักเรียนพร้อมที่จะทำจัดสิ่งทีละช้าต่าง ๆ

5. ระดับความยากง่ายของแบบฝึกหัดต้องเหมาะสมกับนักเรียน
6. เวลาที่ใช้ในระยะแรก ๆ ควรสั้นแล้วจึงค่อยขยายเวลาให้มากขึ้น
7. ต้องมีการฝึกฝนเฉพาะตน หรือเฉพาะกลุ่มด้วย เพราะแต่ละคนมีจุดอ่อนต่างกัน
- 8.. ครูควรให้เด็กทราบผลความก้าวหน้าของการทำแบบฝึกหัดซึ่งจะเป็นการจูงใจที่ดียิ่ง
9. เมื่อนักเรียนฝึกหัดแล้วต้องให้นำไปใช้และมีการติดตามผล

นอกจากนี้ยังเพิ่มเติมคำแนะนำเกี่ยวกับการให้และการตรวจแบบฝึกหัดไว้ดังนี้

1. ก่อนให้เด็กทำแบบฝึกหัดหรือฝึกฝน ครูต้องแน่ใจว่าสอนพอเพียงจนเด็กเข้าใจดี
2. ครูแน่ใจว่าได้ให้เด็กทำงานตามระดับความรู้ของเขา
3. ครูตรวจดูบนกระดานพร้อมกันกับเด็กที่เก่งระดับเดียวกัน
4. ครูทำคำตอบไว้และให้เด็กตรวจตามคำตอบที่ครูทำไว้ให้
5. เด็กเก่งช่วยตรวจตามคำตอบที่ครูทำให้อาจตรวจของเพื่อนราว 7 - 8 คน
6. ครูตรวจโดยละเอียดอีกครั้งหนึ่ง
7. ครูอาจให้เด็กทำงานส่งเป็นกลุ่มบ้าง

บุรุษ (วิจัย เพ็ชรเรือง. 2531 : 73 ; อ้างอิงมาจาก Brook. 1960 : 212 - 215)

ได้เสนอรูปแบบของแบบฝึกที่เป็นประโยชน์ในการฝึกทักษะทางภาษาไว้หลายชนิดดังต่อไปนี้

1. การเลียนคำ (Repetition) ฝึกโดยให้นักเรียนเลียนแบบครู
2. การเปลี่ยนโครงสร้างของประโยค (Transformation)
3. การแทนที่ โดยเปลี่ยนจากคำนามเป็นคำสรรพนาม (Replacement)
4. การแต่งบทโต้ตอบ (Rejoinder) ให้นักเรียนแต่งประโยคโต้ตอบประโยคที่กำหนด

5. การเรียบเรียงข้อความใหม่ (Restatement) กำหนดข้อความให้นักเรียน แล้วให้ตัดข้อความหรือหาข้อความมาเติม โดยยังคงความหมายเดิมไว้
6. การเติมคำหรือข้อความให้สมบูรณ์ (Completion)
7. การย้ายที่คำ (Transposition) ให้ย้ายตำแหน่งคำ หรือเติมคำ ให้มีความหมายเหมือนข้อความที่กำหนดให้
8. การขยายความ (Exposition) จัดวางคำใหม่ให้เหมาะสมเพื่อขยายความ
9. จำกัดคำให้แคบลง (Contraction) โดยใช้คำเดียวแทนข้อความในประโยค
10. การรวมประโยค (Integration) รวมประโยค 2 ประโยค ให้เป็นประโยคเดียวกัน

หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ ให้เหมาะสมกับระดับชั้นและวัยของนักเรียนนั้น มีจุดประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้มีความสามารถในการเขียน ควรนำหลักจิตวิทยามาใช้ในการเรียน และการสร้างแบบฝึกการเขียน ดังที่ สุจิต เพ็ชรขอบ และสายใจ อินทร์พรรษ์. (2536 : 65 - 73) ได้กล่าวถึงจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ และแนวทางในการจัดกิจกรรมเพื่อสร้างบรรยากาศ และสภาพการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพ ดังต่อไปนี้

1. ความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Difference) นักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความถนัด ความสามารถและความสนใจทางภาษาแตกต่างกัน ก่อนสอนควรมีการทดสอบความสามารถทางภาษาของเด็กเสียก่อน เด็กคนใดมีความสามารถสูงก็สนับสนุนให้มีทักษะสูงยิ่งขึ้นไปอีกส่วนเด็กคนใดมีทักษะต่ำ ควรพยายามสอนซ่อมเสริมให้เป็นพิเศษ

2. การเรียนรู้โดยการกระทำ (Learning by Doing) ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ การที่นักเรียนจะแคล่วคล่องชำนาญในภาษา ก็เพราะได้มีประสบการณ์ตรง ได้ลงมือกระทำเอง การเรียนโดยมีครูเป็นผู้บรรยายโดยไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนลงมือกระทำ หรือมีโอกาสจะได้รับประโยชน์จากการเรียนน้อยที่สุด

3. การเรียนรู้โดยการฝึกฝน (Law of Exercise) การฝึกฝนก็เป็นกฎของการเรียนรู้ ซึ่งนักจิตวิทยา ชื่อธอร์นไดค์ (Thorndike) ได้กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีต่อเมื่อได้ฝึกฝนหรือกระทำซ้ำ ผู้เรียนจะมีทักษะทางภาษาดี มีความรู้ความเข้าใจ และเกิดทัศนคติที่ดีต่อก่อนเมื่อได้ฝึกฝนและกระทำซ้ำ ถ้าผู้เรียนได้ฝึกฝน ได้ทำแบบฝึกหัด ได้ใช้ทักษะภาษามากเท่าใด ก็จะช่วยให้มีทักษะดีมากขึ้นเท่านั้น

4. กฎแห่งผล (Law of Effect) นักเรียนได้เรียนแล้วย่อมต้องการทราบผลการเรียนของตนว่าเป็นอย่างไร เพราะฉะนั้นเมื่อมีงานให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ครูควรรีบตรวจและคืนนักเรียนโดยรวดเร็ว ผู้เรียนจะมีความพอใจที่ได้รับผลการเรียน

5. กฎของการใช้และไม่ได้ใช้ (Law of Use and Disuse) ภาษาไทยเป็นวิชาทักษะ ต้องมีการใช้และฝึกฝนอยู่เสมอ จึงจะแคล่วคล่องและชำนาญในการใช้ภาษา หากเรียนแล้วไม่ได้ใช้นาน ๆ ก็จะมีลีบไปหมด หรือมีทักษะไม่ดีเท่าที่ควร

6. แรงจูงใจเป็นสิ่งที่สำคัญมาก (Motivation) เพราะเป็นสิ่งเร้าเพื่อจูงใจให้นักเรียนสนใจเรียน ตั้งใจฝึกฝนทักษะและมีทัศนคติที่ดีต่อภาษาไทย แรงจูงใจมี 2 ประเภท คือ

6.1 แรงจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation)

6.2 แรงจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation)

ประโยชน์ของแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

เพ็ชต์ดี (กรรณิการ์ พวงเกษม. 2540 : 7 - 8 ; อ้างอิงมาจาก Petty. 1663 : 469 - 472) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกการเขียนสะกดคำ ที่มีต่อการเรียนรู้ไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มหรือเสริมหนังสือเรียนในการเรียนทักษะ เป็นอุปกรณ์การสอนที่ช่วยลดภาระของครูได้มาก เพราะแบบฝึกหัดเป็นสิ่งที่จัดทำขึ้นอย่างเป็นระบบระเบียบ

2. ช่วยเสริมทักษะทางการใช้ภาษา แบบฝึกเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้เด็กฝึกทักษะการใช้ภาษาได้ดีขึ้น

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เนื่องจากเด็กมีความสามารถทางภาษาแตกต่างกัน การให้เด็กทำแบบฝึกการเขียนสะกดคำที่เหมาะสมกับความสามารถช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จ ในด้านจิตใจมากขึ้น

4. แบบฝึกช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทนโดยกระทำดังนี้

4.1 ฝึกทันทีหลังจากที่เด็กได้เรียนรู้สิ่งนั้น ๆ

4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง

4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ต้องการฝึก

5. ใช้เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนรู้หลังจากจบบทเรียนในแต่ละครั้ง

6. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นเป็นรูปเล่ม เด็กสามารถเก็บรักษาไว้เพื่อเป็นแนวทางและทบทวนด้วยตนเองได้ต่อไป

7. การให้เด็กทำแบบฝึก ช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่น หรือปัญหาต่าง ๆ ได้ชัดเจนซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการปรับปรุง แก้ไขปัญหานั้น ๆ ได้ทันที่

8. แบบฝึกที่จัดทำขึ้นนอกเหนือจากที่มีอยู่ในหนังสือจะช่วยให้เด็กฝึกฝนอย่างเต็มที่
9. แบบฝึกที่จัดพิมพ์ไว้เรียบร้อยจะช่วยให้ครูประหยัดแรงงานและเวลาในการที่จะต้องจัดเตรียมสร้างแบบฝึกอยู่เสมอ ในด้านผู้เรียนก็ไม่ต้องเสียเวลาลอกแบบฝึกจากตำราเรียน ทำให้มีโอกาสฝึกฝนทักษะต่าง ๆ ได้มากขึ้น
10. แบบฝึกหัดช่วยประหยัดค่าใช้จ่าย เพราะการจัดพิมพ์ขึ้นเป็นรูปเล่มย่อมต้องลงทุนต่ำกว่าที่จะพิมพ์ลงกระดาษไขทุกครั้ง ผู้เรียนสามารถบันทึก และมองเห็นความก้าวหน้าของตนได้อย่างมีระเบียบ

การสร้างแบบฝึกตามข้อเสนอดังกล่าว สรุปได้ว่า ในการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำ ควรคำนึงถึงหลักในการสร้างดังนี้

1. สร้างตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้โดยคำนึงถึงความสามารถของแต่ละบุคคล
2. มีระดับความยากง่ายให้เหมาะสมกับวัยของผู้เรียน
3. มีการกำหนดจุดประสงค์ในการฝึก และควรให้เด็กได้ทราบผลของการฝึกอีกด้วย

จากเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสะกดคำและแบบฝึกการเขียนสะกดคำดังกล่าวทำให้ทราบว่า การเขียนสะกดคำมีสาเหตุจากสิ่งต่าง ๆ หลายประการ เช่น เขียนผิดเพราะไม่ทราบความหมาย เห็นแนวเทียบผิด ออกเสียงผิด และไม่รู้หลักเกณฑ์ทางภาษา เป็นต้น ด้วยเหตุนี้ครูจึงต้องมีความรู้ในเรื่องที่เกี่ยวกับการสอนสะกดคำ กลวิธีการฝึก รวมถึงการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำตามหลักการที่ถูกต้องและสามารถนำไปใช้สอนได้จริง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำ

งานวิจัยในประเทศ

สุภาพ ดวงเพชร (2533 : 72) ทดลองเปรียบเทียบความสามารถและความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู ผลจากการศึกษาปรากฏว่า ความสามารถและความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทย ของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นอกจากนี้ พัฒนาการของความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำ กับแบบฝึกหัดตามคู่มือครูก่อนและหลังการทดลองแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

มยุรี เหมือนพันธ์ (2535 : 45) ได้ศึกษาการสร้างแบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทย เรื่อง "ตัวสะกดมาตราแม่กด" สำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งผลจากการศึกษาค้นคว้า พบว่า

นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กต มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักเรียนที่สอนโดยไม่ได้ใช้แบบฝึกทักษะ

ทฤษฎี ชีระวัฒนาพันธุ์ (2536 : 61) ศึกษาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย เรื่อง "ตัวสะกดมาตราแม่กต" ด้วยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับวิธีสอนแบบปกติสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ผลจากการศึกษาปรากฏว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และการวัดความก้าวหน้าทางการเรียนด้วยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ มีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้นและมีเจตคติที่ดีต่อ การเรียนด้วยแบบฝึกเสริมทักษะอยู่ในระดับที่สูง

จุฬารัตน์ วงศ์ศรีนาค (2537 : 53) ได้ศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากด้วยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลจากการศึกษาพบว่าผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำระหว่างนักเรียนที่เรียนโดยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับการสอนแบบปกติแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 และคะแนนความก้าวหน้าของนักเรียนกลุ่มทดลองมีคะแนนความก้าวหน้าสูงกว่ากลุ่มควบคุม

ประสิทธิ์ เดชครอง (2539 : 44) สร้างแบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องตัวสะกดมาตราแม่กน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ผลการวิจัยปรากฏว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะ มีความก้าวหน้าทางการเรียนวิชาภาษาไทยชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เรื่องตัวสะกดมาตราแม่กนสูงกว่ากลุ่มที่สอนวิธีปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สราวดี เพ็งศรีโคตร (2539 : 60) ศึกษาเรื่องการสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผลการวิจัยพบว่าแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำมีค่าอัตราส่วนของการหาประสิทธิภาพเท่ากับ 1.02 นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดภาษาไทยของกรมวิชาการอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คณินนิตย์ สารสุวรรณ (2540 : 44) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการระลึกได้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จากแบบฝึกสะกดคำยากที่มีตัวชี้้นำต่างกันผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่ฝึกจากแบบฝึกสะกดคำยาก ที่มีตัวชี้้นำเป็นภาพลายเส้นมีผลการเขียนสะกดคำหลังจากฝึกสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่ฝึกจากแบบฝึกสะกดคำยากที่มีตัวชี้้นำเป็นตัวหนา มีผลการเขียนสะกดคำหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนที่ฝึกจากแบบฝึกสะกดคำยากที่ไม่มีตัวชี้้นำมีผลการเขียนสะกดคำหลังการฝึกสูงกว่าก่อนการฝึกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

อรรถีย์ นุตรดิษฐ์ (2540 : บทคัดย่อ) ศึกษาการสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของการเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างก่อนและหลังการสอนโดยการใช้แบบฝึกแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยต่างประเทศ

ชวอรัท (Schwartz. 1976 : 8028 - A) ได้ศึกษาความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ถึงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 60 คน โดยใช้รูปภาพที่มีความหมาย และสร้างแบบทดสอบการเขียนสะกดคำแบบเลือกตอบ และแบบทดสอบการเขียนตามคำบอก ผลจากการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนโดยการใช้รูปภาพที่มีความหมาย มีแนวโน้มของการเขียนสะกดคำสูงกว่าการเขียนสะกดคำแบบธรรมดา

แมคพิค (Mcpeake . 1979 : 7199 - A) ได้ศึกษาผลการเรียนจากแบบฝึกอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่เริ่มศึกษาถึงความสามารถในการอ่าน และเพศที่มีต่อความสามารถในการสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนระดับประถมศึกษาที่เมือง Scituate รัฐ Massachusetts จำนวน 129 คน พบว่า ทุกกลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการสะกดคำสูง ยกเว้นนักเรียนชายกลุ่มที่มีข้อบกพร่องด้านการอ่าน นอกจากนี้ยังพบว่า แบบฝึกยังช่วยปรับปรุงความสามารถในด้านการสะกดคำของนักเรียนทุกคน แต่ระยะเวลา 12 สัปดาห์ ไม่เพียงพอที่จะสามารถทำให้เกิดการถ่ายโยงการเรียนรู้ ในการสะกดคำไปสู่คำใหม่ที่ยังไม่ได้ศึกษาและคะแนนนักเรียนหญิงสูงกว่าคะแนนนักเรียนชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ การอ่านมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการสะกดคำ นักเรียนที่มีความสามารถในการอ่านสูง จะได้คะแนนในการสะกดคำสูงด้วยและพบว่าเวลาที่ใช้สำหรับสะกดคำวันละ 20 นาที มีประโยชน์ทำให้นักเรียนสะกดคำได้ดี

กลาดีน (สมบุรณ์ ทินกร. 2535 : 38 ; อ้างอิงมาจาก Gladene. 1980) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบโปรแกรมคอมพิวเตอร์การสะกดคำระหว่างข้อความที่มีเนื้อหาต่อเนื่องกัน และข้อความที่มีเนื้อหาไม่ต่อเนื่องกัน โดยทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่มีความสามารถในการเขียนสะกดคำอยู่ในระดับต่ำ โรงเรียน Saskatoon ประเทศ Canada จำนวน 35 คน โดยแบ่งนักเรียนออกเป็น 3 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 ใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์การสะกดคำที่มีความหมาย

กลุ่มที่ 2 สะกดคำที่ไม่มีมีความหมาย

กลุ่มที่ 3 ใช้โปรแกรมตัวเลข

ในการทดลองระยะเวลา 5 สัปดาห์ พบว่าผลการทดลองของทั้ง 3 กลุ่มมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนไม่แตกต่างกัน

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยที่เกี่ยวกับแบบฝึกการเขียนสะกดคำทั้งในประเทศและต่างประเทศสรุปได้ว่า การนำแบบฝึกการเขียนสะกดคำมาใช้เป็นอุปกรณ์การสอนช่วยให้นักเรียนได้เกิดการเรียนรู้ และมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงขึ้น

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริม

ความหมายของการสอนซ่อมเสริม

ศรียา นิยมธรรม (2530 : 47) กล่าวว่า การสอนซ่อมเสริม (Remedial Teaching) หมายถึง การสอนเด็กที่ยังพัฒนาด้านการเรียนยังไม่เต็มความสามารถในการเรียนตามปกติ โดยการแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่มีผลต่อการเรียน จัดการเรียนรู้ที่ไม่ถูกวิธีตลอดจนเสริมทักษะในการเรียนรู้ใหม่ ๆ

การสอนซ่อมเสริม คือ การจัดการเรียนการสอน เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียนที่มีข้อบกพร่องในด้านทักษะต่าง ๆ ทางภาษาไทยทั้งด้านการฟัง พูด อ่าน และเขียนรวมถึงการให้ความช่วยเหลือแก่นักเรียน ที่สามารถทำความเข้าใจในบทเรียนได้ค่อนข้างช้า ติดตามบทเรียนได้ไม่ทันกลุ่มเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนทำให้เกิดความรู้สึกเป็นปมด้อยและเบื่อหน่ายท้อแท้ใจ ไม่มีแรงจูงใจในการเรียน ซึ่งเป็นผลให้นักเรียนไม่สามารถสอบผ่านตามจุดประสงค์การเรียนรู้และไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน (กระทรวงศึกษาธิการ 2535 : ญ)

ออตโต และคนอื่นๆ (นิยมชาติ รสโสดา. 2537 : 21 ; อ้างอิงมาจาก Otto and others. 1973 : 33 - 36) กล่าวว่า การสอนซ่อมเสริม เป็นการสอนเพื่อช่วยแก้ไขข้อบกพร่องทางการเรียนและเสริมทักษะการเรียนรู้ใหม่ ๆ ซึ่งนักเรียนต้องการความช่วยเหลือจากครูเป็นพิเศษ การสอนแบบนี้ มักจะสอนเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มย่อย

จากความหมายที่กล่าวมานี้ สรุปว่า การสอนซ่อมเสริม เป็นการจัดการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขแก่นักเรียนที่มีข้อบกพร่อง และเสริมทักษะการเรียนรู้ให้มีความสามารถมากขึ้น

การวินิจฉัยเพื่อสอนซ่อมเสริม

การจัดซ่อมเสริมให้นักเรียน ต้องมีวิธีการวินิจฉัยนักเรียนเพื่อจัดเข้ารับการสอนซ่อมส่วนที่บกพร่อง สิ่งสำคัญประการแรกในการสอนซ่อมเสริมก็คือ ครูจะต้องสำรวจว่านักเรียนคนใดมีข้อบกพร่องสมควรที่จะได้รับการสอนซ่อมเสริมบ้างและข้อบกพร่องดังกล่าวที่ครูสำรวจพบเป็นข้อบกพร่องในด้านใด เพื่อครูจะได้หาทางแก้ไขข้อบกพร่อง และจัดซ่อมเสริมการเรียนให้กับ

นักเรียนได้ถูกวิธี อัจฉรา ชีวพันธ์ (2531 : 58) ได้แนะนำวิธีการสำรวจข้อบกพร่องของนักเรียนไว้ดังนี้

1. ศึกษาจากระเบียบสะสม เพื่อดูว่านักเรียนมีปัญหาทางการเรียนในด้านใดที่ต้องการซ่อมเสริมให้ดีขึ้น

2. ศึกษาข้อมูลเกี่ยวกับการเรียนของนักเรียนจากครูที่เคยสอน การสอบถามข้อมูลจากครูคนเดิมที่เคยสอนนักเรียนมา ก็จะทำให้ครูสามารถเข้าใจพื้นฐานของนักเรียนได้ดีขึ้นว่าเขามีความสามารถเพียงใดมีข้อบกพร่องด้านใดบ้าง ฯลฯ

3. สังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน ในการสอนแต่ละครั้งครูต้องสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนในชั้นเรียนว่า นักเรียนมีความสามารถในการเรียนภาษาไทยมากน้อยเพียงใด มีความสนใจด้านใด และมีความบกพร่องในด้านใด เมื่อสังเกตสิ่งต่าง ๆ ได้แล้วครูก็ควรสำรวจตนเองดูด้วยว่าปัญหาต่าง ๆ ที่พบจากพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนนั้นเกิดจากการสอนของครูหรือไม่ ครูก็ควรได้ปรับปรุงการสอนของตน หากครูได้ปรับปรุงการสอนแล้วปัญหาของนักเรียนในด้านการเรียนก็ยังไม่หมด ครูต้องจัดการสอนซ่อมเสริมเพื่อช่วยเหลือให้นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้ดีขึ้น

4. เปรียบเทียบความสามารถของนักเรียนในชั้นเรียน หลังจากการสังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนในการเรียนภาษาไทยเป็นรายบุคคลแล้ว ครูก็ควรจะได้เปรียบเทียบความสามารถและความสนใจตลอดจนถึงพฤติกรรมต่าง ๆ ที่นักเรียนแต่ละคนได้แสดงออกมาเพื่อที่จะได้ดูว่าพฤติกรรมนักเรียนคนใด เรียนได้ช้าหรือเร็วกว่าคนอื่น

5. จัดการทดสอบ เป็นวิธีการหนึ่งที่ครูสามารถใช้ เพื่อวิเคราะห์ความสามารถของเด็กในชั้นเรียนว่ามีความสามารถอยู่ในระดับใด มีอะไรบกพร่องต้องได้รับความช่วยเหลือบ้าง

6. หาข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับนักเรียนจากการสอบถามเพื่อนนักเรียนด้วยกันเป็นทางหนึ่ง ที่ครูจะได้รายละเอียดเกี่ยวกับตัวนักเรียนมากขึ้น เพราะพฤติกรรมบางอย่างของนักเรียนมักไม่แสดงออกอย่างเด่นชัด ในขณะที่ร่วมกิจกรรมการเรียนแต่เขาอาจจะแสดงออกในเมื่อเขาอยู่ในกลุ่มเพื่อนของเขา ดังนั้น ครูจึงควรได้หาข้อมูลจากกลุ่มเพื่อนของเด็กด้วยเพื่อนำมาใช้ประกอบการพิจารณา

พันทิพา อุทัยสุข (2537 : 585) ได้เสนอแนะวิธีการวินิจฉัยนักเรียนเพื่อจัดสอนซ่อมเสริม อาจใช้วิธีต่าง ๆ ดังนี้

1. การสังเกตการเรียน เป็นการพิจารณาดูว่า เด็กมีความสนใจในการเรียน หรือไม่มี ปฏิบัติอย่างใดบ้าง

2. การศึกษาเด็กเป็นรายกรณีเป็นการศึกษาเรื่องทั่ว ๆ ไปของเด็กบางคน que คิดว่ามีปัญหา เช่น ศึกษาถึงปัญหาความบกพร่องทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์และสิ่งแวดล้อมต่าง ๆ

3. การทดสอบปกติ เป็นการศึกษจากการเรียนปกติในชั้น โดยดูจากผลการเรียนที่ได้จากการสอน และความก้าวหน้าในการเรียนของเด็ก

4. การทดสอบอย่างละเอียด เป็นการหาข้อบกพร่องของเด็กให้ตรงส่วนที่ต้องแก้ไข ซึ่งโดยปกติจะใช้ข้อทดสอบมาตรฐาน ที่ได้ผ่านขั้นตอนของการสร้างข้อสอบ การทดลองใช้และการปรับปรุงมาดีพอ แต่ในกรณีที่ครูไม่มีข้อสอบประเภทนี้ก็อาจใช้ข้อสอบที่ครูสร้างขึ้นเองได้

5. การสัมภาษณ์ผู้ปกครอง เป็นการปรึกษาถึงปัญหาต่าง ๆ ของเด็กในด้านการเรียนและด้านอื่น ๆ

สำหรับการแยกเด็กเก่งก็มีวิธีคล้ายคลึงกับที่กล่าวมาแล้ว แต่สำหรับเด็กที่มีพรสวรรค์จะต้องพิจารณางานหรือการแสดงโดยตรง ซึ่งอาจเชิญผู้ทรงคุณวุฒิช่วยพิจารณาให้

สรุปได้ว่า ในการจัดการสอนซ่อมเสริมควรสำรวจข้อบกพร่องของนักเรียนพิจารณาได้จากระเบียบสนทนา ศึกษาข้อมูลจากครูที่เคยสอน สังเกตพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนแล้วเปรียบเทียบความสามารถ หาข้อมูลจากการสอบถามเพื่อนนักเรียน สัมภาษณ์ผู้ปกครองหรือจากการทดสอบ เพื่อดูผลการเรียนแล้วจึงดำเนินการสอนซ่อมเสริมต่อไป

ประเภทต่าง ๆ ของการสอนซ่อมเสริม

การสอนซ่อมเสริมมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้เด็กได้พัฒนาความสามารถในการเรียน ดังนั้น จึงจำเป็นต้องแยกประเภทของการสอนให้เหมาะสมกับความสามารถและลักษณะของนักเรียนแต่ละคน ศรียา และ ประภัสร์ นิยมธรรม (2525 : 26) แบ่งประเภทต่าง ๆ ของการสอนที่จัดเข้าลักษณะของการสอนเพื่อซ่อมเสริมได้ 4 ประเภท คือ

1. การสอนเพื่อแก้ไข (Corrective Instruction) การสอนประเภทนี้มีจุดประสงค์เพื่อช่วยเหลือเด็กให้สามารถเอาชนะความบกพร่อง หรือยกระดับจากปานกลางให้สูงขึ้น การสอนลักษณะนี้จัดในชั้นเรียนปกติ เนื่องจากนักเรียนทั้งชั้นหรือเรียนส่วนใหญ่เกิดความเข้าใจผิดหรืออ่อนกว่าที่ควรเป็นในเนื้อหาบางวิชา ครูต้องวิเคราะห์ปัญหาก่อนที่จะใช้หลักของการสอนเพื่อช่วยแก้ไข

2. การสอนซ่อม (Remedial Instruction) เป็นการสอนที่แยกจากชั้นเรียนปกติเพื่อเสริมทักษะการเรียนรู้ใหม่ ๆ และ / หรือช่วยแก้ไขข้อบกพร่องของเด็กที่ต้องการความช่วยเหลือ การสอนแบบนี้มักทำเป็นรายบุคคลหรือเป็นกลุ่มย่อย ๆ

3. การสอนโดยการปรับระดับ (Adapted Instruction) เป็นวิธีการสอนที่มีระดับ IQ ต่ำ 90 หรือ ช่วง 70 - 90 โดยที่ไม่ต้องการทั้งการสอนแก้ไขหรือซ่อมเสริม การสอนประเภทนี้ ดำเนินไปในชั้นเรียนปกติ หลักสูตรใช้ร่วมกับเด็กปกติแต่ความคาดหวังในตัวเด็กย่อมแตกต่างกันไป เพราะเด็กพวกนี้จะเรียนได้ช้ากว่าปกติ และมีขีดจำกัดในเรื่องความสามารถของการเรียนรู้

4. การสอนเร่ง (Accelerated Instruction) การสอนแบบนี้ใช้กับเด็กฉลาดหรือเด็กที่มีสติปัญญาสูง การจัดการศึกษาให้จึงมีลักษณะพิเศษออกไป

หลักในการสอนซ่อมเสริม

ศรียา - ประภัสสร นิยมธรรม (2525 : 66) ได้กล่าวถึงหลักการที่สามารถยึดเป็นแนวในการสอนเพื่อซ่อมเสริม มีดังนี้

1. ความร่วมมือของผู้เรียน ระหว่างครูนักเรียน และสมาชิกในกลุ่มมีความร่วมมือกัน จะทำให้ผู้เรียนมีความมั่นใจต่อการเรียนมากที่สุด

2. สอนในระดับพอเหมาะกับผู้เรียน

3. สอนทีละขั้น และควรเน้นเฉพาะเรื่องที่ถูกต้องอย่าเรื่องที่ทำผิด

4. เสริมกำลังใจในเรื่องที่ทำสำเร็จ

5. ทำสิ่งที่เรียนให้มีความหมายต่อผู้เรียนแล้ว จะก่อให้เกิดความพร้อมในการเรียน

6. ทำสิ่งที่เรียนให้น่าจำและให้จำได้ง่ายขึ้น

7. กระตุ้นให้เด็กมองหาความสัมพันธ์ของสิ่งที่ได้เรียนรู้ ตลอดจนการนำสิ่งที่เรียนรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ในชีวิตจริง

8. ลดความเครียด ไม่ควรทำบรรยากาศให้เครียดจนเกินไป

9. จัดช่วงเวลาในการฝึกฝนให้เหมาะสม ควรให้มีระยะพัก

10. ครูควรหาทางให้เด็กนักเรียนทุกคนได้สร้างความรู้สึที่ดีต่อตนเอง โดยให้โอกาสได้พบความสำเร็จบ้าง

อัจฉรา ชีวพันธ์ (2531 : 60) ได้ให้หลักปฏิบัติในการสอนซ่อมเสริมดังนี้

1. กำหนดจุดประสงค์ในการสอนซ่อมเสริมให้เหมาะสมกับลักษณะของนักเรียน

2. จัดใช้สื่อการสอนที่จะช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ง่ายยิ่งขึ้น

3. จัดใช้วิธีการสอนที่ไม่ซ้ำซากเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย และต้องคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลด้วย กล่าวคือวิธีการสอนบางอย่างอาจจะเหมาะกับนักเรียนคนหนึ่ง ก็อาจไม่เหมาะสมกับนักเรียนอีกคนหนึ่ง นอกจากนี้ควรคำนึงถึงปริมาณงานที่ให้นักเรียนที่เรียนซ่อมเสริมฝึกฝนให้เหมาะสมด้วยทั้งนี้เพราะนักเรียนที่เรียนช้าหรือเรียนอ่อน อนาคตจะมีความเบื่อหน่าย

และมีความอดทนในการทำงานน้อย การให้งานมากเกินไปก็จะทำให้นักเรียนท้อแท้ส่งผลให้การเรียนซ่อมเสริมไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

4. ติดต่อบอกความร่วมมือกับทางบ้านของนักเรียน เพื่อให้นักเรียนได้รับความเอาใจใส่ดูแลเป็นพิเศษจากทางบ้าน นอกเหนือไปจากความช่วยเหลือที่ได้รับจากครูทางโรงเรียน

5. ครูที่ดำเนินการจัดสอนซ่อมเสริมจะต้องมีความศรัทธาในการสอน มีความอดทนให้ความอบอุ่นใจ ให้กำลังใจ และให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองอย่างทั่วถึง พยายามให้นักเรียนได้ประสบผลสำเร็จในการเรียน

กรมวิชาการ (2535 : ฎ - ต) ได้แนะนำหลักพึงปฏิบัติในการสอนซ่อมเสริมและการประเมินผลไว้ดังนี้

1. ครูควรหมั่นสังเกตและจดบันทึกพฤติกรรมการเรียนของนักเรียน เพื่อดูข้อมูลในส่วนที่บกพร่องและนำไปแก้ไข

2. การจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมควรคำนึงถึงหลักต่อไปนี้

2.1 พยายามเสริมกำลังใจด้วยการชมเชยหรือหาข้อดีที่เด็กมีอยู่จะช่วยเป็นแรงจูงใจให้เด็กได้เรียนอย่างสนุก

2.2 การจัดสื่อ และกิจกรรม ควรจัดเตรียมสื่อที่จูงใจ หรือเร้าความสนใจนักเรียนให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน

2.3 การสอนควรอธิบายช้า ๆ ชัดเจนมีลำดับขั้นตอน โดยเริ่มฝึกจากสิ่งที่ย่าง ๆ แล้วเพิ่มความยากและซับซ้อนขึ้น ควรเปิดโอกาสให้เด็กได้มีส่วนร่วมในการเรียนอย่างทั่วถึง

2.4 การจัดช่วงเวลาในการสอนซ่อมเสริมไม่ควรใช้เวลานานเกินไปจะทำให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย ส่งผลให้การเรียนซ่อมเสริมไม่ประสบผลสำเร็จ สำหรับช่วงเวลาที่เหมาะคือเวลาประมาณ 15 นาที ครูอาจเลือกใช้ช่วงเวลาใดก็ได้เช่นสอนทุกวัน สอนหลังเลิกเรียนบางวัน หรือก่อนเข้าเรียนบางวัน หรือจัดในเวลาเรียน โดยจัดตารางไว้ตามดุลยพินิจของครูผู้สอน

2.5 การจัดกลุ่มนักเรียนที่เรียนซ่อมเสริม ควรจัดเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยรวมนักเรียนที่มีข้อบกพร่องคล้าย ๆ กันเข้าด้วยกัน ส่วนนักเรียนที่มีข้อบกพร่องเฉพาะตัว อาจซ่อมเสริมเฉพาะเป็นรายบุคคล

พันทิพา อุทัยสุข (2537 : 587) ได้ให้หลักในการสอนซ่อมเสริมอย่างกว้าง ๆ ซึ่งมีความสอดคล้องกับ รุ่งทิวา จักรกร (ม.ป.ป. : 204 - 205) ดังต่อไปนี้

1. ให้เด็กฝึกฝนในภาคปฏิบัติมาก ๆ

2. จัดกิจกรรมและแบบฝึกหัดให้น่าสนใจที่ทำให้เด็กเกิดความสนุกสนานและไม่ซ้ำซาก โดยเน้นการสอนแบบรายบุคคลให้มากที่สุด

3. จัดสถานที่พิเศษหรืออาจจัดแบ่งเป็นกลุ่มในห้องเรียนปกติก็ได้แต่ไม่ควรให้เด็กเกิดความรู้สึกว่าตนมีปมด้อย

4. ถ้าเด็กมีข้อบกพร่องหลายอย่าง ควรแก้ไขข้อบกพร่องทีละอย่าง
5. ควรให้กำลังใจเด็กอย่างสม่ำเสมอ และใช้การเสริมแรง เมื่อเด็กฝึกฝนก้าวหน้า
6. สอนให้เด็กบรรลุตามจุดประสงค์ที่ตั้งไว้
7. ใช้วิธีการเข้าใจให้เด็กอยากทำแบบฝึก
8. หาสื่อการสอนที่แปลกกว่าธรรมดา
9. ควรมีการติดตามผลความก้าวหน้า หลังจากการสอนทุกครั้งและควรรายงานผล

ให้ทราบด้วย

จากแนวการสอนดังกล่าวสามารถสรุปเป็นหลักในการสอนซ่อมเสริมควรปฏิบัติได้ดังนี้

1. การสอนซ่อมเสริมควรได้รับความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย คือ ครู นักเรียนและผู้ปกครอง
2. การจัดกิจกรรมควรให้เหมาะสมกับช่วงเวลาความสนใจและวัยของนักเรียน
3. จัดนักเรียนที่มีข้อบกพร่องคล้ายกันไว้ด้วยกัน
4. มีกิจกรรมและแบบฝึกการเขียนสะกดคำมากพอ ที่ได้เรียนรู้โดยไม่เบื่อหน่าย
5. มีการเฝ้าความสนใจและการเสริมแรงให้แก่ นักเรียน
6. มีการติดตามผลความก้าวหน้าเป็นระยะ

ประเภทของนักเรียนที่ควรได้รับการซ่อมเสริม

ศรียา นิยมธรรม (2530 : 47 - 48) แบ่งประเภทนักเรียนที่ควรจะได้รับการซ่อมเสริมออกเป็น 6 ประเภท คือ

1. เด็กเรียนช้า ได้แก่ เด็กที่มีไอคิวระหว่าง 70 - 90 เป็นเด็กที่มีความสามารถจำกัด และเรียนรู้ได้ช้ากว่าปกติแต่ยังขาดทักษะเบื้องต้นต่าง ๆ
2. เด็กปัญญาเลิศ เป็นเด็กเก่งที่ช่วยตัวเองได้ ควรได้รับการพัฒนาความสามารถที่มีอยู่ให้ถึงขีดสูงสุด
3. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสติปัญญา ได้แก่เด็กที่มีปัญหาด้านการเรียน เนื่องจากความบกพร่องทางด้านร่างกาย เช่น หูหนวก ตาบอด ปัญญาอ่อน ฯลฯ เป็นต้น
4. เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้เฉพาะอย่างเนื่องจากมีความบกพร่องเกี่ยวกับระบบประสาท มีปัญหาในการเรียนบางเรื่อง เช่น การรับรู้ การพูด การฟัง การอ่าน หรือ การเขียน และมักมีช่วงความสนใจสั้น ควรได้รับการสอนซ่อมเสริมตามความจำเป็น

5. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรมเนื่องมาจากหลาย ๆ สาเหตุ เช่น การไม่เต็มใจเรียน ไม่สนใจเรียน ขาดแรงจูงใจในการเรียน มีความไม่มั่นคงทางอารมณ์ มีจิตใจแปรปรวนได้ง่าย

6. เด็กที่มีประสบการณ์และภูมิหลังจำกัด ได้แก่ เด็กที่มาจากครอบครัว ซึ่งยึดมั่นในวัฒนธรรม หรือความเชื่อบางอย่าง ที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ ทำให้ขาดโอกาสที่จะแสวงหาประสบการณ์หลายอย่าง ที่เด็กทั่วไปรู้จักและเรียนรู้

อัจฉรา ชีวพันธ์ (2531 : 60) กล่าวถึงลักษณะของนักเรียนที่ต้องสอนซ่อมเสริมมีดังนี้

1. นักเรียนเป็นเด็กฉลาด การที่นักเรียนเป็นเด็กฉลาด จึงมีความสามารถในการเรียน ได้เร็วกว่าผู้อื่น ครูจึงมีความจำเป็นต้องส่งเสริมความสามารถของเขาให้เพิ่มพูนยิ่ง ๆ ขึ้นไป เพื่อให้เขาได้พัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ตามศักยภาพ

2. ในกรณีที่นักเรียนเข้าควรจัดการสอนซ่อมเสริมขึ้น นอกเวลาเรียนเป็นพิเศษให้กับนักเรียน เพื่อขจัดปัญหาที่จะเกิดขึ้นในชั้นเรียน เนื่องจากเด็กที่เรียนช้าจะไม่สามารถเรียนตามเพื่อน ๆ ในชั้นเรียนได้ทัน

3. นักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษาในชั้นเรียนแต่ละชั้นครูอาจจะประสบปัญหาจากการที่นักเรียนมาจากครอบครัวต่าง ๆ กัน บางครั้งพบว่า นักเรียนมีปัญหาในการใช้ภาษา เช่น การใช้ภาษาถิ่น การใช้ภาษาสแลง การพูดไม่ชัด ออกเสียงเพี้ยน ออกเสียงแปร่ง หรือ ออกเสียงคำควบกล้ำ ร,ล,ว ไม่ถูกต้อง เช่น พูด พ่าย แทน ควาย พูด ฝาด แทน กวาด พูด คอง แทน คลอง ฯลฯ ลักษณะดังกล่าวเป็นสิ่งที่ครูควรได้จัดการสอนซ่อมเสริมแก้ไขให้กับนักเรียนด้วยเพื่อช่วยให้เขาสามารถใช้ภาษาได้ถูกต้องขึ้น

4. นักเรียนในระดับประถมศึกษาส่วนใหญ มีช่วงความสนใจในระยะเวลาที่ค่อนข้างสั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับนักเรียนที่เรียนช้า เมื่อเรียนแล้วไม่เข้าใจก็จะทำให้ขาดความสนใจในการร่วมกิจกรรมการเรียน ดังนั้น ครูควรให้ความสนใจเป็นพิเศษโดยจัดกิจกรรมการสอนซ่อมเสริมให้เป็นพิเศษเพื่อให้เขาฝึกฝนการใช้สมาธิในการเรียน เกิดความสนใจและความสนุกในการเรียน รักที่จะเรียนมากขึ้น

ฮอตโต และคนอื่น ๆ (นิยมชาติ รสโสดา. 2537 : อ้างอิงมาจาก ; Otto and others. 1973 : 33 - 36) ได้แบ่งลักษณะนักเรียนที่ควรได้รับการสอนซ่อมเสริมไว้ ดังนี้

1. นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาปานกลางแต่มีผลการเรียนต่ำกว่าความสามารถ ซึ่งสามารถที่จะเรียนได้ตามปกติ แต่มีสาเหตุบางประการที่ทำให้เขามีผลการเรียนต่ำ

2. นักเรียนที่เรียนช้า เป็นเด็กที่มีความสามารถจำกัด การเรียนกับเพื่อนในชั้นเรียน ไม่อาจช่วยให้เขาเกิดการเรียนรู้ได้ทันเพื่อน แต่ถ้าครูจัดงานให้เหมาะสมกับเขาก็ทำได้

3. นักเรียนที่ไม่เต็มใจเรียน เป็นนักเรียนที่มีความสามารถและสติปัญญาที่เรียนได้ตามระดับชั้นแต่เวลาเรียนมักไม่ค่อยสนใจ ขาดแรงจูงใจ จึงทำให้ผลการเรียนไม่ดีเท่าที่ควร

4. นักเรียนที่มีประสบการณ์และภูมิหลังจำกัด เป็นนักเรียนที่มีมาจากครอบครัวที่อยู่ห่างไกลความเจริญ ครอบครัวที่ยึดมั่นในวัฒนธรรม หรือความเชื่อบางอย่างที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียน

5. นักเรียนคนที่มีพัฒนาการทางด้านภาษาจำกัดจะทำให้ผลการเรียนต่ำทุกวิชา ทั้งนี้ เพราะภาษาเป็นสื่อที่จะนำไปสู่การเรียนรู้

6. นักเรียนที่มีระดับสติปัญญาสูงแต่มีผลการเรียนต่ำ เพราะขาดความเอาใจใส่ จึงทำให้เด็กเบื่อหน่ายต่อการเรียน

จากลักษณะดังกล่าว สรุปว่า นักเรียนที่ควรได้รับความสนใจในการจัดสอนซ่อมเสริมมีลักษณะดังต่อไปนี้

1. เด็กเรียนช้า เด็กสมาธิสั้น
2. เด็กปัญญาเลิศ เด็กฉลาด
3. เด็กที่มีข้อบกพร่องด้านร่างกาย และสติปัญญา
4. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม
5. เด็กที่มีปัญหาการเรียนรู้เฉพาะอย่าง
6. เด็กที่มีภูมิหลังจำกัด

ดังนั้นในการจัดการสอนซ่อมเสริม ครูควรดำเนินการตามลำดับขั้นตอนดังต่อไปนี้ (ศรียา นิยมธรรม. 2530 : 48)

ขั้นที่ 1 วินิจฉัยปัญหาก่อนที่จะสอนซ่อมเสริม ครูควรจะวินิจฉัยปัญหาของนักเรียน โดยการวิเคราะห์พฤติกรรม ค้นหาสิ่งที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนเพื่อให้การช่วยเหลือให้ถูกจุด การวินิจฉัย สามารถทำได้ 2 ประเภทคือ อย่างไม่เป็นทางการ เช่น การสังเกตพฤติกรรม ผลงาน เป็นต้น หรือการวินิจฉัยอย่างเป็นทางการโดยการทดสอบต่าง ๆ ซึ่งอาจทำเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลตามความจำเป็น

ขั้นที่ 2 วางแผนการสอนซ่อมเสริม โดยกำหนดจุดมุ่งหมายการสอนเป็นรายบุคคล หรือเฉพาะกลุ่มของนักเรียนที่มีปัญหาเดียวกัน

ขั้นที่ 3 ปฏิบัติการสอน ในการสอนซ่อมเสริมตามแผนที่วางไว้ พร้อมทั้งใช้กิจกรรมการสอนและสื่อการสอนใหม่ ๆ ที่แตกต่างจากในเวลาปกติ โดยคำนึงถึงช่วงเวลาที่เหมาะสม แรงจูงใจ การปรับพฤติกรรมและการให้แรงเสริมตามระดับที่พอเหมาะ กับความสามารถของนักเรียนแต่ละคน หรือแต่ละกลุ่ม

ขั้นที่ 4 ต้องมีการวัดผลการสอนซ่อมเสริมเป็นระยะ เพื่อทราบความก้าวหน้าของนักเรียนและความเหมาะสมของกิจกรรมที่ใช้สอนว่าหากมีความก้าวหน้าดีก็จะได้พิจารณาว่าการสอนซ่อมเสริมควรดำเนินต่อไป หรือถึงจุดหมายปลายทางแล้ว

การประเมินผลการเรียนการสอนซ่อมเสริม

1. สังเกตพฤติกรรมการเรียนและผลการเรียน โดยจดบันทึกผลการเรียนทุกครั้ง
2. สอนแล้วทดสอบเพื่อทราบพัฒนาการของนักเรียนเป็นระยะ ถ้าพบว่าเด็กคนใดยังมีข้อบกพร่องอยู่ต้องทำการสอนซ้ำโดยจัดกิจกรรมรูปแบบใหม่มาเสริมการเรียนแล้วจึงทดสอบใหม่
3. จัดทำแผนภูมิบันทึกความก้าวหน้าในการเรียนให้ทราบผลความสำเร็จ

วิธีสอนซ่อมเสริมการสะกดคำ

พันทิพา อุทัยสุข (2537 : 593) เสนอแนะวิธีการสอนซ่อมเสริมการสะกดคำ ดังนี้

1. ค้นหาวิธีที่เด็กสามารถเรียนได้ โดยการสัมภาษณ์เด็กเป็นรายตัวเกี่ยวกับปัญหาที่เขาประสบ

2. ใช้วิธีการพิเศษโดยให้นักเรียนสะกดคำดัง ๆ กับตัวเอง แล้วสอนให้อ่านคำให้ถูกและให้มองตัวอักษร จากนั้นก็ให้ลองเขียนคำที่ตนเองพูดออกมาแล้วให้ทำซ้ำ จนกระทั่งเด็กมั่นใจว่าตนเองสามารถเขียนได้จริง ๆ การสอนแบบนี้จะไม่แยกคำออกเป็นช่วง ๆ ถึงแม้คำจะยาวแต่จะให้เด็กออกเสียงซ้ำ ๆ ตามที่เขียน

3. การสอนแบบไม่เป็นทางการโดยให้เด็กเรียนคำใหม่ เมื่อพร้อมที่จะเรียนการสอนแบบนี้จะทำให้เด็กมีความสบายใจ ไม่รู้สึกว่าคุณบังคับและสามารถเขียนคำต่าง ๆ ได้ถูกต้อง อาจใช้วิธีนี้ในการสอนปกติ จนกระทั่งในที่สุดการสอนซ่อมเสริมพิเศษ อาจไม่มีความจำเป็นก็ได้

ดังนั้นจะเห็นได้ว่า การสอนซ่อมเสริมเป็นเรื่องที่มีความสำคัญเพราะฉะนั้นการจัดการสอนซ่อมเสริมต้องเริ่มด้วย การสำรวจปัญหาเพื่อค้นหาข้อบกพร่อง มีการวางแผนการสอน ดำเนินการสอนและขั้นตอนสุดท้าย คือ มีการประเมินผล ซึ่งทั้งนี้ต้องได้รับความร่วมมือจากทุกฝ่าย คือ นักเรียน ครู และ ผู้ปกครอง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับการสอนซ่อมเสริม

การสอนซ่อมเสริมเป็นการสอนที่มีความสำคัญ เพราะเป็นการจัดการเรียนการสอนที่ช่วยเหลือนักเรียนที่มีข้อบกพร่องจากผลการสอบจุดประสงค์การเรียนรู้ นักเรียนเหล่านี้สอบไม่ผ่าน ด้วยวิธีการที่เหมาะสมกับปัญหาของนักเรียนแต่ละคนให้ประสบผลสำเร็จ ดังนั้นจึงได้มีผู้วิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศค้นหาวิธีการแก้ไขที่เหมาะสมและเกิดผลดีที่สุดเพื่อนำไปใช้ในระดับชั้นต่าง ๆ

งานวิจัยในประเทศ

พูนศรี อิมประไพ (2530 : บทคัดย่อ) ศึกษาข้อบกพร่องการอ่านออกเสียงภาษาไทยและการสร้างแบบฝึกซ่อมเสริมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยสุ่มนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียง แบ่งเป็น 5 กลุ่ม กลุ่มละ 6 คน ตามสภาพปัญหาที่เกิดขึ้นจริงแล้วสอนซ่อมเสริมด้วยแบบฝึก กลุ่มปัญหาละ 10 แบบฝึก ใช้เวลาสอนแบบฝึกละ 45 นาที พบว่าผลสัมฤทธิ์ด้านการอ่านออกเสียงของนักเรียนทั้ง 5 กลุ่มปัญหาก่อนและหลังการเรียนซ่อมเสริมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

วิชัย เพ็ชรเรือง (2531 : บทคัดย่อ) เปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่พูดภาษาถิ่นระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมกับกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไป ของโรงเรียนสุนทรวัฒนา สำนักงานการประถมศึกษาอำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ ซึ่งผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่างเป็น 5 กลุ่มปัญหา กลุ่มปัญหาละ 8 คน ผลจากการวิจัย พบว่า นักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นทั้ง 5 กลุ่มปัญหามีความสามารถในการอ่านสูงกว่านักเรียนกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไปอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สุมาลี วัลย์ศิริกุล (2536 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในเรื่องการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่างการสอนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ ผลจากการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำของนักเรียนที่เรียนด้วยวิธีฝึกการสะกดคำสูงกว่าก่อนการทดลอง

อัญชัญ อินคำ (2536 : บทคัดย่อ) สร้างและหาประสิทธิภาพของแบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกด โดยตั้งเกณฑ์ประสิทธิภาพของแบบฝึกซ่อมเสริมไว้ 80 / 80 ผลการวิจัยพบว่า แบบฝึกซ่อมเสริมการอ่านออกเสียงคำที่มีตัวสะกดมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ (80 / 80) คือ 91.83 / 89.00

จำนงค์ ไปธาเกียง (2538 : บทคัดย่อ) ทดลองใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเพื่อสอนซ่อมเสริมนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย ผลจากการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ของคะแนนในการเขียนสะกดคำยาก ระหว่างการทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน ของนักเรียนกลุ่มทดลอง ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมด้วยการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากแตกต่างกันในทางที่สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สมศักดิ์ คงแก้ว (2538 : 59) ศึกษาเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำกับแบบฝึกตามข้อเสนอแนะของกรมวิชาการ จากการศึกษาพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเขียนสะกดคำแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศ

ทอมสัน (อัญชัน อินคำ. 2536 : 53 ; อ้างอิงมาจาก Thomson. 1975 : 178 - A) ทดลองสอนซ่อมเสริมในเรื่องการฟังและการพูดแก่นักเรียนจำนวน 40 คน ผลการทดลองปรากฏว่า คะแนนเฉลี่ยการฟังแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และคะแนนเฉลี่ยการพูดแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แสดงว่าการสอนซ่อมเสริมมีประสิทธิภาพในการปรับปรุงการฟังและการพูดของนักเรียนให้ดีขึ้น

เวลล์ (Wells. 1975 : 1292 - A) ทดลองวิธีสอนโดยใช้หนังสือภาพและภาพยนตร์ที่ไม่มีคำบรรยายแต่เปิดโอกาสให้นักเรียนอภิปรายเพิ่มเติมด้วยการพูดและการเขียนกับนักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีความสามารถในการอ่านต่ำกว่าระดับชั้นที่เรียนอยู่ ผลปรากฏว่า นักเรียนที่มีความสามารถทางการอ่าน การพูด การเขียน และมีทักษะต่อการอ่านดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นคือการเพิ่มประสบการณ์ทางภาษาด้วยการดูภาพช่วยพัฒนาความสามารถทางการอ่านและเขียนของนักเรียนกลุ่มซ่อมเสริมได้

ฮอธัน (Home. 1977 : 3249 - A) ได้จัดโปรแกรมการอ่านพิเศษสำหรับนักเรียนระดับ 2 - 3 ที่มีข้อบกพร่องในการอ่านโดยจัดสอนเป็นกลุ่มย่อย รายบุคคล ซึ่งใช้เทคนิคการสอนหลายอย่างผลปรากฏว่า คะแนนก่อนสอนและหลังสอนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ คือ มีความสามารถในการอ่าน เพื่อความเข้าใจและมีความก้าวหน้าในด้านคำศัพท์เพิ่มขึ้น

จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนซ่อมเสริมจะเห็นได้ว่าการสอนซ่อมเสริมมีความหมายต่อการเรียนการสอน เพราะเป็นสิ่งที่ช่วยให้ทราบถึงข้อบกพร่องที่ควรช่วยเหลือให้นักเรียนที่เรียนอ่อนหรือเสริมความรู้ให้กับเด็กเก่งให้บรรลุสิ่งที่ได้ตั้งจุดมุ่งหมายไว้ ทั้งนี้ครูเป็นผู้ที่

จะวินิจฉัยว่าใครคือเด็กเก่งหรือเป็นเด็กอ่อน และควรใช้วิธีการอย่างไรในการสอนซ่อมเสริมแต่ละปัญหา เช่น นำวิธีสอนแบบต่าง ๆ มาใช้ หรือสร้างอุปกรณ์เพื่อช่วยสอนขึ้นใช้

เอกสารที่เกี่ยวกับชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

ในการจัดการสอนซ่อมเสริม เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องของนักเรียนในด้านต่าง ๆ ให้ประสบผลสำเร็จตามจุดมุ่งหมายนั้น มีนักวิชาการหลายท่านได้นำวิธีสอนและสื่อต่าง ๆ ที่หลากหลายมาใช้แก้ปัญหาในกระบวนการเรียนการสอนให้ได้มากที่สุด โดยมีเป้าหมายเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้และในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้นำแนวคิดจากการสร้างชุดการสอนมาสร้างเป็นชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำเพื่อแก้ไขนักเรียน ที่มีข้อบกพร่องด้านการเขียนสะกดคำ

ความหมายของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำได้สร้างตามแนวการสร้างชุดการสอน คำว่าชุดการสอน มีชื่อเรียกต่างกันหลายชื่อ เช่น Instructional Package, Instructional Kit , Learning Package, Individualized Learning Package, Self Instructional Package บางคนเรียก Packet หรือ Pack (ชาญชัย อินทรสุวานนท์. 2538 : 39) ได้มีผู้ให้ความหมายของชุดการสอนไว้หลายท่านดังนี้

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2521 : 228) กล่าวถึงความหมายของชุดการสอนว่า หมายถึงระบบการนำสื่อประสมที่สอดคล้องกับเนื้อหา วิชาและประสบการณ์ของแต่ละหน่วยมาช่วยในการเปลี่ยนพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กให้บรรลุจุดมุ่งหมาย

วาสนา ชาวหา (2522 : 32) ให้ความหมายว่า ชุดการเรียนการสอน หมายถึงการวางแผนการเรียนการสอนโดยใช้สื่อต่าง ๆ ร่วมกัน (Multi Media Approach) หรือ หมายถึงการใช้สื่อประสม (Multi Media) สร้างประสบการณ์ในการเรียนรู้อย่างกว้างขวางและเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้โดยจัดไว้เป็นชุดในลักษณะของหรือกล่อง

ลัดดา ศุขปรีดี (2523 : 28) กล่าวว่า ชุดการเรียนการสอน (Instructional Package) คือการจัดโปรแกรมการเรียนการสอนโดยใช้สื่อหลายชนิดร่วมกันหรือที่เรียกว่า ระบบสื่อประสม (Multi Media System) เพื่อสนองจุดมุ่งหมายในการเรียนการสอนที่ตั้งไว้ในเรื่องใดเรื่องหนึ่งและให้เกิดความสะดวกต่อการใช้ในการเรียนการสอน

สมหญิง กลั่นศิริ (2523 : 58) ให้ความหมายว่า หมายถึง ชุดของวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ประกอบกันขึ้นเพื่อใช้สอนจะมีสื่อมากกว่า 1 ชิ้นขึ้นไป สื่อจะอยู่ในรูปของสื่อประสม อุปกรณ์วัสดุ และวิธีการ นำมาบูรณาการ โดยวิธีการจัดระบบเพื่อให้แต่ละชุดนั้นมีประสิทธิภาพ

ในแต่ละชุดจะมีความสมบูรณ์ในตัวเอง ซึ่งจัดอยู่ในแฟ้มหรือกล่อง ลักษณะและสื่อที่นำมาประกอบย่อมขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของการใช้

ประหยัด จีวรพงศ์ (2527 : 236) สรุปว่า ชุดการสอนหมายถึง ชุดประสบการณ์ที่มีความสมบูรณ์อันมีระบบของสื่อประสมเป็นหลักในการช่วยให้เกิดพฤติกรรมการเรียนรู้ตามความประสงค์

เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต (2528 : 291) ให้ความหมายว่า ชุดการสอน (Instructional Package หรือ Instructional Kit) เป็นการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประกอบด้วย วัตถุประสงค์ เนื้อหา และวัสดุ อุปกรณ์ทั้งหลายให้เป็นชุด ๆ (จะใส่เป็นกล่อง หรือชุด หรือถุง หรือห่อ ก็ได้) เพื่อจัดกิจกรรมให้เกิดการเรียนรู้

บุญเกื้อ คอรวาเวช (2530 : 67) ชุดการสอน เป็นชุดของสื่อประสม (Multi - Media) ที่จัดขึ้นสำหรับหน่วยการเรียนรู้ ตามหัวข้อเนื้อหาและประสบการณ์ของแต่ละหน่วยที่ต้องการจะให้ ผู้เรียนได้รับโดยจัดเอาไว้เป็นชุด ๆ บรรจุอยู่ในของ กล่อง หรือกระเป๋า

ชาญชัย อินทรสุนานนท์ (2538 : 39) กล่าวว่า ชุดการสอนเป็นสื่อประสม (Multi - Media) ซึ่งรวมกันเป็นชุดของวัสดุอุปกรณ์ ที่ประกอบกันขึ้นและใช้กระบวนการกลุ่มเข้าช่วยในการดำเนินกิจกรรม เพื่อส่งเสริมให้การเรียนรู้มีชีวิตชีวาและฝึกฝนพัฒนาการทางสติปัญญาของผู้เรียนให้มากที่สุด

ไพโรจน์ เมาใจ (2539 : 12) กล่าวว่าชุดสื่อการสอน (Media Package) เป็นสื่อที่ผลิตออกมาเป็นชุดสำเร็จรูป เพื่อสนองตอบความต้องการของครู โดยเน้นเนื้อหาที่ครูส่วนมากสอนนักเรียนไม่ค่อยเข้าใจ ในชุดสื่อสำเร็จรูปนี้จะประกอบด้วยคำแนะนำในการใช้ประกอบการสอน ตัวสื่อ แบบฝึกหัดและแบบทดสอบ ซึ่งสื่อดังกล่าวจะมีลักษณะเป็นสื่อประสม (Multi - Media)

จากความคิดเห็นของนักเทคโนโลยีทางการศึกษาดังกล่าว สรุปได้ว่า ชุดการสอนที่สร้างขึ้นนั้นจะต้องเป็นการจัดสื่อการเรียนการสอนในลักษณะสื่อประสม เพื่อใช้สอนนักเรียนให้เกิดการเรียนรู้ตามจุดมุ่งหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดังนั้น ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ จึงหมายถึง ชุดฝึกซ่อมเสริมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นโดยใช้แนวการสร้างชุดการสอน ดังกล่าว เพื่อแก้ไขนักเรียนที่มีข้อบกพร่องด้านการเขียนสะกดคำ

ประเภทของชุดการสอน

วาสนา ชาวหา (2522 : 32) แบ่งประเภทของชุดการสอนไว้ 3 ประเภทคือ

1. ชุดการสอนสำหรับครู ใช้สอนนักเรียนเป็นกลุ่มใหญ่หรือชั้นเรียน ซึ่งประกอบด้วย สิ่งต่าง ๆ ที่ครูจะใช้เสนอความรู้ให้แก่นักเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ในเวลาเดียวกัน สิ่งที่บรรจุอยู่ในกล่องหรือซองของชุดการสอนประเภทนี้คือ

1.1 คู่มือครูซึ่งเปรียบเสมือนแผนการสอนหรือบันทึกการสอนของครู ประกอบด้วย จุดมุ่งหมายของหลักสูตรและวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม รายละเอียดที่เกี่ยวกับเนื้อหาวิชา การดำเนินกิจกรรม หรือวิธีการที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุถึงพฤติกรรมขั้นสุดท้าย รายการสื่อ การเรียนการสอนตามลำดับ หนังสือประกอบการค้นคว้า

1.2 สื่อการเรียนการสอนที่ใช้ประกอบการสอน เพื่อให้บรรลุความมุ่งหมาย สื่อการเรียนการสอนนี้มีหลายชนิด เช่น รูปภาพ แผนภูมิ เทป หรืออื่น ๆ ที่เหมาะสม กับกิจกรรมการเรียนการสอน

1.3 แบบฝึกหัดเสริมทักษะ

1.4 แบบทดสอบที่ใช้ในการทดสอบก่อนและหลังการเรียนการสอน

2. ชุดการเรียนการสอนสำหรับนักเรียน เรียนเป็นกลุ่มเล็ก ๆ โดยดำเนินขั้นตอนหรือ ลำดับกิจกรรมการเรียนไปตามบัตรคำสั่ง ชุดการเรียนประเภทนี้ประกอบด้วย บัตรคำสั่ง เนื้อหา วิชา สื่อการเรียน เครื่องเขียน กระดาษหรือสิ่งอื่น ๆ ที่ระบุในบัตรคำสั่งครบตามจำนวนนักเรียน ในกลุ่ม

3. ชุดการเรียนสำหรับนักเรียน ใช้เรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคลซึ่งประกอบด้วยสิ่ง ต่าง ๆ เช่นเดียวกับชุดการเรียนประเภทที่ 2 สิ่งที่สำคัญในชุดการเรียนประเภทนี้ก็คือ บทเรียน สำเร็จรูป

ประหยัด จิระวรวงศ์ (2527 : 264 - 265) จำแนกประเภทของชุดการสอนไว้ดังนี้

1. ชุดการสอนประกอบการบรรยาย ได้แก่ ชุดการสอนที่มีจุดประสงค์ให้ครูได้ใช้ ประกอบการบรรยายได้อย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ทั้งนี้จะมีคู่มือครูช่วยอำนวยความสะดวก ในการปฏิบัติ

2. ชุดการสอนแบบกลุ่มกิจกรรมหรือแบบกิจกรรมกลุ่ม ได้แก่ ชุดการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียน เรียนในลักษณะศูนย์การเรียน หรือแก้ปัญหาแบบกลุ่มสัมพันธ์ โดยอาศัยบัตรงานหรือบัตรคำสั่ง สำหรับการปฏิบัติของกลุ่มผู้เรียน

3. ชุดการสอนรายบุคคล ได้แก่ ชุดการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนเรียนตามอัตราภาพด้วยตนเอง โดยอาศัยบทเรียนสำเร็จรูปสำหรับการเรียน

4. ชุดการสอนทางไกล ได้แก่ ชุดการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้ศึกษาด้วยตนเองเป็นหลัก ประกอบด้วย สิ่งพิมพ์ แถบเสียง และการสอนเสริมตามศูนย์บริการ เช่น ชุดการสอนทางไกลของมหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

บุญเกื้อ ควรรหาเวช (2530 : 70) กล่าวว่าชุดการสอนที่มีใช้กันอยู่ แบ่งออกได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ชุดการสอนประกอบคำบรรยาย เป็นชุดการสอนสำหรับผู้สอนจะใช้สอนผู้เรียนเป็นกลุ่มใหญ่ หรือเป็นการสอนที่ต้องการให้ผู้เรียนส่วนใหญ่ได้รู้และเข้าใจในเวลาเดียวกัน มุ่งในการขยายเนื้อหาสาระให้ชัดเจนยิ่งขึ้น ชุดการสอนแบบนี้จะช่วยให้ผู้สอนลดการพูดให้น้อยลง และใช้สื่อการสอนที่มีพร้อมอยู่ในชุดการสอน ในการเสนอเนื้อหามากขึ้น สื่อที่ใช้ อาจได้แก่ รูปภาพ แผนภูมิ ฯลฯ หรือกิจกรรมที่กำหนดไว้ ข้อสำคัญก็คือ สื่อที่นำมาใช้นี้ ต้องให้ผู้เรียนได้เห็นอย่างชัดเจนทุกคน

2. ชุดการสอนแบบกลุ่มกิจกรรม เป็นชุดการสอนสำหรับให้ผู้เรียนเรียนร่วมกันเป็นกลุ่มเล็ก ๆ ประมาณ 5 - 7 คน โดยใช้สื่อการสอนที่บรรจุไว้ในชุดการสอนแต่ละชุดมุ่งที่จะฝึกทักษะในเนื้อหาวิชาที่เรียนและให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทำงานร่วมกัน ชุดการสอนนี้มักจะใช้ในการสอนแบบกิจกรรมกลุ่ม

3. ชุดการสอนแบบรายบุคคลหรือชุดการสอนตามเอกัตภาพ เป็นชุดการสอนสำหรับเรียนด้วยตนเองเป็นรายบุคคล คือผู้เรียนจะต้องศึกษาหาความรู้ตามความสามารถและความสนใจของตนเอง โดยมุ่งให้ผู้เรียนได้ทำความเข้าใจในเนื้อหาวิชาที่เรียนเพิ่มเติม ผู้เรียนจะประเมินผลการเรียนด้วยตนเองได้ด้วย

ชาญชัย อินทรสุนานนท์ (2538 : 41 - 42) แบ่งชุดการสอนเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ชุดการสอน สำหรับครูมีขนาดใหญ่พอให้นักเรียนเห็นได้ชัดเจน สื่อต่าง ๆ บรรจุอยู่ในกล่องขนาดใหญ่แข็งแรงเหมาะสมกับขนาดและน้ำหนักของสื่อ

2. ชุดการสอนสำหรับกิจกรรมกลุ่มจัดขึ้นสำหรับการสอนแบบกิจกรรมกลุ่มในห้องเรียนแบบศูนย์การเรียนครบทุกกลุ่มและมีชุดสำหรับกลุ่มสำรองเพื่อให้ผู้ที่เสร็จเร็วกว่าคนอื่นมาใช้ศึกษารอเวลาเรียนกับกลุ่มในหน่วยต่อไป

3. ชุดการสอนสำหรับนักเรียนหรือชุดการสอนตามเอกัตภาพ จัดขึ้นสำหรับผู้เรียน โดยเฉพาะบางครั้งบางแห่งจะเรียกว่าชุดการเรียน โดยเรียนจากคำแนะนำในชุดการสอนเรียนตามลำดับขั้นด้วยตนเอง เมื่อเรียนจบก็มาทำแบบทดสอบ เมื่อทำแบบทดสอบผ่านแล้วทำชุดต่อไปได้ตามลำดับ ถ้าเกิดปัญหาระหว่างการเรียนชุดการสอนแบบนี้ ผู้เรียนปรึกษากันได้หรือสอบถามจากครูผู้สอนที่พร้อมจะให้ความช่วยเหลือได้ทันที

สรุปว่าประเภทของชุดการสอนแบ่งตามลักษณะการใช้ได้ 3 ประเภทดังนี้ คือ ชุดการสอนสำหรับครู ชุดการสอนสำหรับนักเรียนประจำกลุ่ม และชุดการสอนสำหรับนักเรียนรายบุคคล ในชุดการสอนแต่ละประเภทจะประกอบไปด้วย สื่อและกิจกรรมการเรียนการสอน ตามความเหมาะสมของนักเรียน และสำหรับชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นนี้เป็นชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำประเภทที่ 1 คือ ชุดการสอนประกอบคำบรรยายสำหรับครู ใช้สอนนักเรียนพร้อมกันทั้งชั้นเรียน

องค์ประกอบต่าง ๆ ของชุดฝึกซ่อมเสริม

ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำมีองค์ประกอบที่สำคัญตามแนวทางของชุดการสอน ดังนี้

สมหญิง กลั่นศิริ (2523 : 59) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ส่วน คือ

1. คู่มือและแบบฝึกปฏิบัติสำหรับครูผู้ใช้ชุดการสอน และผู้ที่ต้องเรียนจากชุดการสอน
2. คำสั่งหรือการมอบงาน เพื่อกำหนดแนวทางการเรียนให้ผู้เรียน
3. เนื้อหาสาระ อยู่ในรูปของสื่อประสม และกิจกรรมการเรียนแบบกลุ่มและรายบุคคล

ซึ่งกำหนดไว้ตามวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม

4. การประเมินผล เป็นการประเมินผลของกระบวนการ ได้แก่ แบบฝึกหัด รายงาน การค้นคว้า ฯลฯ และผลการเรียนรู้ในรูปแบบทดสอบต่าง ๆ ส่วนประกอบทั้งหมดอยู่ในซองหรือกล่อง โดยจัดเป็นหมวดหมู่เพื่อสะดวกต่อการใช้

เสาวณีย์ สิกขาบัณฑิต (2528 : 293) กล่าวว่า ในชุดการสอนแต่ละชุดประกอบด้วย

1. วัตถุประสงค์ของชุดการสอนนั้นจะต้องให้ชัดเจนว่า เมื่อผู้เรียนได้เรียนชุดการสอนนั้นจบแล้วจะมีความสามารถอะไรบ้าง

2. กิจกรรมการเรียน ซึ่งประกอบด้วย เนื้อหา วัสดุอุปกรณ์ ที่จะทำให้เกิดการเรียนรู้ อย่างครบครัน หรือมอบงานให้ปฏิบัติ (ถ้ามีการปฏิบัติกิจกรรมที่จัดขึ้น จะต้องต่อเนื่องสัมพันธ์กัน อย่างดีอีกทั้งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์)

3. การประเมินผลการเรียน จะมีแบบทดสอบหรือแบบทบทวนความเข้าใจให้ผู้เรียน ได้ตรวจสอบผลการเรียนของตน

ชุดการสอนนั้นอาจมีหลายขนาด มีทั้งเล็กหรือใหญ่ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวัตถุประสงค์และเนื้อหาในชุดนั้น ๆ

ประหยัด จิระวรวงศ์ (2527 : 266) ให้ข้อเสนอแนะว่า การผลิตชุดการสอนขึ้นอยู่กับความเหมาะสมที่เกี่ยวกับลักษณะผู้เรียน สภาพแวดล้อม และเนื้อหาที่จะช่วยให้สามารถเลือกรูปแบบของชุดการสอน ซึ่งองค์ประกอบพื้นฐานมีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ดังนี้

1. หัวเรื่อง ประกอบด้วย ชื่อเรื่อง เนื้อหา จุดประสงค์ ระยะเวลา และลักษณะเฉพาะของผู้เรียน
2. คู่มือสำหรับผู้จัดทำผู้สอนและผู้เรียนที่ได้แนวปฏิบัติ และสิ่งที่ต้องเตรียมหากจำเป็น
3. วัสดุประกอบการเรียน ได้แก่ สื่อชนิดต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษาข้อมูล รวมทั้งแบบฝึกปฏิบัติ
4. กิจกรรม ได้แก่ แนวทางในการปฏิบัติหรือการกำหนดขั้นการเรียนการสอน
5. การประเมินผล ได้แก่ การประเมินผลการเรียนรู้จากแบบทดสอบ การรายงาน หรือแบบฝึกหัด เป็นต้น

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2530 : 71) กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญ ๆ ของชุดการสอนสามารถจำแนกออกเป็น 4 ส่วนด้วยกันคือ

1. คู่มือครู เป็นคู่มือ และแผนการสอนสำหรับผู้สอนหรือผู้เรียนตามแต่ชนิดของชุดการสอนภายในคู่มือจะชี้แจงถึงวิธีการใช้ชุดการสอนเอาไว้อย่างละเอียดอาจจะเป็นเล่มหรือแผ่นพับก็ได้
2. บัตรคำสั่งหรือคำแนะนำเป็นส่วนที่บอกให้ผู้เรียนดำเนินการเรียน หรือประกอบกิจกรรมแต่ละอย่างตามขั้นตอนที่กำหนดไว้บัตรคำสั่ง จะมีอยู่ในชุดการสอนแบบกลุ่มและรายบุคคลซึ่งประกอบด้วย
 - 2.1 คำอธิบายในเรื่องที่จะศึกษา
 - 2.2 คำสั่งให้ผู้เรียนดำเนินการกิจกรรม
 - 2.3 การสรุปบทเรียน
3. เนื้อหาสาระและสื่อ จะบรรจุไว้ในรูปของสื่อการสอนต่าง ๆ อาจประกอบด้วยบทเรียนโปรแกรม สไลด์ เทปบันทึกเสียง फिल्मสตริป แผ่นภาพโปร่งใส วัสดุกราฟิกส์ รูปภาพหุ่นจำลอง ของตัวอย่าง ฯลฯ ผู้เรียนจะศึกษาจากสื่อการสอนต่าง ๆ ที่บรรจุอยู่ในชุดการสอนตามที่กำหนดไว้ให้
4. แบบประเมินผล ผู้เรียนจะทำการประเมินผลความรู้ด้วยตนเองก่อนและหลังเรียนแบบประเมินผลที่อยู่ในชุดการสอน อาจเป็นแบบฝึกหัดให้เติมคำในช่องว่าง เลือกคำตอบที่ถูกจับคู่ ตูมลงจากการทดลอง หรือให้ทำกิจกรรม เป็นต้น

ส่วนประกอบข้างต้นนี้จะบรรจุในกล่องหรือซอง จัดเอาไว้เป็นหมวดหมู่เพื่อสะดวกแก่การใช้ นิยมแยกออกเป็นส่วนต่าง ๆ ดังนี้ (บุญเกื้อ ควรหาเวช. 2530 : 71 ; ชาญชัย อินทรสุนานนท์. 2538 : 42)

1. กล่องบรรจุขนาดเหมาะสมกับสื่อการเรียนทั้งชุด
2. สื่อการสอนและบัตรบอกชนิดของสื่อการเรียนการสอนเรียงตามลำดับการใช้
3. บันทึกรายการสื่อการสอน ประกอบด้วยรายละเอียดดังนี้
 - 3.1 รายละเอียดเกี่ยวกับวิชาและหน่วยการสอน
 - 3.2 รายละเอียดเกี่ยวกับผู้เรียน
 - 3.3 เวลา จำนวนชั่วโมง
 - 3.4 วัตถุประสงค์ทั่วไป
 - 3.5 วัตถุประสงค์เฉพาะ
 - 3.6 เนื้อหาวิชาและประสบการณ์
 - 3.7 กิจกรรมและการใช้สื่อการสอนประกอบวิธีสอน
 - 3.8 การประเมินผล วัดผล การทดสอบก่อนและหลังเรียน

4. อุปกรณ์ประกอบอื่น ๆ

ชุดการสอนประเภทใดหรือรูปแบบใดก็ตามต้องประกอบด้วยส่วนต่าง ๆ 5 ส่วน ดังที่ยุสตัน และคนอื่น ๆ (วาสนา ชาวหา. 2522 : 34 ; อ้างอิงมาจาก Houston and others. 1972 : 10 - 15) ได้ให้ไว้ดังนี้

1. คำชี้แจง (Prospectus) อธิบายถึงความสำคัญของจุดมุ่งหมาย ขอบข่ายของชุดการเรียนการสอน สิ่ง que ผู้เรียนต้องมีความรู้ก่อนเรียนและขอบข่ายของขบวนการทั้งหมดในชุดการเรียนการสอน /

2. จุดมุ่งหมาย (Objectives) คือข้อความที่กำหนดว่าผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จอะไรหลังจากเรียนแล้วอย่างชัดเจน

3. การประเมินผลเบื้องต้น (Pre - Assessment) มีวัตถุประสงค์สองประการ คือ เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนอยู่ในระดับใด ในการเรียนจากชุดการเรียนการสอนนั้น และสัมฤทธิ์ผลตามความมุ่งหมายเพียงใด การประเมินผลเบื้องต้นนี้อาจอยู่ในรูปของการทดสอบแบบข้อเขียน ปากเปล่า การทำงาน ปฏิบัติตอบสนองหรือคำถามง่าย ๆ เพื่อให้รู้ถึงความต้องการและความสนใจ

4. การกำหนดกิจกรรม (Enabling Activities) คือการกำหนดแนวทางและวิธีเพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ โดยให้ผู้เรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นด้วย

5. การประเมินผลครั้งสุดท้าย (Post - Assessment) เป็นข้อสอบเพื่อวัดผลหลังจากการเรียนแล้ว

ส่วน ไยเวล (วาสนา ชาวหา. 2522 : 35 ; อ้างอิงมาจาก Howell. 1973 - 127) ได้กล่าวไว้ว่า ชุดการสอนจะต้องประกอบด้วยส่วนประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. วัตถุประสงค์ของหลักสูตรและวัตถุประสงค์เชิงพฤติกรรม
2. รายการเนื้อหาวิชาและสิ่งเกี่ยวข้องอื่น ๆ เช่น กิจกรรมหรือวิธีที่จะทำให้ผู้เรียนบรรลุพฤติกรรมขั้นสุดท้าย

3. วิธีการวัดผลความก้าวหน้าของผู้เรียนตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้

จากองค์ประกอบที่สำคัญต่าง ๆ ของชุดการสอนดังกล่าว สามารถนำมาเป็นหลักในการผลิตชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ โดยมีส่วนประกอบดังนี้

1. คู่มือสำหรับใช้ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ประกอบด้วย คำชี้แจงสำหรับครู แผนการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ และกิจกรรมการเรียน
2. สื่อประกอบการเรียนการสอนที่จะให้นักเรียนได้ศึกษา ซึ่งอยู่ในรูปสื่อประสม
3. แบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับให้นักเรียนฝึกเขียนคำ
4. แบบทดสอบเพื่อประเมินผลความสามารถของนักเรียน

หลักการและทฤษฎีที่นำมาใช้ในการผลิตชุดฝึกซ่อมเสริม

จากแนวคิดในการผลิตชุดการสอน สู่การผลิตชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ มีแนวคิดในการผลิตดังนี้ (ชม ภูมิภาค. ม.ป.ป. : 100 ; เสาวณีย์ ศึกษาบัณฑิต. 2528 : 297)

1. แนวคิดจากทฤษฎีความแตกต่างระหว่างบุคคล (Individual Differences) นักการศึกษาได้นำหลักจิตวิทยาในด้านความแตกต่างระหว่างบุคคลมาใช้ในการเรียนการสอน โดยคำนึงถึงความต้องการ ความถนัดและความสนใจของนักเรียน วิธีการที่เหมาะสมที่สุดคือ จัดการเรียนการสอนตามเอกัตภาพ หรือการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองโดยมีผู้คอยแนะนำช่วยเหลือตามความเหมาะสม

2. แนวคิดในการนำสื่อประสมมาใช้ (Multi - Media Approach) เป็นแนวคิดที่จะนำสื่อการสอนหลายประเภทมาใช้สัมพันธ์กันอย่างมีระบบ ซึ่งการใช้สื่อประสมนี้จะช่วยให้นักเรียนมีประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่ผสมผสานกัน ให้นักเรียนได้ค้นพบวิธีการที่จะเรียนในสิ่งที่ต้องการได้ด้วยตนเองมากขึ้น

3. แนวคิดในการใช้กระบวนการกลุ่ม เพื่อสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูกับนักเรียน และนักเรียนกับนักเรียน โดยการเปิดโอกาสให้นักเรียนได้ประกอบกิจกรรมร่วมกัน

4. แนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory) ตามหลักจิตวิทยาการเรียนรู้ที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมในการเรียนของตนเอง และการตรวจสอบผลการเรียนของตนเอง มีการเสริมแรง อีกทั้งยังได้เรียนรู้ตามลำดับจากง่ายไปยาก

5. แนวคิดจากการใช้วิธีวิเคราะห์ระบบ (Systems Analysis) การนำวิธีการนี้มาใช้โดยจัดเนื้อหาให้สอดคล้องกับสภาพแวดล้อม และวัยของผู้เรียน รายละเอียดต่าง ๆ ได้นำไปทดลองปรับปรุงจนมีประสิทธิภาพอยู่ในเกณฑ์มาตรฐาน แล้วจึงนำมาใช้ซึ่งมีการเสนอแนะการสอนตั้งแต่ตั้งจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม ขั้นตอนการจัดกิจกรรม สื่อการสอน ตลอดจนเครื่องมือและวิธีการประเมินผล

ขั้นตอนในการผลิต

การผลิตชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ดำเนินการตามหลักการผลิตชุดการสอนตามทฤษฎีของนักการศึกษาดังนี้

เสาวณีย์ สิกขบัณฑิต (2528 : 293 - 294) ได้แนะนำหลักในการสร้างชุดการสอนไว้ว่าควรดำเนินการดังนี้

1. วิเคราะห์และกำหนดความต้องการ
2. กำหนดเป้าหมายและวัตถุประสงค์
3. ออกแบบองค์ประกอบของระบบ
4. วิเคราะห์แหล่งทรัพยากรที่ต้องการ ทั้งทรัพยากรที่มีอยู่และข้อจำกัด
5. เลือกและ / หรือผลิตวัสดุเพื่อการสอน
6. ออกแบบประเมินผลการเรียนของผู้เรียน
7. ทดลองและปรับปรุงแก้ไข
8. นำไปใช้

ชัยยงค์ พรหมวงศ์ (2531 : 459) เสนอขั้นตอนในการผลิตชุดการสอน 4 ขั้นตอน ดังนี้คือ

ขั้นที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหา หมายถึง การจำแนกเนื้อหาวิชาออกเป็นหน่วยย่อยลงไปจนถึงหน่วยระดับบทเรียนซึ่งเป็นหน่วยที่ใช้สอนได้ 1 ครั้ง ชุดการสอนที่ผลิตขึ้นจึงเป็นชุดการสอนประจำหน่วยระดับบทเรียนคือ 1 ชุดการสอน สำหรับการสอนแต่ละครั้ง

ขั้นที่ 2 การวางแผนการสอนเป็นการคาดการณ์ล่วงหน้าว่า เมื่อครูใช้ชุดการสอนจะต้องทำอะไรบ้างตามลำดับก่อนหลัง

ขั้นที่ 3 การผลิตสื่อการสอนเป็นการผลิตสื่อการสอนประเภทต่าง ๆ ตามที่ได้กำหนดไว้ในแผนการสอน

ขั้นที่ 4 การทดสอบประสิทธิภาพชุดการสอน เป็นการประเมินคุณภาพชุดการสอน ด้วยการนำชุดการสอนไปทดลองใช้ แล้วปรับปรุงให้มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

ชาญชัย อินทรสุนานนท์ (2538 : 43) ได้แนะนำขั้นตอนในการจัดทำชุดการสอน โดยใช้วิธีการแบบที่มีระเบียบแบบแผนตามลำดับดังนี้

1. เลือกเนื้อหาวิชา ชั้น จำนวนชั่วโมงที่จะมาทำเป็นหน่วย
2. กำหนดวัตถุประสงค์
3. การจัดลำดับเนื้อหาตามวัตถุประสงค์
4. วางแผนการจัด ดำเนินการสอน และการอภิปราย
 - 4.1 วิธีสอนแบบใด
 - 4.2 ใช้สื่อชนิดใด
 - 4.3 กิจกรรมใดที่ใช้ประกอบ
 - 4.4 การวัดผล การประเมินผล
5. เลือกหาวิธีการที่เหมาะสมตามเกณฑ์
6. ลงมือผลิตสื่อการสอน
7. ทดลองสอนกับผู้เรียน
8. วัดผลและแก้ไขข้อบกพร่อง
9. สรุปผล
10. ผลิตชุดที่สมบูรณ์
11. การรายงานผล

วิททิช และ ชูลเลอร์ (Wittich and Schuller. 1973 : 636 - 640) ได้เสนอขั้นตอนในการพัฒนาชุดการสอนออกเป็น 9 ขั้นตอนและแบ่งขั้นทั้ง 9 ออกเป็น 3 ระยะดังนี้

1. ระยะแรก : การกำหนด
 - 1.1 กำหนดปัญหา ซึ่งจะตรงกับการวิเคราะห์ความต้องการตามที่กล่าวมาแล้ว
 - 1.2 วิเคราะห์ภาวะแวดล้อม (สภาพที่เป็นอยู่ในขณะนั้น)
 - 1.3 จัดระเบียบการจัดการ (กำหนดบทบาทของบุคคลต่าง ๆ ว่า ใครจะทำอะไร)
2. ระยะที่สอง : การพัฒนา
 - 2.1 กำหนดจุดมุ่งหมาย
 - 2.2 กำหนดวิธีการ

2.3 สร้างแบบ (การประกอบแบบชุดการสอนทุกส่วน)

3. ระยะที่สาม : การประเมิน

3.1 ทดสอบแบบ (นำแบบของชุดการสอนไปทดสอบ)

3.2 วิเคราะห์ผลของการทดสอบ

3.3 นำไปใช้หรือพัฒนาปรับปรุงต่อไป

จากแนวคิดหลักการและขั้นตอนการผลิตชุดการสอนข้างต้น ผู้วิจัยนำมาเป็นแนวทางในการผลิตชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ ซึ่งมีขั้นตอนการผลิตดังนี้

1. กำหนดเนื้อหาในการสอนซ่อมเสริม
2. วางแผนการสอนซ่อมเสริม
3. ผลิตชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ
4. ทดสอบประสิทธิภาพชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ
5. ปรับปรุงและนำไปใช้

การทดสอบประสิทธิภาพ

การทดสอบประสิทธิภาพของชุดการสอน ตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Developmental Testing” (การตรวจสอบเพื่อให้งานดำเนินไปอย่างมีประสิทธิภาพ) หมายถึง นำชุดการสอนไปทดลองใช้ (Try Out) เพื่อปรับปรุงแล้วนำไปทดลองสอนจริง (Trial Run) นำผลที่ได้มาปรับปรุงแก้ไขเสร็จแล้วจึงผลิตออกมาเป็นจำนวนมากหรือใช้สอนในชั้นเรียนปกติได้ (ฉลองชัย สุรวัฒนบูรณ์. 2528 : 214)

การทดลองใช้ หมายถึง การนำชุดการสอนที่ผลิตขึ้นเป็นต้นแบบ (Prototype) ไปทดลองใช้ตามขั้นตอนที่กำหนดไว้ในแต่ละระบบ เพื่อปรับปรุงประสิทธิภาพของชุดการสอนให้เท่าเกณฑ์ที่กำหนดไว้

การทดลองสอนจริง หมายถึง การนำชุดการสอนที่ทดลองใช้และปรับปรุงแล้วไปสอนจริงในชั้นเรียนหรือในสถานการณ์การเรียนที่แท้จริง

ความจำเป็นที่ต้องทดสอบประสิทธิภาพดังกล่าว ก็เพื่อเป็นการประกันว่าชุดการสอนที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพจริงตามเกณฑ์ที่กำหนด (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2531 : 494)

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ

ในการหาประสิทธิภาพของชุดการสอนมีเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดสอบประสิทธิภาพหลายแนว ดังนี้ (สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. 2533 : 27)

1. ใช้เกณฑ์พัฒนาการของผู้เรียนแต่ละคนเป็นหลัก
2. ใช้เกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่าง กระบวนการและผลลัพธ์โดยเฉลี่ย
3. ใช้เกณฑ์ความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนทดสอบหลังเรียนโดยเฉลี่ยของผู้เรียนทั้งกลุ่ม กับคะแนนทดสอบหลังเรียน โดยเฉลี่ยของผู้เรียนทั้งกลุ่มในแต่ละจุดมุ่งหมาย

เกณฑ์ประสิทธิภาพ หมายถึง ระดับประสิทธิภาพของชุดการสอนที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เป็นระดับที่ผู้ผลิตจะพึงพอใจว่าหากชุดการสอนนั้นมีประสิทธิภาพถึงระดับแล้ว ชุดการสอนก็มีคุณค่าที่จะนำไปสอนนักเรียน (ชม ภูมิภาค. ม.ป.ป. : 115 ; เสาวณีย์ ศึกษา บัณฑิต. 2528 : 295 และชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2531 : 494 - 495)

การกำหนดเกณฑ์พิจารณาคุณภาพของชุดฝึกที่มีประสิทธิภาพทำได้โดยการประเมินผลพฤติกรรมของผู้เรียน 2 ประเภทคือ พฤติกรรมต่อเนื่อง (กระบวนการ) และพฤติกรรมขั้นสุดท้าย (ผลลัพธ์) โดยกำหนดค่าประสิทธิภาพเป็น E_1 (ประสิทธิภาพของกระบวนการ) E_2 (ประสิทธิภาพของผลลัพธ์)

1. ประเมินพฤติกรรมต่อเนื่อง เป็นการประเมินผลต่อเนื่องด้วยพฤติกรรมย่อยหลายพฤติกรรม เรียกว่า "กระบวนการ" (Process) ของผู้เรียนที่สังเกตจากการประกอบกิจกรรมที่ผู้สอนกำหนด

2. ประเมินพฤติกรรมขั้นสุดท้าย เป็นการประเมินผลลัพธ์ (Products) ของผู้เรียนโดยพิจารณาจากการสอบหลังเรียน

การกำหนดเกณฑ์ประสิทธิภาพ กำหนดเป็นเกณฑ์ที่ผู้สอนคาดหวังว่าผู้เรียนจะเปลี่ยนพฤติกรรมเป็นที่พึงพอใจ โดยกำหนดให้เป็นเปอร์เซ็นต์ของผลเฉลี่ยของการทำงานและการประกอบกิจกรรมของผู้เรียนทั้งหมดนั้นคือ E_1 / E_2 คือประสิทธิภาพของกระบวนการ / ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ ซึ่งโดยปกติเนื้อหาที่เป็นความรู้ความจำใช้เกณฑ์ 80 / 80, 85 / 85 หรือ 90 / 90

การคำนวณหาประสิทธิภาพ

การหาประสิทธิภาพกระทำดังนี้

1. ใช้สูตร
2. ใช้วิธีการคำนวณธรรมดา โดยการหาค่า E_1 / E_2 ได้ดังนี้

E_1 คือค่าประสิทธิภาพของงานและแบบฝึกหัด หาได้จากการเอาคะแนนงานทุกชิ้นของนักเรียนแต่ละคนมารวมกัน แล้วหาค่าเฉลี่ยและเทียบส่วนโดยคิดเป็นร้อยละ

E_2 ได้จากการนำคะแนนของนักเรียนทั้งหมดมารวมกัน หาค่าเฉลี่ยแล้วเทียบส่วนร้อย เพื่อหาค่าร้อยละ

ขั้นตอนการทดสอบประสิทธิภาพ

นักเรียนที่เป็นตัวแทนในการทดลองเพื่อหาประสิทธิภาพชุดการสอน ควรพิจารณาดังนี้ (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2531 : 498)

ขั้นที่ 1 การทดลองแบบเดี่ยว (1 : 1) เป็นการทดลองโดยใช้ครู 1 คน ต่อนักเรียน 1 คนโดยใช้ เด็กอ่อน หรือปานกลาง คำนวณหาประสิทธิภาพ เสร็จแล้วปรับปรุงให้ดีขึ้น

ขั้นที่ 2 การทดลองแบบกลุ่ม (1 : 10) เป็นการทดลองโดยใช้ครู 1 คน ต่อนักเรียน 10 คน โดยให้คละกันทั้งเด็กเก่ง ปานกลางและเด็กอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วปรับปรุงให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจ และปรับปรุงจนได้ตามเกณฑ์

ขั้นที่ 3 การทดลองภาคสนามหรือกลุ่มใหญ่ (1 : 100) เป็นการทดลองที่ใช้ครู 1 คน กับนักเรียนทั้งชั้น 30 - 40 คน (หรือ 100 คน สำหรับชุดการสอนรายบุคคล) ใช้นักเรียนคละกัน ทั้งเก่งและอ่อน คำนวณหาประสิทธิภาพแล้วทำการปรับปรุง ผลลัพธ์ที่ได้ควรใกล้เคียงกับเกณฑ์ที่ตั้งไว้

การยอมรับประสิทธิภาพ กำหนดใน 3 ระดับคือ สูงกว่าเกณฑ์ เท่าเกณฑ์ และต่ำกว่าเกณฑ์ แต่ยอมรับว่ามีประสิทธิภาพ โดยให้ถือค่าความแปรปรวน 2.5 - 5%

เกณฑ์ประสิทธิภาพของชุดการเรียนการสอนที่ผลิตได้นั้น (ฉลองชัย สุรวัฒนบุญณ์. 2528 : 215) ได้กำหนดไว้ 3 ระดับเช่นกันคือ

1. สูงกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของสื่อสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้มีค่าเกิน 2.5 เปอร์เซนต์ขึ้นไป

2. เท่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของสื่อเท่ากับหรือสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้ไม่เกิน 2.5 เปอร์เซนต์ขึ้นไป

3. ต่ำกว่าเกณฑ์ เมื่อประสิทธิภาพของสื่อต่ำกว่าเกณฑ์ แต่ไม่ต่ำกว่า 2.5 เปอร์เซนต์ ถือว่ายังมีประสิทธิภาพ ที่ยอมรับได้

คุณค่าและประโยชน์ของชุดฝึกซ่อมเสริม

ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ มีคุณค่าต่อการเพิ่มคุณภาพการเรียนรู้ ในการเรียนการสอน ตามที่ได้มีผู้ได้กล่าวถึงคุณค่าและประโยชน์ของชุดการสอนไว้ดังต่อไปนี้

ไชยยศ เรืองสุวรรณ (2521 : 235) ได้กล่าวถึงคุณค่าของชุดฝึกไว้ดังนี้

1. ช่วยให้ผู้สอนถ่ายทอดเนื้อหาวิชา และประสบการณ์ที่สลับซับซ้อน และมีลักษณะที่เป็นนามธรรมสูง เช่น การทำงานของเครื่องกล การทำงานของอวัยวะในร่างกาย ฯลฯ ซึ่งผู้สอนไม่สามารถถ่ายทอดด้วยการบรรยายได้ดี

2. ช่วยสร้างความสนใจของนักเรียนต่อสิ่งที่กำลังศึกษา เพราะชุดการสอนเปิดโอกาสให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนของตนมากที่สุด

3. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็น ฝึกการตัดสินใจ หาความรู้ด้วยตนเอง และการมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม

4. สร้างความพร้อมและความมั่นใจแก่ผู้สอน เพราะชุดการสอนผลิตไว้เป็นหมวดหมู่ สามารถหยิบไปใช้ได้ทันที

5. ทำให้การเรียนการสอนของผู้เรียนเป็นอิสระจากอารมณ์ของผู้สอน ชุดการสอนสามารถทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนได้ตลอดเวลา

6. ช่วยให้การเรียนเป็นอิสระจากบุคลิกภาพของผู้สอน เนื่องจากชุดการสอนถ่ายทอดเนื้อหาแทนครูได้

ลัดดา สุขปรีดี (2523 : 30) กล่าวถึงประโยชน์ของชุดการสอนไว้ว่า

1. ช่วยลดภาระของครู เมื่อมีชุดสำเร็จรูป ครูสามารถดำเนินการสอนตามคำแนะนำที่มีอยู่ในแต่ละชุดได้

2. นักเรียนได้รับความรู้ในแนวเดียวกัน เพราะชุดการสอนแต่ละชุด มีจุดมุ่งหมาย ที่ชัดเจน มีข้อแนะนำ กิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผลครบถ้วน

3. ชุดการสอนได้ผ่านกระบวนการหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์ มีการทดลองใช้และปรับปรุงจนแน่ใจแล้วจึงนำออกมาใช้เพื่อให้แน่ใจว่าครูได้ใช้ชุดการสอนอย่างมีประสิทธิภาพ

บุญเกื้อ ควรหาเวช (2530 : 84) ได้เสนอประโยชน์ของชุดการสอนไว้ว่า

1. ส่งเสริมการเรียนแบบรายบุคคล ผู้เรียนเรียนได้ตามความสามารถ ความสนใจตามเวลาและโอกาสที่เหมาะสมของแต่ละคน

2. ช่วยขจัดปัญหาการขาดแคลนครู ช่วยให้ผู้เรียนได้เรียนด้วยตนเองหรือต้องการความช่วยเหลือจากผู้สอนเพียงเล็กน้อย

3. ช่วยในการศึกษานอกระบบโรงเรียนเพราะผู้เรียนสามารถนำเอาชุดการสอนไปใช้ได้ทุกสถานที่และทุกเวลา

4. ช่วยลดภาระและช่วยสร้างความพร้อมและความมั่นใจให้แก่ครู เพราะชุดการสอนผลิตไว้เป็นหมวดหมู่ สามารถนำมาใช้ได้ทันที

5. เป็นประโยชน์ในการสอนแบบศูนย์การเรียน

6. ช่วยให้ผู้วัดผลผู้เรียนได้ตรงตามความมุ่งหมาย
7. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดเห็นฝึกการตัดสินใจ และแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง มีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม
8. ช่วยให้ผู้เรียนจำนวนมากได้รับความรู้แนวเดียวกันอย่างมีประสิทธิภาพ
9. ช่วยให้ผู้เรียนรู้จักเคารพนับถือความคิดเห็นของผู้อื่น

ชาญชัย อินทรสุนานนท์ (2538 : 40 - 41) กล่าวถึงคุณประโยชน์ของชุดการสอนไว้เช่นเดียวกัน

1. ชุดการสอนผลิตโดยผู้ที่มีความชำนาญ และก่อนนำมาใช้สอนได้มีการทดลองใช้โดยครูผู้เชี่ยวชาญแต่ละสาขาวิชา และนักเทคโนโลยีจนแน่ใจแล้วว่าได้ผลดี จึงจะนำออกมาใช้
2. ช่วยลดภาระการสอนของครู เพียงแต่ดำเนินการสอนตามคำแนะนำชี้แจงที่บอกไว้ตามลำดับขั้นซึ่งแต่ละขั้นจะมีสื่อกิจกรรมข้อแนะนำต่าง ๆ ไว้ให้พร้อม
3. ตัดปัญหาในเรื่องการสอนวิชาเดียวกันแต่มีผู้สอนหลายคน ทำให้เกิดความแตกต่างในด้านประสิทธิภาพของการสอน
4. มีวัตถุประสงค์ในการใช้บอกไว้ชัดเจนแน่นอน
5. มีข้อแนะนำในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน พร้อมทั้งสื่อการเรียน
6. มีข้อสอบสำหรับประเมินผลการเรียน
7. เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ใช้ความสามารถตามความต้องการของตน

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ดังได้กล่าวมาแล้ว ผู้วิจัยมีแนวคิด หลักการและขั้นตอนการผลิต สรุปได้ดังนี้ ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ เป็นชุดฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น มีจุดมุ่งหมายเพื่อใช้สอนซ่อมเสริมนักเรียนเรื่องการเขียนสะกดคำ โดยใช้คำพื้นฐานที่กำหนดให้ผู้วิจัยคัดเลือกนักเรียนที่ผ่านการทดสอบจุดประสงค์ได้ต่ำกว่า 60 % ตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด การดำเนินการผลิตเป็นไปตามขั้นตอน

งานวิจัยที่เกี่ยวกับชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

การนำชุดการสอนมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน สามารถทำให้นักเรียนมีผลการเรียนดีขึ้น ตามที่ได้มีงานวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้นำชุดการสอนมาใช้พัฒนาความสามารถของนักเรียนให้เกิดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อรรถ เทียบปัด (2530 : 52) ศึกษาเปรียบเทียบความสามารถเชิงวิจารณ์วิชาภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยใช้ชุดการสอนกับการสอนตามแผนการสอน ของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา จากการศึกษาพบว่าความสามารถเชิงวิจารณ์วิชา ภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยใช้ชุดการสอนกับการสอนตามแผน การสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .01

สุนีย์ เหมะประสิทธิ์ (2533 : บทคัดย่อ) ได้พัฒนาชุดการเรียนการสอนเพื่อแก้ไข ข้อบกพร่องในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ซึ่ง ชุดการเรียนการสอนที่พัฒนาขึ้นนี้มีลักษณะเป็นสื่อประสม อันได้แก่ แผ่นโปร่งใส แบบฝึกกลุ่ม แบบฝึกรายบุคคล และเกมการแข่งขัน การพัฒนาชุดการเรียนการสอนนี้ใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ (Cognitive Theory) ทฤษฎีการซึมซับ (Absorption Theory) และหลักการเรียนรู้ 3 แบบ คือ หลักการเรียนรู้แบบร่วมกัน (Cooperative Learning) หลักการเรียนรู้เป็นรายบุคคล (Individual Learning) และหลักการเรียนแบบรอบรู้ (Mastery Learning) จากการศึกษาพบว่า ชุดการเรียน การสอนมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ เมื่อใช้กับนักเรียนที่มีภูมิหลังทางการเรียนคณิตศาสตร์ แปรปรวน แต่ถ้าใช้กับนักเรียนที่มีภูมิหลังทางการเรียนคณิตศาสตร์ต่ำจะพบว่า ชุดการสอนย่อย ชุดที่ 1 มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด ส่วนชุดการเรียนการสอนย่อยชุดที่ 2 และ 3 มีประสิทธิภาพต่ำกว่าเกณฑ์ และตามเกณฑ์พัฒนาการของผู้เรียนพบว่า นักเรียนที่มีภูมิหลัง ทางการเรียนคณิตศาสตร์แปรปรวนและต่ำเกิดการเรียนรู้โดยเฉลี่ยเท่าเทียมกันในชุดการเรียน การสอนย่อยชุดที่ 1 และ 2 แต่จะแตกต่างกันในชุดที่ 3 โดยนักเรียนที่มีภูมิหลังทางการเรียน คณิตศาสตร์แปรปรวน เกิดการเรียนรู้โดยเฉลี่ยสูงกว่านักเรียนที่มีภูมิหลังทางการเรียน คณิตศาสตร์ต่ำ

วิเชียร สุคันธี (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาประสิทธิภาพของชุดการสอน สำหรับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ชุดการสอนที่สร้างขึ้นเป็นชุดการสอนเขียนย่อความภาษาไทยซึ่งมีลักษณะ เป็นสื่อประสมและเป็นลำดับขั้นอย่างต่อเนื่อง ผลการศึกษาพบว่า ชุดการสอนเขียนย่อความ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ (E_1 / E_2) เท่ากับ 80.91 / 81.26

สมานมิตร แสงไธสง (2538 : บทคัดย่อ) ศึกษาการออกแบบและพัฒนาชุดการสอน ทักษะการเขียนภาพและระบายสี ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลจากการวิจัยพบว่า

1. ชุดการสอนมีประสิทธิภาพ 92.09 / 91.06 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 90 / 90
2. คะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภายหลัง การฝึกของกลุ่มทดลองมีความสัมพันธ์กันในระดับ .96 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

1. ชุดการสอนมีประสิทธิภาพ 92.09 / 91.06 ตามเกณฑ์มาตรฐาน 90 / 90
2. คะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดกับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภายหลังการฝึกของกลุ่มทดลองมีความสัมพันธ์กันในระดับ .96 และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลอง สูงกว่ากลุ่มที่เรียนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ประทัย พิริยะสุรวงศ์ (2540 : บทคัดย่อ) ศึกษาประสิทธิภาพชุดการสอนต้นแบบ คือ ชุดการสอน " ไทยดอย 1 " และชุดการสอน " ไทยดอย 2 " สำหรับสอนภาษาไทยแก่นักเรียนชาวเขาเผ่าอีโก้ ได้ชุดการสอนที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.91 / 82.91 และ 81.45 / 87.50 ตามลำดับ เมื่อนำชุดการสอนทั้งสองชุดไปใช้ทดลองสอนกับนักเรียนชาวเขาเผ่าอีโก้ ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. กลุ่มนักเรียนชาวเขาที่เรียนวิชาภาษาไทยจากชุดการสอน " ไทยดอย 2 " มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่ากลุ่มนักเรียนชาวเขาที่เรียนวิชาภาษาไทยจากชุดการสอน " ไทยดอย 1 "
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนชาวเขาที่เรียนจากชุดการสอน " ไทยดอย 1 " กับนักเรียนชาวเขาที่เรียนด้วยชุดการสอน " ไทยดอย 2 " หลังการเรียนสูงกว่าก่อนเรียน

งานวิจัยต่างประเทศ

อาร์มสตรอง (Armstrong. 1972 : 5669 - A) ศึกษาผลการเรียนรู้ภาษาฝรั่งเศสของผู้เริ่มเรียนในระดับมหาวิทยาลัยด้วยการสอนวิธีบรรยายกับเรียนจากชุดการสอนรายบุคคล ผลจากการศึกษาพบว่าผู้เรียนที่เรียนจากชุดการสอน มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้เรียนจากวิธีสอนแบบบรรยายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สเปียร์ส (Spears. 1973 : 4680 - A) ได้ศึกษาการเรียนด้วยชุดการสอนและการเรียนปกติในวิชาคณิตศาสตร์ ภาษาและทักษะในการอ่านของนักศึกษาผู้ใหญ่ ในรัฐหลุยเซียนา ผลการวิจัยพบว่า การเรียนรู้จากชุดการสอน จะให้ความก้าวหน้ากว่าการเรียนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความคงทนในการจำสูงกว่าการเรียนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (ประทัย พิริยะสุรวงศ์ 2540 : 27 ; อ้างอิงมาจาก Spears. 1973 : 4680)

เดนแมน (Denman. 1974 : 7025 - A - 7026 - A) ได้ทำการวิจัยประสิทธิภาพชุดการสอนแบบสื่อประสมเพื่อสอนเรื่องการบอกเวลาสำหรับเด็กเรียนช้า ผลจากการวิจัยพบว่ากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยสูงกว่ากลุ่มควบคุมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 (จิเชียร สุคันธี. 2537 : 57 ; อ้างอิงมาจาก Denman. 1974 : 7025 - A - 7026 - A)

จากงานวิจัยที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า ได้มีผู้นำชุดการสอนไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนในระดับชั้นต่าง ๆ และไม่จำกัดวิชาโดยผู้วิจัยมีจุดมุ่งหมายเดียวกันว่ามุ่งพัฒนา นักเรียนให้เกิดการเรียนรู้ให้ได้มากที่สุด ด้วยการคัดสรรสื่อประสมมาใช้ให้ได้ประโยชน์และเกิดประสิทธิภาพต่อนักเรียนของตนให้ได้มากที่สุดเช่นกัน

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้

บทที่ 3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการวิจัย ผู้วิจัยดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามลำดับดังนี้

1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา
3. การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
4. วิธีดำเนินการศึกษา
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนวัดดิสหงสาราม เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่สอบไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่องการเขียนสะกดคำในบทเรียนที่ 1-5 จำนวน 30 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนวัดดิสหงสาราม เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่สอบไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ เรื่องการเขียนสะกดคำในบทเรียนที่ 1-5 โดยนำคะแนนของนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ 60 % มาเรียงลำดับคะแนนจากน้อยไปหามาก แล้วคัดเลือกนักเรียนจากที่มีคะแนนน้อยขึ้นไปตามลำดับ จำนวน 20 คน เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

1. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
2. แผนการสอนซ่อมเสริมประกอบชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
3. แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ

การสร้างและตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

การสร้างชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำมีขั้นตอนดังนี้

- 1.1 พิจารณานักเรียนที่มีคะแนนการสอบจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่องสะกดคำ บทที่ 1 - 5

ต่ำกว่าเกณฑ์ 60 %

1.2 ศึกษาเอกสารงานวิจัย และหนังสือที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการสร้างชุดการสอนเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

1.3 นำคำที่นักเรียนสอบไม่ผ่านจุดประสงค์การเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 1 - 5 จากหนังสือเรียนภาษาไทยชุดพื้นฐานภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 1 มาสร้างชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

1.4 นำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่สร้างขึ้น ไปเสนอประธานคณะกรรมการผู้ควบคุมปริญญาโทให้ข้อเสนอแนะ แล้วจึงขอคำแนะนำจากผู้เชี่ยวชาญพิจารณาเพื่อปรับปรุงแก้ไขต่อไป

1.5 นำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ที่สร้างขึ้นและปรับปรุงแก้ไขเรียบร้อยแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนแจ่มจันทร์ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร เพื่อหาประสิทธิภาพตามขั้นตอนดังต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 การทดสอบประสิทธิภาพแบบเดี่ยว

นำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ที่สร้างขึ้นไปทดลองใช้กับนักเรียนหนึ่งคน เพื่อศึกษาความยากง่ายของภาษา ความเหมาะสมของเวลาและคำสั่งที่ใช้ในชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ นำข้อบกพร่องมาปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 2 การทดสอบแบบกลุ่มเล็ก

นำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ที่ปรับปรุงแล้วไปทดลองใช้กับนักเรียนกลุ่มย่อยจำนวน 10 คน โดยดำเนินการตามขั้นตอนการเรียนการสอนและการทำแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ เพื่อศึกษาข้อมูลที่ได้โดยการสังเกต การสัมภาษณ์ การตรวจผลงานของนักเรียน แล้วนำข้อบกพร่องที่ได้มาดำเนินการปรับปรุงแก้ไข

ขั้นที่ 3 การทดลองภาคสนาม

ผู้วิจัยนำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่ปรับปรุงแล้ว ไปทดลองใช้กับนักเรียนจำนวน 1 ห้องเรียน มีนักเรียนจำนวน 30 คน ดำเนินตามขั้นตอนเช่นเดียวกับการทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง โดยเริ่มตั้งแต่ทดสอบก่อนเรียนจนถึงเมื่อเรียนจบและทดสอบหลังเรียนด้วย เพื่อทดสอบดูว่าชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่สร้างขึ้นใช้ได้ตามเกณฑ์หรือไม่ นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ผลการทดสอบ หาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80 แล้วปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองกับนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง

การคำนวณหาประสิทธิภาพชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ผู้วิจัยใช้สูตร E_1 / E_2 เพื่อหาประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐาน 80 / 80 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2531 : 495)

80 ตัวแรก เป็นคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำหรืองาน ได้ผลเฉลี่ย 80 %

80 ตัวหลัง เป็นคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ ได้ผลเฉลี่ย 80 %

2. แผนการสอนซ่อมเสริมประกอบชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ

แผนการสอนซ่อมเสริมประกอบชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำมีขั้นตอนการสร้างดังต่อไปนี้

2.1 วิเคราะห์จุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมสำหรับเนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

2.2 เขียนแผนการสอนประกอบชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำมีขั้นตอนดังนี้

2.2.1 ความคิดรวบยอด

2.2.2 จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

2.2.3 เนื้อหา

2.2.4 สื่อการเรียนการสอน

2.2.5 กิจกรรมการเรียนการสอน

2.2.6 การประเมินผล

2.3 นำแผนการสอนที่สร้างเสร็จแล้ว เสนอประธานคณะกรรมการควบคุมปริญญา นิพนธ์พิจารณาให้ข้อเสนอแนะเพื่อตรวจแก้ไข แล้วนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการสอนภาษาไทย ตรวจสอบความเหมาะสมอีกครั้งหนึ่งเพื่อนำมาปรับปรุงแก้ไข

2.4 นำแผนการสอนที่ปรับปรุงแก้ไข ทดลองใช้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนแจ่มจันทร์ เขตวัฒนา กรุงเทพมหานคร จำนวน 30 คน เพื่อค้นหาข้อบกพร่อง ปรับปรุงแก้ไขอีกครั้งก่อนนำไปใช้จริง

2.5 นำแผนการสอน ที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วไปใช้กับกลุ่มตัวอย่าง

3. แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ

การสร้างแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

3.1 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบจากหนังสือการเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย ของ จันทิมา พรหมโชติกุล (2529 : 143 - 144) และหนังสือที่เกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ

3.2 นำคำจากการสร้างชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ มาสร้างแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำแบบปรนัยชนิด 3 ตัวเลือกจำนวน 5 บทเรียนนำแบบทดสอบที่สร้างขึ้นเสนอประธานคณะกรรมการควบคุมปริญญา นิพนธ์และผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย

ตรวจสอบเพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) โดยพิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อวัดได้ตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม หรือไม่ โดยกำหนดคะแนนความคิดเห็นดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นไม่วัดตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ข้อนั้น

จากนั้น คำนวณค่า IOC เป็นรายข้อ ใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2526 : 90)

3.3 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนกิ่งเพชร เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน แล้วนำแบบทดสอบตรวจให้คะแนน ดังนี้ คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน หลังจากนั้น นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์หาความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกข้อสอบแต่ละข้อ ด้วยเทคนิค 27 % เปิดตารางสำเร็จรูปของจุง - เทห์ - ฟาน (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539 : 191) แล้วจึงคัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่ายระหว่าง .26 - .52, .35 - .62, .38 - .62, .27 - .56 และ .28 - .73 ตามลำดับ และค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ที่กำหนดคือมีค่าตั้งแต่ .27 - .54, .26 - .66, .37 - .58, .32 - .76 และ .34 - .75

3.4 นำข้อสอบที่มีคุณภาพด้านความยากง่ายและอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ จำนวนบทเรียนละ 10 ข้อ รวม 5 บท ไปหาค่าความเชื่อมั่น โดยนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกิ่งเพชร เขตราชเทวี จำนวน 100 คน ใช้สูตร K.R. 20 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 123) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.64, 0.65, 0.64, 0.67 และ 0.69

4. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ

การสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ ผู้วิจัยมีขั้นตอนในการสร้างดังนี้

4.1 ศึกษาการสร้างแบบทดสอบ จากหนังสือการเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย ของจันทิมา พรหมโชติกุล (2529 : 143 - 144) และหนังสือที่เกี่ยวกับการสร้างแบบทดสอบ

4.2 นำคำจากการสร้างชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำมาสร้างแบบทดสอบ เพื่อให้วัดความสามารถในการเขียนสะกดคำแบบปรนัยชนิด 3 ตัวเลือก จำนวน 100 ข้อ นำแบบทดสอบที่สร้างขึ้น เสนอประธานคณะกรรมการควบคุมปริญญาโทและผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทย ตรวจสอบเพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (IOC) โดยพิจารณาว่าข้อสอบแต่ละข้อวัดได้ตรงตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม หรือไม่โดยกำหนดคะแนนความคิดเห็นดังนี้

+1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดตรงตามจุดประสงค์

0 หมายถึง ไม่แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นวัดจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

-1 หมายถึง แน่ใจว่าข้อสอบข้อนั้นไม่วัดตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้

จากนั้น คำนวณค่า IOC เป็นรายข้อ ใช้สูตร (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์. 2526 : 90)

4.3 นำแบบทดสอบที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนกิ่งเพชร เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำนวน 100 คน แล้วนำแบบทดสอบตรวจให้คะแนนดังนี้คือ ตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดให้ 0 คะแนน หลังจากนั้น นำแบบทดสอบมาวิเคราะห์หาความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกข้อสอบแต่ละข้อ ด้วยเทคนิค 27 % เปิดตารางสำเร็จรูปของ จุง - เดห์ - ฟาน (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. 2539 : 191) เสร็จแล้วคัดเลือกข้อสอบที่มีความยากง่ายระหว่าง .25 - .75 และค่าอำนาจจำแนกตามเกณฑ์ที่กำหนดคือมีค่าตั้งแต่ .22 - .76

4.4 นำข้อสอบที่มีคุณภาพ ด้านความยากง่ายและอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้แล้ว ไปหาค่าความเชื่อมั่นโดยนำไปทดสอบกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนกิ่งเพชร เขตราชเทวี จำนวน 100 คน ใช้สูตร K.R. 20 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 123) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92 เขตราชเทวี จำนวน 100 คน ใช้สูตร K.R. 20 (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 123) ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า ผู้วิจัยปฏิบัติดังนี้

1. คัดเลือกนักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำที่เรียนในบทเรียนที่ 1 - 5 จำนวน 20 คน
2. นำแบบทดสอบวัดความสามารถการเขียนสะกดคำไปทดสอบนักเรียนบันทึกผลเป็นคะแนนก่อนเรียนซ่อมเสริม
3. นำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่ผ่านการหาประสิทธิภาพเรียบร้อยแล้ว นำไปทดลองใช้สอนซ่อมเสริมนักเรียนในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 โดยใช้เวลาสอนในช่วงเวลาของการสอนซ่อมเสริมเป็นเวลา 13 ครั้ง
4. หลังจากสอนซ่อมเสริมโดยใช้ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำแล้วนำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปทดสอบหลังเรียนแล้วบันทึกผลเป็นคะแนนหลังจากการเรียนซ่อมเสริม

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน

1.1 หาค่าคะแนนเฉลี่ย คำนวณจากสูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ	\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ย
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มทดลอง

1.2 หาค่าความแปรปรวน ของคะแนน (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 142) คำนวณจาก

สูตร

$$S^2 = \frac{n\sum X^2 - (\sum X)^2}{n(n-1)}$$

เมื่อ	S^2	แทน	ความแปรปรวนของคะแนน
	$\sum X$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
	$\sum X^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
	n	แทน	จำนวนนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง

2. สถิติที่ใช้ตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

2.1 หาค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำและแบบทดสอบทำยชูดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องระหว่างเนื้อหากับจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (บุญเชิด ภิญโญจนันตพงษ์. 2526 : 90) ใช้สูตร

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ	IOC	แทน	ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อสอบกับจุดประสงค์
	R	แทน	ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด
	N	แทน	จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.2 หาค่าความยากง่ายและค่าอำนาจจำแนกของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำและแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำใช้เทคนิค 27 % และอ่านค่าจากตารางสำเร็จรูปของ จุง - เดห์ - ฟาน (ลิ้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2539 : 191)

2.3 หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ และแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คำนวณจากสูตร K.R.20 ของ Kuder-Richardson (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 123)

$$\text{สูตร} \quad r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s^2} \right\}$$

เมื่อ	n	แทน	จำนวนข้อ
	p	แทน	สัดส่วนของคนทำถูกในแต่ละข้อ
	q	แทน	สัดส่วนของคนทำผิดในแต่ละข้อ = 1 - p
	s ²	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนทั้งฉบับ

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมุติฐาน

3.1 ใช้สูตร E_1/E_2 หาประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำตามเกณฑ์ 80/80 (ชัยยงค์ พรหมวงศ์. 2531 : 495)

$$E_1 = \frac{\frac{\sum X}{N}}{A} \times 100 \quad (\text{หรือ} \quad \frac{\bar{X}}{A} \times 100)$$

เมื่อ	E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ
	$\sum X$	แทน	คะแนนรวมที่ได้จากการทำของแบบฝึก
	A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกทุกชุดรวมกัน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

$$E_2 = \frac{\frac{\sum F}{N}}{B} \times 100 \quad (\text{หรือ} \quad \frac{\bar{F}}{B} \times 100)$$

เมื่อ	E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพ์
	ΣF	แทน	คะแนนรวมของผลลัพ์หลังเรียน
	B	แทน	คะแนนเต็มของการสอบหลังเรียน
	N	แทน	จำนวนผู้เรียน

บทที่ 4
การวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลจากผลการทดลอง และการแปลความหมายของผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สัญลักษณ์ดังนี้

E_1	แทน	ประสิทธิภาพของกระบวนการ คิดจากคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คิดเป็นร้อยละ 80
E_2	แทน	ประสิทธิภาพของผลลัพธ์ คิดจากคะแนนของนักเรียนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ คิดเป็นร้อยละ 80
ΣX	แทน	คะแนนรวมของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
ΣF	แทน	คะแนนรวมของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
\bar{X}	แทน	คะแนนเฉลี่ยของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
\bar{F}	แทน	คะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
A	แทน	คะแนนเต็มของแบบฝึกหัดซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
B	แทน	คะแนนเต็มของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
N	แทน	จำนวนนักเรียน

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอเป็นลำดับดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนการทำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ เพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก)
2. การวิเคราะห์ข้อมูลจากคะแนนแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ เพื่อเปรียบเทียบเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง)
3. การวิเคราะห์หาค่าประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูล จากคะแนนการทำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 1-5 ตามเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก) ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังนี้

ตาราง 1 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 1-5

นักเรียน คนที่	ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ				
	บทเรียนที่ 1 คะแนนเต็ม (100)	บทเรียนที่ 2 คะแนนเต็ม (100)	บทเรียนที่ 3 คะแนนเต็ม (60)	บทเรียนที่ 4 คะแนนเต็ม (60)	บทเรียนที่ 5 คะแนนเต็ม (80)
1	73	92	38	42	65
2	85	92	56	58	75
3	98	96	57	58	79
4	94	95	59	55	77
5	81	87	48	52	75
6	40	76	43	27	77
7	61	91	39	46	72
8	66	83	45	73	57
9	95	100	60	59	77
10	95	95	58	58	77
11	72	95	51	58	79
12	96	96	59	55	80
13	92	100	45	59	80
14	98	99	58	59	75
15	97	98	59	57	78
16	94	99	57	53	78
17	98	100	59	60	79

ตาราง 1 (ต่อ)

นักเรียน คนที่	ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ				
	บทเรียนที่ 1	บทเรียนที่ 2	บทเรียนที่ 3	บทเรียนที่ 4	บทเรียนที่ 5
	คะแนนเต็ม (100)	คะแนนเต็ม (100)	คะแนนเต็ม (60)	คะแนนเต็ม (60)	คะแนนเต็ม (80)
18	90	99	46	56	79
19	95	97	59	58	76
20	88	71	41	54	58
21	97	100	59	58	78
22	99	97	59	59	80
23	93	96	52	59	77
24	96	72	39	36	57
25	86	87	49	54	24
26	99	99	60	55	77
27	54	82	36	31	54
28	99	100	60	60	77
29	86	80	47	53	66
30	90	92	57	51	75
ΣX	2577	2765	1555	1613	2208
\bar{X}	85.90	92.17	51.83	53.77	73.60
E_1	85.90	92.17	86.39	89.62	92.00

จากตาราง 1 พบว่า ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ทั้ง 5 ชุดย่อย มีผลคะแนนจากการทำแบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ผ่านเกณฑ์ E_1 (80 ตัวแรก) โดยมีประสิทธิภาพร้อยละตามลำดับดังนี้

1. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 1 มีประสิทธิภาพร้อยละ 85.90
2. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 2 มีประสิทธิภาพร้อยละ 92.17
3. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 3 มีประสิทธิภาพร้อยละ 86.39
4. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 4 มีประสิทธิภาพร้อยละ 89.62
5. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 5 มีประสิทธิภาพร้อยละ 92.00

แสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพของกระบวนการ สูงกว่าเกณฑ์ตามลำดับดังนี้ ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 2 มีประสิทธิภาพสูงสุด รองลงมาคือชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 5 ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 4 และชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 3 ส่วนอันดับสุดท้ายคือ ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 1

2. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลจากการทำคะแนนแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 1 - 5 ตามเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง) ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ปรากฏดังตาราง 2

ตาราง 2 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 1 - 5

นักเรียนคนที่	แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ				
	บทเรียนที่ 1	บทเรียนที่ 2	บทเรียนที่ 3	บทเรียนที่ 4	บทเรียนที่ 5
	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)
1	10	10	6	7	6
2	9	8	10	7	9
3	7	9	7	9	9
4	8	8	8	7	7
5	8	8	6	7	9
6	3	9	6	7	7
7	8	7	7	7	6
8	8	7	6	7	8
9	10	8	8	9	10
10	8	7	10	8	9
11	10	9	10	9	10
12	10	8	10	8	8
13	8	10	9	9	10
14	10	9	10	9	9
15	9	7	9	8	8
16	9	8	9	8	10
17	9	10	8	9	10

ตาราง 2 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ				
	บทเรียนที่ 1	บทเรียนที่ 2	บทเรียนที่ 3	บทเรียนที่ 4	บทเรียนที่ 5
	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)
19	10	9	7	9	10
20	8	7	7	7	6
21	10	8	10	10	10
22	10	8	9	8	10
23	8	7	6	8	8
24	3	7	7	7	8
25	6	7	7	7	7
26	9	7	10	9	10
27	10	7	7	7	6
28	8	9	9	8	10
29	8	7	7	9	8
30	8	7	7	8	7
ΣF	251	241	243	242	253
\bar{F}	8.37	8.03	8.10	8.07	8.43
E_2	83.70	80.30	81.00	80.70	84.33

จากตาราง 2 จะเห็นว่าคะแนนแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 1 - 5 มีผลคะแนนจากการทำแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ผ่านเกณฑ์ E_2 (80 ตัวหลัง) โดยมีประสิทธิภาพร้อยละตามลำดับดังนี้

1. แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 1 มีประสิทธิภาพร้อยละ 83.70
2. แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 2 มีประสิทธิภาพร้อยละ 80.30
3. แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 3 มีประสิทธิภาพร้อยละ 81.00
4. แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 4 มีประสิทธิภาพร้อยละ 80.70
5. แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 5 มีประสิทธิภาพร้อยละ 84.33

แสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพของผลลัพธ์สูงกว่าเกณฑ์ตามลำดับดังนี้ แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 5 มีประสิทธิภาพสูงสุด รองลงมาคือ แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 1 แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 3 และแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 4 ส่วนอันดับสุดท้าย คือ แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 2

3. ผลการวิเคราะห์ค่าประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ E_1 / E_2 (80 / 80) ซึ่งได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปรากฏตามตาราง 3 ดังนี้

ตาราง 3 แสดงค่าประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ E_1 / E_2 (80 / 80)

ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ	เกณฑ์ 80 / 80	
	E_1	E_2
1. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 1	85.90	83.70
2. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 2	92.17	80.30
3. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 3	86.39	81.00
4. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 4	89.62	80.70
5. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 5	92.00	84.33
รวมเฉลี่ย	89.22	82.01

จากตาราง 3 แสดงให้เห็นว่าชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ 80 / 80 ซึ่งสามารถนำไปใช้ได้

จากการนำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ที่ได้ผ่านการหาประสิทธิภาพแล้วไปใช้สอน
ซ่อมเสริมนักเรียนปรากฏว่านักเรียนมีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงขึ้นดังนี้คือ

ตาราง 4 แสดงคะแนนความสามารถในการเขียนสะกดคำของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ก่อนและ
หลังการใช้ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

นักเรียนคนที่	คะแนนที่ได้ก่อนการทดลอง		คะแนนที่ได้หลังการทดลอง	
	เต็ม (50)	คิดเป็นร้อยละ	เต็ม (50)	คิดเป็นร้อยละ
1	15	30	30	60
2	20	40	31	62
3	16	32	30	60
4	18	36	31	62
5	17	34	32	64
6	15	30	36	72
7	14	28	33	66
8	18	36	42	84
9	19	38	31	62
10	17	34	30	60
11	21	42	30	60
12	14	28	33	66
13	22	44	43	86
14	24	48	31	62
15	17	34	31	62
16	16	32	31	62
17	22	44	37	74

ตาราง 4 (ต่อ)

นักเรียนคนที่	คะแนนที่ได้ก่อนการทดลอง		คะแนนที่ได้หลังการทดลอง	
	เต็ม (50)	คิดเป็นร้อยละ	เต็ม (50)	คิดเป็นร้อยละ
18	16	32	35	70
19	21	42	32	64
20	12	24	32	64

จากตาราง 4 แสดงว่านักเรียนที่เรียนโดยใช้ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ มีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงขึ้นกว่าก่อนการทดลอง โดยผ่านเกณฑ์ 60 % ได้ทุกคน

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพชุดฝึกซ่อมเสริม การเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ซึ่งมีลำดับขั้นตอนและผลของการศึกษาดังนี้

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนวัดดิสนงสาราม เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่ทดสอบแล้วไม่ผ่านจุดประสงค์เรื่อง การเขียนสะกดคำในบทเรียนที่ 1 - 5

2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนวัดดิสนงสาราม เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร ที่ทดสอบแล้วไม่ผ่านจุดประสงค์ เรื่องการเขียนสะกดคำในบทเรียนที่ 1-5 ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยนำคะแนนของนักเรียนที่ไม่ผ่านเกณฑ์ 60% มาเรียงลำดับคะแนนจากน้อยไปมาก แล้วคัดเลือกนักเรียนจากที่มีคะแนนน้อยขึ้นไปตามลำดับจำนวน 20 คน มาเป็นกลุ่มตัวอย่าง ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา

1. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำแบ่งออกเป็น 5 ชุดย่อย ชุดย่อยละ 1 บทเรียน ประกอบด้วย

1.1 แผนการสอนซ่อมเสริมประกอบชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

1.2 แบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำจำนวน 13 ชุด

1.3 แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 1 - 5 แบบปรนัย

3 ตัวเลือก บทเรียนละ 10 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.64 , 0.65 , 0.64 0.67 และ 0.69

2. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำแบบปรนัยชนิด 3 ตัวเลือก จำนวน 50 ข้อ มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 0.92

วิธีดำเนินการทดลอง

1. คัดเลือกนักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้เรื่องการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 1-5 จำนวน 20 คน
2. นำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำไปทดสอบนักเรียน บันทึกผลเป็นคะแนนก่อนเรียนซ่อมเสริม
3. นำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ที่ผ่านการหาประสิทธิภาพแล้วไปทดลองใช้สอนซ่อมเสริมนักเรียนที่สอบไม่ผ่านจุดประสงค์ เรื่องการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 1-5 ตามแผนการสอนประกอบชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 จำนวน 13 ครั้ง
4. หลังจากสอนซ่อมเสริมโดยใช้ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำแล้ว ทดสอบความสามารถในการเขียนสะกดคำ ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ

การวิเคราะห์ข้อมูล

หาประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 1 - 5 โดยหาความสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำกับคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ โดยคิดเป็นร้อยละ นำผลที่ได้มาเปรียบเทียบกับเกณฑ์ 80 / 80

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพโดยรวมเท่ากับ 89.22 / 82.01 และในแต่ละชุดย่อยมีประสิทธิภาพเมื่อเทียบกับเกณฑ์ 80 / 80 ปรากฏผลดังนี้

1. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 1 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.90 / 83.70
2. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 92.17 / 80.30
3. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 86.39 / 81.00
4. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.62 / 80.70
5. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 5 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 92.00 / 84.33

อภิปรายผล

ชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 89.22 / 82.01 ซึ่งเป็นค่าประสิทธิภาพของกระบวนการ / ประสิทธิภาพของผลลัพธ์แสดงให้เห็นว่าชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ มีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด นั่นคือ นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ มีผลงานจากการทำแบบฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำเป็นรายบุคคลได้ถูกต้อง โดยเฉลี่ยคิดเป็นคะแนนร้อยละ 89.22 และในส่วนของประสิทธิภาพของผลลัพธ์เป็นไปตามเกณฑ์ คือ นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำทำแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำได้ถูกต้อง โดยเฉลี่ยคิดเป็นคะแนนร้อยละ 82.01 จากผลการวิจัย พบว่าสอดคล้องกับสมมติฐาน แสดงว่า ชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 นี้ มีประสิทธิภาพเพียงพอและเหมาะแก่การนำไปใช้สอนซ่อมเสริมนักเรียนที่ไม่ผ่านจุดประสงค์ด้านการเขียนสะกดคำ เพราะผู้วิจัยได้ผลิตชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำอย่างเป็นระบบ โดยให้อยู่ในรูปของชุดการสอน และสาเหตุที่ชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำมีประสิทธิภาพ ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากเหตุผลต่อไปนี้

1. ชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นได้นำสื่อและกิจกรรมต่าง ๆ มาใช้ในการจัดการเรียนการสอน เพื่อสร้างความสนใจทำให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน รวมทั้งมีความกระตือรือร้นในการเรียนและตั้งใจทำแบบฝึกซ้อมเสริมในการเขียนสะกดคำอย่างต่อเนื่อง จึงมีผลให้ชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำมีประสิทธิภาพ ดังที่ วิเชียร สุคันธี (2537 : 93) กล่าวว่า การนำกิจกรรมต่าง ๆ ไปใช้ประกอบการเรียนการสอนได้ช่วยให้นักเรียนเรียนด้วยความสนุกสนาน ไม่เบื่อหน่ายต่อการฝึกปฏิบัติกิจกรรม และมีความพึงพอใจบทเรียนที่ผู้วิจัยนำมาให้เรียนและฝึกปฏิบัติ ซึ่งสอดคล้องกับผลงานวิจัยต่าง ๆ ที่ได้นำชุดการสอนและแบบฝึกที่มีประสิทธิภาพมาใช้สอนนักเรียนแล้วนักเรียนมีความสามารถทางการเรียนสูงขึ้น งานวิจัยที่ได้นำชุดการสอนมาใช้พัฒนาการเรียนการสอนให้เกิดผลสูงขึ้น เช่น อรรถ เทียบปัด (2530 : 52) และสุนีย์ เหมะประสิทธิ์ (2533 : บทคัดย่อ)

พริ้งพวงษ์ ไชยชาวงษ์ (2535 : 80) สร้างชุดสื่อประสมเพื่อฝึกทักษะ ฟัง - พูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 มีประสิทธิภาพ 84.00 / 83.35

พรทิพย์ ยางสุด (2536 : 55) ได้สร้างบทเรียนแบบโปรแกรม เรื่องตัวสะกดภาษาไทย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพ 88.73 / 80.20

วิเชียร สุคันธี (2537 : 90) สร้างชุดการสอนเขียนย่อความสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.91 / 81.26

สมานมิตร แสงไธสง (2538 : 40) ออกแบบและพัฒนาชุดการสอนทักษะการเขียนภาพ และระบายสีในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ปรากฏว่าชุดการสอนมีประสิทธิภาพ 92.09 / 91.06

อิทธิพงษ์ ดุสิตพันธ์ (2538 : 75) สร้างชุดการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถ ในการแก้ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ชุดการสอนมีประสิทธิภาพ โดยรวมเท่ากับ 87.07 / 81.95

ประทัย พิริยะสุวรรณค์ (2540 : บทคัดย่อ) สร้างชุดการสอน " ไทยดอย 1 " และ ชุดการสอน " ไทยดอย 2 " สำหรับสอนภาษาไทยแก่นักเรียนชาวเขาเผ่าอีเก้อ ได้ชุดการสอน ที่มีประสิทธิภาพเท่ากับ 82.91 / 82.91

สมาธิ วิเศษชุมพล (2540 : บทคัดย่อ) ได้สร้างชุดการสอนที่มีประสิทธิภาพ วิชาภาษาไทย เรื่องการพูด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ 85.00 / 85.66

งานวิจัยที่ได้นำแบบฝึกที่มีประสิทธิภาพมาใช้สอนนักเรียนแล้วนักเรียนมีความสามารถ ทางการเรียนรู้สูงขึ้นและสอดคล้องกับเหตุผลดังกล่าวข้างต้น เช่น งานวิจัยของ ประสิทธิ์ เดชครอง (2539 : 44) แบบฝึกมีประสิทธิภาพเท่ากับ 80.73 / 85.72 ; สรวาดิ เพ็งศรีโคตร (2539 : 60) แบบฝึกมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์มาตรฐานของเมกูยกาน (Meguigans) เท่ากับ 1.02 ; เนาวรัตน์ ชื่นมณี (2540 : 74) แบบฝึกมีประสิทธิภาพเท่ากับ 85.96 / 81.00 ; และ มะลิ อาจวิชัย (2540 : 54) แบบฝึกมีประสิทธิภาพเท่ากับ 84.02 / 80.62

2. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้นำกิจกรรมเกมที่สอดคล้องกับ เนื้อหาในบทเรียนมาจัดไว้ในกิจกรรมการเรียนการสอน ทำให้บรรยากาศในการเรียนไม่น่าเบื่อ นักเรียนเรียนด้วยความเต็มใจ สนุกสนานเพลิดเพลิน กระตือรือร้นที่จะเรียน ซึ่ง สิริพร ทิพย์คง (2532 : คำนำ) ให้ความเห็นว่าการนำกิจกรรมการเล่น การสร้างเกมที่สอดคล้องกับเนื้อหา ในบทเรียน เพื่อที่นักเรียนจะได้เล่น และเรียนรู้ไปด้วยในขณะเดียวกัน วิธีการเช่นนี้จะช่วยสร้าง เจตคติที่ดีในการเรียนอีกทางหนึ่งด้วย กิดานันท์ มะลิทอง (2540 : 124) ได้กล่าวถึงข้อดีของ การนำเกมมาใช้ในการเรียนการสอนว่า เกม มีโครงสร้างที่ดึงดูดความสนใจในกิจกรรมการเรียน ได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้เนื่องจากเกมมีความสนุกอยู่ในตัว เกมเป็นการเล่นที่แตกต่างจากการเรียน ปกติ สร้างบรรยากาศ ให้ความรู้สึกผ่อนคลายและน่าพึงพอใจแก่ผู้เรียนและเกมสามารถ ดึงความสนใจในงานที่ต้องฝึกหัดซ้ำ ๆ กันได้ดีกว่าการเรียนธรรมดา ซึ่ง เกษรา ภัทรเดชไพศาล (2537 : 74) ได้พบว่าการนำกิจกรรมต่าง ๆ มาเป็นสื่อในการสอนช่วยทำให้นักเรียนได้ประโยชน์ จากการทำกิจกรรมเป็นการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัวว่าเป็นการบังคับเรียนซึ่งสอดคล้องกับ แกรมส์และคนอื่น ๆ (Grambs and others. 970 : 244) ให้ความเห็นว่า เกมเป็นนวัตกรรม การศึกษาที่ช่วยในการจูงใจนักเรียน ช่วยให้การสอนบรรลุเป้าหมายได้ เพราะเกมเป็นกิจกรรม

ที่ทำให้ให้นักเรียนเกิดการแข่งขันอย่างมีกฎเกณฑ์ โดยมีวัตถุประสงค์เฉพาะและเป็นกิจกรรมเพื่อความสนุกสนานทำให้นักเรียนเรียนรู้ได้ดีสามารถจดจำได้เป็นเวลายาวนาน ช่วยฝึกการทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม (อิทธิพงษ์ ดุสิตพันธ์. 2538 : 79 ; อ้างอิง มาจาก Grambs and others. 970 : 244)

จิตรา ลีสัมบูรณ์วงศ์ (2535 : 53) มีความคิดเห็นว่าการมีกฎกติกาและการตัดสินผลแพ้ชนะ ทำให้เกิดการแข่งขันขึ้นมาในระหว่างผู้เล่น มีลักษณะเป็นการเรียนรู้แบบเรียนปนเล่น นักเรียนสนใจและตั้งใจเรียนด้วยความสมัครใจโดยครูไม่ต้องบังคับ นักเรียนมีความรู้สึกสบายใจไม่ต้องเคร่งเครียด ดังนั้นการเรียนรู้จึงเกิดขึ้นได้ง่าย และสอดคล้องกับ ดิคเคอร์สัน (Dickerson. 1975 : 6456 - A) ที่ได้ทดลองเปรียบเทียบการจำคำศัพท์ของนักเรียนระดับ 1 โดยใช้เกมการเคลื่อนไหว (Active Game) เกมเฉื่อย (Passive Game) และการสอนปกติ พบว่ากลุ่มที่สอนโดยใช้เกมการเคลื่อนไหวและเกมเฉื่อยมีผลสัมฤทธิ์ ในการจำคำศัพท์สูงกว่ากลุ่มที่สอนตามปกติ

3. ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้ใช้แบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำเป็นวิธีการหลักในการฝึกความสามารถในการเขียน ด้วยเหตุผลดังต่อไปนี้

3.1 การเขียนสะกดคำเป็นวิชาที่กษะ จำเป็นต้องอาศัยการฝึกซ้ำ ๆ อยู่ตลอดเวลา ขณะเดียวกันจะต้องระวังว่า การฝึกซ้ำนั้นจะต้องอาศัยวิธีการและกิจกรรมที่แตกต่างกันเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่ายต่อการฝึกที่ต้องเขียนคำนั้นซ้ำกันหลายครั้ง (มาสวิล รักษ์บ้านเกิด. 2526 : 80) การที่นักเรียนสามารถเขียนได้ดีนั้นก็จะต้องได้รับการฝึกฝนบ่อย ๆ และต่อเนื่อง ธอร์นไดค์ (Thorndike) กล่าวไว้ว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นได้ดีต่อเมื่อได้ฝึกฝนหรือกระทำซ้ำ (สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย์. 2526 : 65 - 73)

3.2 แบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ มีกิจกรรมหลายรูปแบบ เช่น การโยงคำกับความหมาย การเติมตัวอักษรที่หายไป การเขียนคำตามคำอ่าน การเติมคำลงในช่องว่าง แก้วคำที่เขียนผิดให้ถูก และเรียงตัวอักษรให้เป็นคำที่ถูกต้อง

3.3 มีประโยคคำสั่งและตัวอย่าง ง่ายแก่การเข้าใจ

3.4 การทำแบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำแต่ละชุด ใช้เวลาประมาณ 20 - 30 นาที เหมาะสมกับช่วงความสนใจของเด็กในวัยนี้ และเปิดโอกาสให้ฝึกเป็นรายบุคคล นักเรียนได้ลงมือกระทำด้วยตนเอง นอกจากนี้ ยังมีภาพที่ช่วยดึงดูดเร้าความสนใจทำให้นักเรียนมีความสนใจในการทำแบบฝึกเพิ่มมากขึ้น นักเรียนสามารถระบายสีหรือแต่งแต้มสีสันของภาพ อันเป็นการส่งเสริมความสามารถและความคิดสร้างสรรค์ทางด้านศิลปะ ให้แก่นักเรียนได้อีกแนวทางหนึ่ง (อิทธิพงษ์ ดุสิตพันธ์. 2538 : 80)

นอกจากนี้ นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ มีความสามารถในการเขียนสะกดคำสูงขึ้นและสามารถทำแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำได้ผ่านเกณฑ์ 60% ตามที่กระทรวงศึกษาธิการกำหนด ทั้งนี้อาจสืบเนื่องมาจากเหตุผลดังที่กล่าวมาแล้ว คือ ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ที่สร้างขึ้นมีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่เร้าความสนใจให้กับนักเรียนและผู้วิจัยได้นำแบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะอย่างซ้ำ ๆ ด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย โดยมีความมุ่งหมายให้นักเรียนสามารถเขียนคำ บอกความหมายของคำ และสามารถนำคำไปใช้ในประโยคได้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ยุพดี พูลเวชประชาสุข (2525 : 57) ได้ทดลองเปรียบเทียบผลของการเขียนสะกดคำ และทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำกับการเขียนตามคำบอก พบว่า นักเรียนที่เรียนโดยใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำ มีผลการเขียนสะกดคำสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยการเขียนตามคำบอกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และวิเชียร สุคันธี (2537 : 90) ศึกษาประสิทธิภาพชุดการสอนเขียนย่อความชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ผลจากการศึกษา พบว่า ชุดการสอนเขียนย่อความชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีประสิทธิภาพโดยเฉลี่ย 80.91 / 81.26

ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้นชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จึงมีประสิทธิภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

ข้อสังเกตที่ได้จากการวิจัย

1. การนำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ไปใช้สอนนักเรียนที่มีข้อบกพร่องในด้านการเขียนสะกดคำนั้น นักเรียนมีความกระตือรือร้นสนใจที่จะเรียน เนื่องจากนักเรียนยังไม่เคยเรียนด้วยชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำมาก่อน จึงมีความสนใจในกิจกรรม และตั้งใจในการทำแบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยนำมาสอน

2. นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่มีข้อบกพร่องด้านการเขียนสะกดคำแล้ว ยังมีข้อบกพร่องในด้านการอ่านอีกด้วย จึงทำให้นักเรียนทำแบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำเข้าไปบ้างในกิจกรรมที่ให้เติมคำลงในช่องว่าง เพราะต้องใช้ความสามารถในการอ่าน บางครั้งผู้วิจัยต้องช่วยอ่านให้ฟังซึ่งในการสอนช่วงแรก ๆ ผู้วิจัยต้องชี้แจงการทำแบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำแต่ละกิจกรรมให้นักเรียนเข้าใจ

ข้อเสนอแนะ

จากผลการวิจัย ผู้วิจัยขอเสนอแนวคิดซึ่งเป็นประโยชน์ในด้านการเรียนการสอนและในการวิจัยครั้งต่อไปดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 ในการสร้างชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ครูควรทราบปัญหาที่ต้องการแก้ไขก่อนสร้างชุดฝึกซ่อมเสริม เพื่อจะได้แก้ไขข้อบกพร่องได้ตามสภาพจริง

1.2 ครูผู้สอนภาษาไทยทุกระดับชั้น ควรปรึกษาปัญหาและร่วมมือกันแก้ไขปัญหาในการอ่านและเขียนสะกดคำเพื่อจะได้แก้ได้ตรงจุดบกพร่องจริง

1.3 ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำนี้ ครูสามารถนำไปใช้สอนนักเรียนโดยทั่วไปในการฝึกทักษะการเขียน นักเรียนจะสามารถเขียนสะกดคำได้มากยิ่งขึ้น

1.4 แบบฝึกซ่อมเสริมที่นำมาฝึกควรใช้เวลาประมาณ 20 - 30 นาทีและฝึกเขียนสะกดคำครั้งละ 5 - 7 คำ

1.5 นำกิจกรรมมาฝึกหลาย ๆ กิจกรรมเพื่อสร้างความสนใจให้นักเรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียน

1.6 ครูควรให้นักเรียนทราบผลการเรียนของตนอยู่เสมอ

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัย

2.1 ควรหาประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำในบทเรียนอื่นและระดับชั้นอื่น ๆ

2.2 ควรสร้างชุดฝึกในเรื่องอื่น ๆ เช่น คำพ้อง สำนวน สุภาษิต คำพังเพย หรือการใช้คำตามหน้าที่ในประโยค

2.3 ควรสร้างชุดฝึกซ่อมเสริมประกอบการสอนวิธีอื่น ๆ เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องและพัฒนาให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนเพิ่มมากขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรรมนิการ์ พวงเกษม. ปัญหาและกลวิธีการสอนภาษาไทยในโรงเรียนประถม. กรุงเทพฯ :
 ไทยวัฒนาพานิช, 2533.
- _____. "เรียนรู้เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกหัดภาษาไทยในระดับประถมศึกษา" ใน สัมมนา
 ประถมศึกษาสัมพันธ์ ครั้งที่ 15. หน้า 7 - 14 ; สิงหาคม, 2540.
- กิดานันท์ มลิทอง. เทคโนโลยีการศึกษาและนวัตกรรม. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชวนพิมพ์, 2540.
- กำชัย ทองหล่อ. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 8. กรุงเทพฯ : บำรุงสาส์น, 2533.
- เกษรา ภัทรเดชไพศาล. กิจกรรมเสริมทักษะการอ่านและการเขียนคำควบกล้ำชั้นประถมศึกษา
 ปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2538. อัดสำเนา.
- คณิงนิตย์ สารสุวรรณ. เปรียบเทียบความสามารถในการระลึกได้ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่
 3 จากแบบฝึกสะกดคำยากที่มีตัวขึ้นนำต่างกัน. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
 มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540. อัดสำเนา.
- จันทิมา พรหมโชติกุล. การเขียนข้อสอบวิชาภาษาไทย. กรุงเทพฯ : อักษรเจริญทัศน์, 2529.
- _____. วิธีวัดและประเมินผลภาษาไทยระดับประถมศึกษา เอกสารการสอนชุดวิชาการสอน
 กลุ่มทักษะ 1 ภาษาไทย หน่วยที่ 9 - 15. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : อรุณการพิมพ์,
 2529. ๑๑๕.๑๑๐๖๖ จ.ลพบุรี ๒๕๒๙
- จ่านงค์ ไปธาเกียง. ศึกษาการใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากเพื่อการสอนซ่อมเสริมสำหรับ
 นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ใช้ภาษาอื่นมากกว่าภาษาไทย. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม.
 เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2538. อัดสำเนา.
- จิตรา ลีสมนุรณวงศ์. การทดลองสอนการเขียนสะกดคำโดยใช้เกมสำหรับนักเรียนชั้นประถม
 ศึกษปีที่ 6. งานวิจัยในชั้นเรียน พระนครศรีอยุธยา : โรงเรียนวัดสะตือ สำนักงาน
 การประถมศึกษาอำเภอท่าเรือ สำนักงานการศึกษาจังหวัดพระนครศรีอยุธยา,
 2535. อัดสำเนา.
- จุฬารัตน์ วงศ์ศรีนาค. ศึกษาผลสัมฤทธิ์การเขียนสะกดคำยากและการใช้แบบฝึกเสริมทักษะ
 ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม นครปฐม : มหาวิทยาลัย
 ศิลปากร, 2537. อัดสำเนา.
- ฉลองชัย สุวัฒน์นุรณ. การเลือกและการใช้สื่อการสอน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยี
 การศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์. 2528.
- ชม ภูมิภาค. เทคโนโลยีทางการสอนและการศึกษา. กรุงเทพฯ : ประสานมิตร, ม.ป.ป.

- ชัยยงค์ พรหมวงศ์. "ชุดการสอนระดับประถมศึกษา," ใน เอกสารการสอนชุดวิชา 21322 สื่อการสอนระดับประถมศึกษา (Instruction Media for Elementary Education) เล่ม 2 หน่วยที่ 8 - 15. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : ภาพพิมพ์, 2531.
- ชาญชัย อินทรสุวานนท์. ศูนย์การเรียนรู้และชุดการสอน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. 391.3091 7
- ไชยยศ เรืองสุวรรณ. หลักการทฤษฎีเทคโนโลยีและนวัตกรรมการศึกษา. กรุงเทพฯ : ประสานการพิมพ์, 2521. 496.01
- ทฤษฎี อีระวัฒนาพันธุ์. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาไทยเรื่อง "ตัวสะกดมาตราแม่กด" ด้วยการใช้แบบฝึกเสริมทักษะกับวิธีสอนแบบปกติสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. นครปฐม : มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2536. จัดสำเนา.
- นพดล จันทร์เพ็ญ. การใช้ภาษาไทย. กรุงเทพฯ : ต้นอ่อน, 2531.
- นิยมชาติ รสโสภา. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนซ่อมเสริมวิชาคณิตศาสตร์เรื่องโจทย์ปัญหาของนักเรียนกลุ่มอ่อน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยให้เรียนจากเพื่อนนักเรียนกลุ่มเก่งกับเรียนจากครูที่สอนซ่อมเสริมปกติ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. พิษณุโลก : มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2537. จัดสำเนา.
- เนาวรัตน์ ชื่นมณี. การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทยการสะกดคำยาก เรื่องเปิดท้าย สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2540. จัดสำเนา.
- บันลือ พดกษะวัน. พัฒนาทักษะการเขียนเชิงสร้างสรรค์. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2535.
- บุญเกื้อ ควรหาเวช. นวัตกรรมการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2530. 391.3091 7
- บุญเชิด ภิญโญนนท์พงษ์. การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ. กรุงเทพฯ : งานตำราและคำสอน กองบริการวิชาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526.
- ประทัย พิริยะสุวรรณ. ผลการใช้ชุดการสอน 2 แบบ สอนวิชาภาษาไทยแก่นักเรียนชาวเขาเผ่าอีโก้ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 จังหวัดเชียงราย. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540. จัดสำเนา.

- ประเทิน มหาพันธ์. หลักการสอนภาษาในชั้นประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : องค์การค้ำของคุรุสภา, 2519.
- ประเทือง คล้ายสุบรรณ. อ่านเขียนคำไทย. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2537.
- ประภาศรี สีนอำไพ. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : วัฒนาพานิช, 2524.
- ประสงค์ ราชณสุข. รายงานการวิจัย การศึกษามูลค่าการทดลองใช้แบบฝึกเสริมทักษะการพูด ภาษาไทยแก่นักเรียนชาวเขา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์เพ็ญเจริญ, 2532.
- ประสิทธิ์ เดชครอง. การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องตัวสะกดแม่กน สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 2539. อัดสำเนา.
- ประหยัด จิระวรพงศ์. หลักการทฤษฎีเทคโนโลยีทางการศึกษา. พิษณุโลก : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิษณุโลก, 2527.
- มะอบ โปชะกฤษณะ. "ภาษาไทยเป็นของคนไทยทุกคน," ใน ภาษาไทยเอกลักษณ์ไทย ร่วมฉลอง 700 ปีราชลือไทย. หน้า 24 - 28. กรุงเทพฯ : พีระพัฒนา, 2526.
- พรทิพย์ ยางสุด. บทเรียนแบบโปรแกรมเรื่อง "ตัวสะกดภาษาไทย" สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนเมืองใหม่ (ชลอราษฎร์รังสฤษดิ์) จังหวัดลพบุรี. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2536. อัดสำเนา.
- พริ้งพงษ์ ไชยชาวงษ์. การพัฒนาชุดสื่อประสมเพื่อฝึกทักษะฟัง - พูดภาษาอังกฤษสำหรับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. เชียงใหม่ : มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2535. อัดสำเนา.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : สำนักทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540.
- พันทิพา อุทัยสุข. เอกสารการสอนชุดวิชาการเรียนการสอน หน่วยที่ 8 - 15. พิมพ์ครั้งที่ 7. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2537.
- พันธณี วิหคโต. "การจัดการเรียนการสอนภาษาไทย ปัญหาและแนวทางแก้ไข," ใน หนังสือชุดความรู้ภาษาไทย. หน้า 6-10. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว, 2538.
- พูนศรี อิมประไพ. การศึกษาข้อบกพร่องในการอ่านออกเสียงภาษาไทยและการสร้างแบบฝึกชุดเสริมสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ในเขตกรุงเทพฯ. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. อัดสำเนา.

ไพโรจน์ เมาใจ. "แนวโน้มของเทคโนโลยีการศึกษาในอนาคต," ใน เทคโนโลยีการศึกษา.

3 (3) : 11 - 13 ; 2539.

มยุรี เหมือนพันธ์. การสร้างแบบฝึกเสริมทักษะวิชาภาษาไทยเรื่องตัวสะกดมาตราแม่กดสำหรับ
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น,
2535. อัดสำเนา.

มะลิ อาจวิชัย. การพัฒนาแบบฝึกทักษะภาษาไทยเรื่องการเขียนสะกดคำไม่ตรงตามมาตรา
ตัวสะกด แม่กน แม่กด และแม่กบ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2540. อัดสำเนา.

มาศวิมล รักบ้านเกิด. การทดลองสอนโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำยากในวิชาภาษาไทย
กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2526. อัดสำเนา.

มีงขวัญ กิตติวรรณกร. "มูมภาษาไทย," ใน การศึกษา กทม. 20 (5) : 35 ; 2540.

ยุพดี พูลเวชประชาสุข. การเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำ และทัศนคติต่อการเขียนสะกดคำ
ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการใช้แบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำกับ
การเขียนตามคำบอก. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2525. อัดสำเนา.

ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525. กรุงเทพฯ :
อักษรเจริญทัศน์, 2526.

รุ่งทิวา จักรกร. วิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, ม.ป.ป.

ล้วน สายยศ และ อังคนา สายยศ. เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้. กรุงเทพฯ : ชมรมเด็ก,
2539.

_____. หลักการวิจัยทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ศึกษาพร, 2528.

ละออ การุณยะวนิช และคนอื่น ๆ. วิธีสอนทั่วไป. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งเรืองธรรม, 2517.

ลัดดา ศุขปริดี. เทคโนโลยีการเรียนการสอน. ชลบุรี : ภาควิชาเทคโนโลยีทางการศึกษา
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางแสน, 2523.

วรรณ แก้วแพรง. คู่มือการสอนเขียนชั้นประถมศึกษา. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2526.

วรรณิ์ โสมประยูร. การสอนภาษาไทยระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2 กรุงเทพฯ :
ไทยวัฒนาพานิช, 2539.

วิจัยทางการศึกษา, กอง กรมวิชาการ. รายงานการวิจัยเรื่องการสังเคราะห์งานวิจัยเกี่ยวกับการเรียนการสอนกลุ่มทักษะ (ภาษาไทย) ระดับประถมศึกษา. ม.ป.ท., 2538.
(เอกสารรายงานวิจัยทางการศึกษาอันดับที่ 186 / 2538).

วิจัย เพ็ชรเรือง. การเปรียบเทียบความสามารถในการอ่านภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พุทธศาสนิกชน ระหว่างกลุ่มที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมกับกลุ่มที่ได้รับการสอน โดยใช้แบบฝึกซ่อมเสริมทั่วไปของโรงเรียนสุนทรวัฒนา สำนักงาน การประถมศึกษา อำเภอเมือง จังหวัดชัยภูมิ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ ฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2531. อัดสำเนา.

วิจัย วงษ์ใหญ่. พัฒนาสื่อการเรียนการสอนมิติใหม่. กรุงเทพฯ ฯ : สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์, 2525.

วิชาการ, กรม กระทรวงศึกษาธิการ. คู่มือสำหรับใช้ควบคู่กับหนังสือเรียนภาษาไทย ชุดพื้นฐาน ภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 เล่ม 1. กรุงเทพฯ ฯ : ครูสภาลาดพร้าว, 2535.

_____ . คู่มือหลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533) . พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2535.

_____ . หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ.2533). กรุงเทพฯ ฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2534.

วิชาการ, กอง สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ. การวัดและประเมินผลในชั้นเรียน กลุ่มทักษะภาษาไทย. กรุงเทพฯ ฯ : ครูสภาลาดพร้าว, 2536 (เอกสารกองวิชาการ ลำดับที่ 22 / 2535).

วิเชียร ประยูรชาติ. "ชุดการสอน," ก้าวไกล. 5 (5) : 78 - 79 ; กันยายน 2537.

วิเชียร สุคันธี. การศึกษาประสิทธิภาพของการสอนเขียนย่อความชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม กรุงเทพฯ ฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2537. อัดสำเนา.

* ศรียา นิยมธรรม. "การสอนซ่อมเสริม," ใน สารานุกรมศึกษาศาสตร์. ฉบับที่ 7. หน้า 47 - 49
กรุงเทพฯ ฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530.

ศรียา - ประภัสร นิยมธรรม. การสอนซ่อมเสริม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ ฯ : โอเดียนสโตร์, 2525.

ศักดิ์ดา ปันเหน่งเพ็ชร. ภาษากับการสื่อสาร. นครปฐม : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2529.

สมถวิล วิเศษสมบัติ. วิธีสอนภาษาไทยมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ ฯ : อักษรบัณฑิต, 2528.

- สมศักดิ์ คงแก้ว. การเปรียบเทียบผลการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกการเขียนสะกดคำกับการสอนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกตามข้อเสนอแนะของกรมวิชาการ. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. จัดสำเนา.
- สมศักดิ์ สินธุเวชญ์. การประเมินผลกลุ่มทักษะภาษาไทยระดับประถมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ฝ่ายส่งเสริมมาตรฐานการศึกษา สำนักทดสอบทางการศึกษา กรมวิชาการ, (เอกสารการประเมินผลการเรียน).
- สมบุรณ์ ทินกร. การศึกษารเปรียบเทียบความสามารถและความซื่อสัตย์ในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ที่ได้รับการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2535. จัดสำเนา.
- สมหญิง กลั่นศิริ. เทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : ภาควิชาหลักสูตรและวิธีสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2523.
- สมาธิ วิเศษชุมพล. การสร้างชุดการสอนที่มีประสิทธิภาพวิชาภาษาไทยเรื่องการพูด ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2. วิทยานิพนธ์ กศ.ม. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2540. จัดสำเนา.
- สมานมิตร แสงไรสง. การออกแบบและพัฒนาชุดการสอนทักษะการเขียนภาพและระบายสี ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. จัดสำเนา.
- สรวาดิ เพ็งศรีโคตร. การสร้างแบบฝึกหัดการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1. ปรินญาณิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2539. จัดสำเนา.
- สิริพร ทิพย์คง, ปรีชา เนาว์เย็นผล และสมวงษ์ แปลงประสพโชค. เล่นและเรียนคณิตศาสตร์ ม.ป.ท., 2532.
- สุจวิต เพียรชอบ และ สายใจ อินทร์พรรย์. วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536.
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. หลักภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 11. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2536.

- สุนีย์ เหมะประสิทธิ์. การพัฒนาชุดการเรียนการสอนเพื่อแก้ไขข้อบกพร่องในการแก้โจทย์ปัญหาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปรินญานิพนธ์ กศ.ด. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. จัดสำเนา.
- สุภาพ ดวงเพชร. การเปรียบเทียบความสามารถและความคงทนในการเขียนสะกดคำภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนโดยการใช้แบบฝึกทักษะการเขียนสะกดคำกับการใช้แบบฝึกหัดตามคู่มือครู. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2533. จัดสำเนา.
- สุมาลี วัลย์ศิริกุล. การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำและวิธีสัมพันธ์ทักษะ. วิทยานิพนธ์ ค.ม. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2536. จัดสำเนา.
- เสาวณีย์ สิกขามนต์. เทคโนโลยีทางการศึกษา. กรุงเทพฯ : สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ, 2528.
- เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย. การพัฒนาการสอนภาษาไทยแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา เล่ม 3. กรุงเทพฯ : บริษัทประยูรวงศ์พรินติ้ง, 2536.
- อมรรัตน์ คงสมบูรณ์. การเปรียบเทียบความสามารถและความสนใจในการเขียนสะกดคำจากภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่สอนโดยใช้เกมและแบบฝึก. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. จัดสำเนา.
- อรรถ เทียบปัด. การเปรียบเทียบความสามารถเชิงวิจารณ์วิชาภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 ที่สอนโดยใช้ชุดการสอนกับการสอนตามแผนการสอนของหน่วยศึกษานิเทศก์ กรมสามัญศึกษา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2530. จัดสำเนา.
- อรัญ นุตรดิษฐ. การสร้างแบบฝึกการเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2540. จัดสำเนา.
- อัศรา บุญทิพย์. การเขียน. กรุงเทพฯ : ภาควิชาภาษาไทยและภาษาตะวันออก คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ บางเขน, 2535.
- อัจฉรา ชิวพันธ์. "ปัญหาและข้อบกพร่องในการเขียนยุคโลกาภิวัตน์," สารสถาบันภาษาไทย. 2 (3) : 74 - 79; กรกฎาคม - กันยายน 2538.

- อัจฉรา ชีวพันธ์. ศาสตร์ของการสอนภาษาไทย. เอกสารคำสอนวิชา 413 318 พฤติกรรม
การสอนระดับประถมศึกษา 2 กรุงเทพฯ : โครงการพัฒนาการเรียนการสอนร่วมกับ
โครงการตำราและเอกสารทางวิชาการ คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,
2531.
- อัญชัญ อินคำ. การศึกษาประสิทธิภาพของแบบฝึกซ่อมเสริมนักเรียนชาวเขาเผ่าแม้วชั้นประถม
ศึกษาปีที่ 2 ที่มีปัญหาด้านการออกเสียงตัวสะกดไม่ชัดเจน. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.
กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2536. จัดสำเนา.
- อิทธิพงษ์ ดุสิตพันธ์. การสร้างชุดการสอนเพื่อพัฒนาความสามารถในการแก้โจทย์ปัญหา
คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ :
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538. จัดสำเนา.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. หลักภาษาไทย : อักษรวิธี, วลีวิภาค, วากยสัมพันธ์, ฉันทลักษณ์
กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช, 2539.
- เอมอร ชิตตะโสภณ. การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์รุ่งวัฒนา, 2529.
- Armstrong, Martha Jane. "The Development and Evaluation of a Multi - Media Self
- Instructional Package in Beginning French at Tarrant County Junior
College," Dissertation Abstracts International. 30(10) : 5669 - A, April, 1972.
- Dickerson. Dolores Pawley. "A comparison of The use of the Active Games
Learning Medium With Passive Games and Traditional Activities as a
Means of Reinforcing Recognition of Selected Sight Vocabulary Words
With Mid - Year First - Grade Children with Limited sight Vocabularies."
Dissertation Abstracts International. 10 : 6465 - A, April, 1976.
- Home, D. Sue. "The Effects of a Remedial Reading Program on Vocabulary and
Reading Comprehension Achievement of Culturally Disadvantaged
Children," Dissertation Abstracts International. 38(6) : 3249 - A, June, 1977.

- Mcpeake, J.G. "The Effects of Original Systematic Study Worksheets, Reading Level and Sex on the Spelling Achievement of Sixth Grade Students," Dissertation Abstracts International. 39 : 7199 - A ; June, 1979.
- Rivers, Wilga M. Teaching Foreign - Language skills. London :The University of Chicago Press, 1970.
- Rubin, Dorothy. Teaching Elementary Language Arts. 4 th ed. New Jersey : Prentice - Hall, 1990.
- Schwartz, Sybil. "A Development Study of Children's Ability to Acquire Knowledge of Spelling Patterns," Dissertation Abstracts International. 12 : 8020 - A ; 1967.
- Tompkins, Gail E. Teaching Writing Balancing Process and Product. 2 nd ed. New York : Macmillan College publishing - Company, 1994.
392.623021
- Wells, Timothy Monroe. "An Investigation Designed to Test the Feasibility of Using Visual Literacy Techniques and the Language Experience Approach to Reading to Develop The Reading Abilities Remedial Fourth Grade Reader," Dissertation Abstracts International. 36(4) : 1293 A, April, 1975.
- Wittich, Walter A. and Charles F. Schuller, Instructional Technology : Its Nature and use. Harper and Row, 1973.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก.

- ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าความยากมาตรฐาน (D) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ
- ค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าความยากมาตรฐาน (D) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ
- ประสิทธิภาพของชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ

ตาราง 5 แสดงค่าความยากง่าย (p) ค่าอำนาจจำแนก (r) ค่าความยากมาตรฐาน (D) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ

ข้อที่	p	r	D	ข้อที่	p	r	D
1	.67	.54	11.3	26	.55	.69	12.5
2	.75	.53	10.4	27	.64	.47	11.5
3	.66	.65	11.3	28	.54	.48	12.5
4	.70	.59	10.8	29	.58	.42	12.2
5	.53	.72	12.7	30	.62	.61	11.8
6	.68	.62	11.1	31	.48	.52	13.2
7	.43	.59	13.7	32	.71	.68	10.8
8	.64	.76	11.6	33	.46	.34	13.4
9	.56	.46	12.4	34	.74	.41	10.4
10	.58	.42	12.2	35	.55	.49	12.5
11	.52	.52	12.8	36	.25	.28	15.6
12	.65	.66	11.5	37	.48	.30	13.2
13	.28	.22	15.4	38	.36	.31	14.4
14	.50	.61	13.0	39	.38	.36	14.2
15	.64	.47	11.5	40	.50	.40	13.0
16	.56	.51	12.4	41	.44	.38	13.6
17	.54	.48	12.5	42	.54	.31	12.6
18	.70	.48	10.9	43	.61	.28	11.9
19	.74	.64	10.4	44	.35	.29	14.6
20	.59	.56	12.1	45	.42	.34	13.8
21	.54	.48	12.5	46	.52	.44	12.8
22	.52	.52	12.8	47	.60	.46	12.0
23	.48	.44	13.2	48	.43	.27	13.7
24	.56	.38	12.4	49	.33	.32	14.8
25	.72	.57	10.7	50	.54	.48	12.5

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ
โดยใช้สูตร K.R. 20 ของ Kuder Richardson

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\} \\
 &= \frac{50}{49} \left\{ 1 - \frac{12.07}{118.33} \right\} \\
 &= \frac{50}{49} \left\{ 1 - \frac{118.33 - 1.07}{118.33} \right\} \\
 &= 1.02 \times 0.90 \\
 &= 0.92
 \end{aligned}$$

ตาราง 6 แสดงค่าความยากง่าย (p) จำนวนจำแนก (r) ค่าความยากมาตรฐาน (D) และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 1 - 5

บทเรียนที่ 1				บทเรียนที่ 2			
ข้อที่	p	r	D	ข้อที่	p	r	D
1	.46	.41	13.4	1	.57	.67	12.3
2	.43	.27	13.7	2	.58	.49	12.2
3	.38	.61	14.2	3	.54	.48	12.5
4	.52	.52	12.8	4	.42	.34	13.8
5	.56	.51	12.4	5	.35	.66	14.5
6	.48	.52	13.2	6	.62	.61	11.8
7	.26	.54	15.5	7	.42	.49	13.8
8	.34	.35	14.6	8	.43	.59	13.7
9	.60	.53	12.0	9	.50	.26	13.0
10	.32	.41	14.9	10	.52	.30	12.8

บทเรียนที่ 3				บทเรียนที่ 4			
ข้อที่	P	r	D	ข้อที่	P	r	D
1	.56	.46	12.4	1	.46	.55	13.4
2	.52	.58	12.8	2	.56	.76	12.4
3	.50	.48	13.0	3	.40	.53	14.0
4	.50	.48	13.0	4	.48	.44	13.2
5	.40	.46	14.0	5	.46	.55	13.4
6	.54	.55	12.6	6	.52	.58	12.8
7	.46	.48	13.5	7	.53	.72	12.7
8	.38	.37	14.2	8	.27	.32	15.4
9	.38	.36	14.2	9	.52	.44	12.8
10	.62	.42	11.8	10	.31	.37	15.0

ตาราง 6 (ต่อ)

บทเรียนที่ 5							
ข้อที่	p	r	D	ข้อที่	p	r	D
1	.56	.38	12.4	6	.50	.75	13.0
2	.53	.65	12.7	7	.47	.72	13.3
3	.57	.59	12.3	8	.38	.42	14.2
4	.42	.49	13.8	9	.50	.34	13.0
5	.73	.66	10.5	10	.28	.44	15.3

การหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 1 - 5 โดยใช้สูตร K.R. 20 ของ Kuder Richardson

หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 1

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\} \\
 &= \frac{10}{9} \left\{ 1 - \frac{2.38}{5.26} \right\} \\
 &= 1.11 \times \frac{3.24}{5.62} \\
 &= 1.11 \times .58 \\
 &= 0.64
 \end{aligned}$$

หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 2

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\} \\
 &= \frac{10}{9} \left\{ 1 - \frac{2.37}{5.79} \right\} \\
 &= 1.11 \times \frac{3.42}{5.79} \\
 &= 1.11 \times .59 \\
 &= 0.65
 \end{aligned}$$

หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 3

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\} \\
 &= \frac{10}{9} \left\{ 1 - \frac{2.31}{5.48} \right\} \\
 &= 1.11 \times \frac{3.17}{5.48} \\
 &= 1.11 \times .58 \\
 &= 0.64
 \end{aligned}$$

หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 4

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\} \\
 &= \frac{10}{9} \left\{ 1 - \frac{2.34}{5.81} \right\} \\
 &= 1.11 \times \frac{3.47}{5.81} \\
 &= 1.11 \times .60 \\
 &= 0.67
 \end{aligned}$$

หาความเชื่อมั่นของแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 5

$$\begin{aligned}
 r_{tt} &= \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\} \\
 &= \frac{10}{9} \left\{ 1 - \frac{2.39}{6.21} \right\} \\
 &= 1.11 \times \frac{3.82}{6.21} \\
 &= 1.11 \times .62 \\
 &= 0.69
 \end{aligned}$$

ตาราง 7 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ

แบบฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ ชุดที่ 1 - 13													
คนที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม
	35	35	30	30	35	35	30	30	30	30	25	25	30
1	27	30	16	30	31	31	25	13	18	24	24	14	27
2	29	28	28	30	30	32	26	30	28	30	25	24	26
3	35	34	29	29	34	33	30	27	29	29	25	25	29
4	31	34	29	27	34	34	29	30	25	30	25	22	30
5	24	31	26	24	34	29	20	28	22	30	25	20	30
6	14	12	14	25	22	29	30	13	11	16	252	24	28
7	21	26	14	29	28	34	22	17	23	23	3	21	28
8	19	23	24	24	32	27	19	26	46	27	20	16	21
9	33	34	28	30	35	35	30	30	30	29	24	24	29
10	32	33	30	27	33	35	30	28	28	30	22	25	30
11	35	35	28	29	32	34	30	21	29	29	25	25	29
12	34	32	30	30	35	31	30	29	25	30	25	25	30
13	31	32	29	30	35	35	30	15	30	29	25	25	30
14	35	34	29	30	34	35	30	28	30	29	24	24	27
15	35	33	29	30	34	34	30	29	28	29	25	24	29
16	33	34	27	29	35	35	29	28	26	27	24	24	30
17	35	34	29	30	35	35	30	29	30	30	25	24	30
18	33	31	26	29	35	35	29	17	26	30	25	24	30
19	34	33	28	30	34	33	29	30	29	29	24	23	29
20	34	29	25	21	24	26	23	18	24	30	25	11	22
21	34	34	29	30	35	35	29	30	28	30	23	25	30
22	35	34	30	30	34	33	30	29	29	30	25	25	30
23	34	31	28	28	35	32	28	24	30	29	23	25	29

ตาราง 7 (ต่อ)

แบบฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ ชุดที่ 1 - 13													
คนที่	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13
	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม	เต็ม
	35	35	30	30	35	35	30	30	30	30	25	25	30
24	27	26	13	20	32	20	21	18	13	23	18	14	25
25	31	28	27	25	29	33	29	20	26	28	24	20	30
26	35	35	29	29	35	35	30	30	25	30	25	23	29
27	22	27	15	25	27	30	23	13	9	22	22	6	26
28	35	34	30	30	35	35	30	30	30	30	24	24	29
29	31	29	26	27	27	26	24	23	27	26	25	17	24
30	33	33	24	29	30	33	27	30	22	29	24	21	30
	บทที่ 1			บทที่ 2			บทที่ 3		บทที่ 4		บทที่ 5		
ΣX	2577			2765			1555		1613		2208		
\bar{X}	85.90			92.17			51.83		53.77		73.60		
E_1	85.90			92.17			86.39		89.62		92.00		

ตาราง 8 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำทั้ง 5 ชุดย่อย

นักเรียนคนที่	ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ				
	บทเรียนที่ 1	บทเรียนที่ 2	บทเรียนที่ 3	บทเรียนที่ 4	บทเรียนที่ 5
	คะแนนเต็ม (100)	คะแนนเต็ม (100)	คะแนนเต็ม (60)	คะแนนเต็ม (60)	คะแนนเต็ม (80)
1	73	92	38	42	65
2	85	92	56	58	75
3	98	96	57	58	79
4	94	95	59	55	77
5	81	87	48	52	75
6	40	76	43	27	77
7	61	91	39	46	72
8	66	83	45	73	57
9	95	100	60	59	77
10	95	95	58	58	77
11	72	95	51	58	79
12	96	96	59	55	80
13	92	100	45	59	80
14	98	99	58	59	75
15	97	98	59	57	78
16	94	99	57	53	78
17	98	100	59	60	79
18	90	99	46	56	79
19	95	97	59	58	76
20	88	71	41	54	58
21	97	100	59	58	78
22	99	97	59	59	80
23	93	95	52	59	77

ตาราง 8 (ต่อ)

ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ					
นักเรียนคนที่	บทเรียนที่ 1	บทเรียนที่ 2	บทเรียนที่ 3	บทเรียนที่ 4	บทเรียนที่ 5
	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม	คะแนนเต็ม
	(100)	(100)	(60)	(60)	(80)
24	66	72	39	36	57
25	86	87	49	54	24
26	99	99	60	55	77
27	54	82	36	31	54
28	99	100	60	60	77
29	86	80	47	53	66
30	90	92	57	51	75
ΣX	2577	2765	1555	1613	2208
\bar{X}	85.90	92.17	51.83	53.77	73.60
E_1	85.90	92.17	86.39	89.62	92.00

ตาราง 9 แสดงคะแนนที่ได้จากการทำแบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ
บทเรียนที่ 1 - 5

แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ					
นักเรียนคนที่	บทเรียนที่ 1	บทเรียนที่ 2	บทเรียนที่ 3	บทเรียนที่ 4	บทเรียนที่ 5
	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)
1	10	10	6	7	6
2	9	8	10	7	9
3	7	9	7	9	9
4	8	8	8	7	7
5	8	8	6	7	9
6	3	9	6	7	7
7	8	7	7	7	6
8	8	7	6	7	8
9	10	8	8	9	10
10	8	7	10	8	9
11	10	9	10	9	10
12	10	8	10	8	8
13	8	10	9	9	10
14	10	9	10	9	9
15	9	7	9	8	8
16	9	8	9	8	10
17	9	10	8	9	10
18	9	9	10	10	8
19	10	9	7	9	10
20	8	7	7	7	6
21	10	8	10	10	10
22	10	8	9	8	10

ตาราง 9 (ต่อ)

แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ					
นักเรียนคนที่	บทเรียนที่ 1	บทเรียนที่ 2	บทเรียนที่ 3	บทเรียนที่ 4	บทเรียนที่ 5
	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)	คะแนนเต็ม (10)
23	8	7	6	8	8
24	3	7	7	7	8
25	6	7	7	7	7
26	9	7	10	9	10
27	10	7	7	7	6
28	8	9	9	8	10
29	8	7	7	9	8
30	8	7	7	8	7
ΣF	251	241	243	242	253
\bar{F}	8.37	8.03	8.10	8.07	8.43
E_2	83.70	80.30	81.00	80.70	84.33

การหาประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 1 - 5
โดยใช้สูตร E_1/E_2

$$E_1 = \frac{\sum X}{N} \times 100 \quad (\text{หรือ} \quad \frac{\bar{X}}{A} \times 100)$$

$$E_2 = \frac{\sum F}{N} \times 100 \quad (\text{หรือ} \quad \frac{\bar{F}}{A} \times 100)$$

หาประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 1

$$\begin{aligned} E_1 &= \frac{2577}{30} \times 100 \\ &= \frac{85.90}{100} \times 100 \\ &= 85.90 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} E_2 &= \frac{251}{30} \times 100 \\ &= \frac{8.37}{10} \times 100 \\ &= 83.70 \end{aligned}$$

หาประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 2

$$\begin{aligned}
 E_1 &= \frac{\frac{2765}{30}}{100} \times 100 \\
 &= \frac{92.17}{100} \times 100 \\
 &= 92.17
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 E_2 &= \frac{\frac{241}{30}}{10} \times 100 \\
 &= \frac{8.03}{10} \times 100 \\
 &= 80.30
 \end{aligned}$$

หาประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 3

$$\begin{aligned}
 E_1 &= \frac{\frac{1555}{30}}{60} \times 100 \\
 &= \frac{51.83}{60} \times 100 \\
 &= 86.39
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 E_2 &= \frac{243}{\frac{30}{10}} \times 100 \\
 &= \frac{8.10}{10} \times 100 \\
 &= 81.00
 \end{aligned}$$

หาประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 4

$$\begin{aligned}
 E_1 &= \frac{1613}{\frac{30}{60}} \times 100 \\
 &= \frac{53.77}{60} \times 100 \\
 &= 89.62
 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned}
 E_2 &= \frac{242}{\frac{30}{10}} \times 100 \\
 &= \frac{8.07}{10} \times 100 \\
 &= 80.70
 \end{aligned}$$

หาประสิทธิภาพของชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำบทเรียนที่ 5

$$\begin{aligned} E_1 &= \frac{\frac{2208}{30}}{80} \times 100 \\ &= \frac{73.6}{80} \times 100 \\ &= 92.00 \end{aligned}$$

$$\begin{aligned} E_2 &= \frac{\frac{253}{30}}{10} \times 100 \\ &= \frac{8.43}{10} \times 100 \\ &= 84.33 \end{aligned}$$

ภาคผนวก ข.

- แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ
- แบบทดสอบทำยชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

ตอนที่ 2 ข้อ 6 - 7 เลือกคำที่เหมาะสมเติมในช่องว่าง

6. แม่เห็นหน้า_____เพราะไม่สบาย
 ก. หน้าเศร้า ข. หน้าเสีย ค. หน้าซีด
7. เขาพบชายแปลกหน้า_____เดินทางไปโรงเรียน
 ก. กำลัง ข. ในเวลา ค. ระหว่าง

ตอนที่ 3 ข้อ 8 - 10 เลือกคำที่มีความหมายตรงกับข้อความที่กำหนดให้

8. “ มั่นใจ ” มีความหมายเหมือนกับคำว่าอะไร
 ก. แนใจ ข. ดีใจ ค. ไว้ใจ
9. ขนที่ขึ้นบนศีรษะ เรียกว่าอะไร
 ก. หนวด ข. ผม ค. เครา
10. หมู่ กอง มีความหมายตรงกับคำใด
 ก. พวก ข. พ้อง ค. เพื่อน

5. คุณย่ากำลังตัดหญ้าที่สนามหญ้าหน้าบ้าน

ก. คุณย่า

ข. ตัดหญ้า

ค. สนามหญ้า

ตอนที่ 2 ข้อ 6 - 7 เลือกคำที่เหมาะสมเติมในช่องว่าง

6. เขาใช้ผ้าเช็ดหน้าซับ_____เมื่อเขาเหนื่อย

ก. น้ำตา

ข. เลือด

ค. เหงื่อ

7. คุณครู _____ ว่าอย่าวิ่งลงบันได

ก. เตือน

ข. ชม

ค. บอก

ตอนที่ 3 ข้อ 8 - 10 เลือกคำที่มีความหมายตรงกับข้อความที่กำหนดให้

8. การเปลี่ยนเวลาจากที่กำหนดไว้ตามเดิมมีความหมายตรงกับข้อใด

ก. การย้าย

ข. การเลื่อน

ค. การเคลื่อน

9. หน่อของต้นไม้จำพวกไผ่ เรียกว่าอะไร

ก. หน่อไม้

ข. กิ่งไผ่

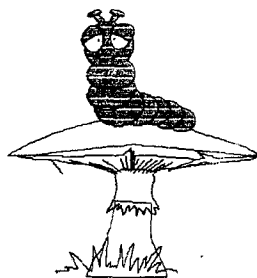
ค. ไม้ไผ่

10. การทำความเคารพโดยยกมือขึ้นประนม เรียกว่าอะไร

ก. กราบ

ข. ไหว้

ค. อธิษฐาน

แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 4
วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

ชื่อ	ห้อง	เลขที่
คำชี้แจง	1. แบบทดสอบฉบับนี้มีทั้งหมด 3 ตอน 2. นักเรียนอ่านคำสั่งแต่ละตอนให้เข้าใจ 3. กาเครื่องหมาย (X) ทับอักษร ก. ข. และ ค. หน้าคำตอบที่ถูกที่สุด เพียงคำตอบเดียว	

ตอนที่ 1 ข้อ 1 - 5 นักเรียนอ่านข้อความที่กำหนดให้ แล้วเลือกคำที่เขียนผิด

- น้องแนนชอบรับประทานข้าวเหนียว ไก่ย่าง ส้มตำ ลาบ กับผักกะหล่ำปลี
 - ข้าวเหนียว
 - ไก่ย่าง ส้มตำ
 - ผักกะหล่ำปลี
- ครอบครัวที่อบอุ่นจะทำให้ลูกสบายใจและมีความสุข
 - ครอบครัว
 - สบายใจ
 - ความสุข
- คุณยายบอกว่าให้สวดมนต์ก่อนนอน กราบหมอนทุกคืนจะได้นอนหลับและฝันดี
 - สวดมนต์
 - กราบหมอน
 - นอนหลับ
- ถ้าตื่นแต่เช้า เราจะได้รับอากาศบริสุทธิ์ สดชื่น ไร้มลพิษ
 - อากาศ
 - บริสุทธิ์
 - ไร้มลพิษ
- ในตลาดมีผลไม้มากมายหลายชนิด เช่น ลำไย ชมพู่ พุทรา
 - ตลาด
 - ผลไม้
 - พุทรา

ตอนที่ 2 ข้อ 6 - 7 เลือกคำที่เหมาะสมเติมในช่องว่าง

6. _____ มีสีสดสวยและมีกลิ่นหอม

ก. ดอกกุหลาบ

ข. ดอกชบา

ค. ดอกหญ้า

7. ขนมหองหยอดมีรส _____

ก. เปรี้ยว

ข. จืด

ค. หวาน

ตอนที่ 3 ข้อ 8 - 10 เลือกคำที่มีความหมายตรงกับข้อความที่กำหนดให้

8. กริยาที่ขอบตัวลงให้ขาและแขนราบอยู่กับพื้น เรียกว่าอะไร

ก. หมอบ

ข. กิ้ง

ค. คลาน

9. ข้าวที่มีเนื้อเมล็ดขุ่นกว่าข้าวเจ้า เมื่อบนึ่งหรือหุงแล้วเมล็ดจะเหนียวติดกัน เรียกว่าชนิดนี้ว่าข้าวอะไร

ก. ข้าวโพด

ข. ข้าวสาลี

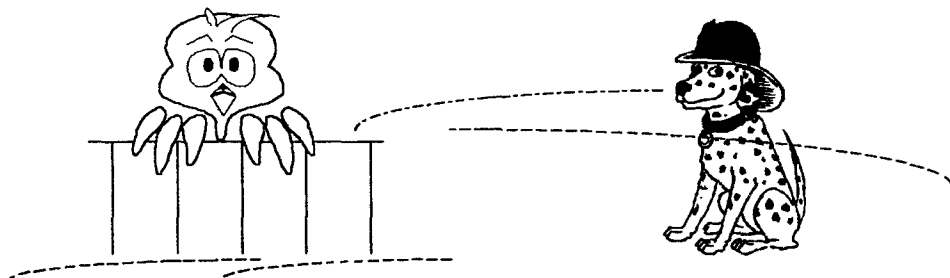
ค. ข้าวเหนียว

10. ด้านที่อยู่ตรงข้ามกับด้านหน้า คือด้านใด

ก. ด้านข้าง

ข. ด้านหลัง

ค. ด้านล่าง

5. คุณยายนำอาหารไปถวายพระที่วัดทุกวันสำคัญทางศาสนา

ก. อาหาร

ข. ถวายพระ

ค. สำคัญ

ตอนที่ 2 ข้อ 6 - 7 เลือกคำที่เหมาะสมเติมในช่องว่าง

6. เขาวิ่งเล่นสะดุดก้อนหินหล่มหัวเข้า_____

ก. เปิด

ข. ปอก

ค. ถลอก

7. ก้องหล่มข้อเท้าเพลงจึงเดินโยก_____

ก. ขยิก

ข. ขยับ

ค. เขยง

ตอนที่ 3 ข้อ 8 - 10 เลือกคำที่มีความหมายตรงกับข้อความที่กำหนดให้

8. บริเวณที่ปลูกต้นไม้เป็นจำนวนมาก ซึ่งกันเป็นขอบเขตไว้เรียกว่าอะไร

ก. ไร่

ข. นา

ค. สวน

9. รู้สึกอ่อนแรงลง มีความหมายเช่นเดียวกับคำใด

ก. เบื่อ

ข. เหนื่อย

ค. ง่วง

10. ผู้ที่เฉียบแหลม มีไหวพริบบัญญาดี เป็นคนเช่นไร

ก. คนฉลาด

ข. คนเก่ง

ค. คนมีสติ

เฉลยคำตอบ
แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ

1. ค.	11. ค.	21. ค.	31. ก.	41. ค.
2. ข.	12. ค.	22. ค.	32. ค.	42. ค.
3. ค.	13. ก.	23. ค.	33. ค.	43. ข.
4. ค.	14. ก.	24. ค.	34. ก.	44. ค.
5. ก.	15. ก.	25. ก.	35. ค.	45. ก.
6. ข.	16. ข.	26. ค.	36. ค.	46. ค.
7. ค.	17. ก.	27. ข.	37. ก.	47. ก.
8. ก.	18. ค.	28. ค.	38. ค.	48. ค.
9. ก.	19. ก.	29. ข.	39. ค.	49. ค.
10. ก.	20. ค.	30. ค.	40. ข.	50. ค.

แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ บทเรียนที่ 1 - 5

บทเรียนที่ 1	บทเรียนที่ 2	บทเรียนที่ 3	บทเรียนที่ 4	บทเรียนที่ 5
1. ก.	1. ข.	1. ข.	1. ก.	1. ก.
2. ก.	2. ข.	2. ค.	2. ค.	2. ค.
3. ก.	3. ค.	3. ค.	3. ข.	3. ข.
4. ก.	4. ค.	4. ข.	4. ก.	4. ค.
5. ข.	5. ค.	5. ค.	5. ก.	5. ข.
6. ค.	6. ค.	6. ค.	6. ก.	6. ค.
7. ค.	7. ค.	7. ก.	7. ค.	7. ค.
8. ก.	8. ค.	8. ข.	8. ก.	8. ค.
9. ข.	9. ข.	9. ก.	9. ค.	9. ข.
10. ก.	10. ก.	10. ข.	10. ข.	10. ก.

ภาคผนวก ค

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจชุดฝึกซ้อมเสริมการเขียนสะกดคำ

1. อาจารย์มาศวิมล รักบ้านเกิด	หัวหน้าฝ่ายวิจัยและพัฒนาการเรียนการสอน
กองวิชาการ สำนักงานการศึกษา
กรุงเทพมหานคร
2. อาจารย์พงษ์จันทร์ อยู่เป็นสุข	ศึกษานิเทศก์ ระดับ 7 หน่วยศึกษานิเทศก์
สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร
3. อาจารย์ศุภมาส ด้านพานิช	อาจารย์โรงเรียนสาธิต (ฝ่ายประถม)
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เชาวนา ชวลิตอำรง	อาจารย์ประจำภาควิชาการวัดผล
และวิจัยการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
2. อาจารย์พงษ์จันทร์ อยู่เป็นสุข	ศึกษานิเทศก์ ระดับ 7 หน่วยศึกษานิเทศก์
สำนักงานการศึกษา กรุงเทพมหานคร
3. อาจารย์ศุภมาส ด้านพานิช	อาจารย์โรงเรียนสาธิต (ฝ่ายประถม)
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

ภาคผนวก ง

- คู่มือการใช้ชุดฝึก
- แผนการสอนซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ
- แบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ

(ผู้ใดสนใจกรุณาติดต่อประธานผู้ควบคุมปริญญาภิพนธ์ หรือผู้วิจัย)

การสร้างชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2

บทคัดย่อ
ของ
พิมล แจ่มแจ้ง

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกการประถมศึกษา

มกราคม 2542

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อพัฒนาและหาประสิทธิภาพ ของชุดฝึกซ่อมเสริม การเขียนสะกดคำสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ตามเกณฑ์ 80 / 80

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2541 โรงเรียนวัดดิสหงสาราม เขตราชเทวี กรุงเทพมหานคร จำนวน 20 คน ที่มีข้อบกพร่องด้าน การเขียนสะกดคำ ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง ดำเนินการสอนโดยใช้ชุดฝึกซ่อมเสริม การเขียนสะกดคำที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ใช้เวลาในการทดลอง 13 ครั้ง

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล ได้แก่ ชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ ประกอบด้วยชุดย่อยจำนวน 5 ชุด แผนการสอนซ่อมเสริมประกอบชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ แบบฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ แบบทดสอบท้ายชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ และ แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนสะกดคำ

ผลการวิจัยพบว่าชุดฝึกซ่อมเสริมการเขียนสะกดคำ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ปีที่ 2 มีประสิทธิภาพ 89.22 / 82.01

The purpose of this research was to develop and find out the efficiency of remedial packages on words spelling for Prathom Suksa II students according to the 80 / 80 criterion.

The samples were twenty Prathom suksa II students in the first semester, academic year 1998, Wat Dishongsaram School, Ratchathewi District Bangkok Metropolitan Administration. They were selected from the words spelling problem students by a purposive sampling. The lessons were taught to children for thirteen times.

The instruments used were five remedial packages on words spelling, lesson plans for remedial teaching, remedial exercises on words spelling, the posttest for each package and the writing ability words spelling Test.

The research result showed that the remedial packages on words spelling for Prathom Suksa II students were 89.22 / 82.01.